DEVRİMCİ YOL

Sayı: 30 | 3 Eylül 1979 | 10 TL

NAMLULARIN GÖLGESİNDEKİ SEÇİM ALDATMACASINA HAYIR !

TEK YOL – TEK ALTERNATİF, HALKIN KENDİ İKTİDARIDIR

* Bütün devrimcileri, yurtseverleri ve ilericileri, bütün emekçi halk güçlerini sıkıyönetim güçleri tarafından yürütülen faşist baskı ve yasaklara karşı bir protesto gösterisi olarak, SEÇİMLERİ BOYKOT ETMEYE çağırıyoruz.

* İşçileri, köylüleri, memurları, gençleri, teknik elemanları, tüm emekçi yoksul halklarımızı seçimleri boykot ederek, hakim sınıfların tüm faşist baskı ve saldırılarına karşı direnmeye, baskı güçlerinin saldırılarını püskürterek kendi iktidarlarını kurma doğrultusunda DİRENİŞ KOMİTELERİNDE örgütlenmeye çağırıyoruz.

NAMLULARIN GÖLGESİNDEKİ

* Emperyalizmin ve yerli ortaklarının baskı ve zulüm politikalarını protesto etmek için seçimlerde oy kullanmayın.

* Seçimleri halk üzerindeki baskı ve terör uygulamalarını gizlemek için kullanan hakim sınıfların "demokratik sıkıyönetim" aldatmacalarını açığa çıkarmak için oy kullanmayın.

* Seçimlerde düzen partilerinin halkı düzene bağlamak ve oy toplamak için sürdürdükleri demagoji kampanyalarını teşhir etmek, halkın çıkarlarının bu düzende olmadığını ve düzen partilerinin halkın çıkarlarını değil, hakim sınıfların çıkarlarını savunduğunu açıklamak, halkın çıkarlarının ve kurtuluşunun sömürü, baskı ve terör düzenine karşı mücadeleyi yükseltmekte ve bu yolda örgütlenmekte olduğunu gösterebilmek için düzene ve düzen partilerine oy vermeyin, seçimlere katılmayın. DİRENİŞİ YÜKSELTİN, DİRENİŞ KOMİTELERİNDE ÖRGÜTLENİN!

BU SEÇİMLER HALKA ve HAKİM SINIFLARA NE SAĞLIYOR?

Hakim sınıfların halktan yana tek bir sesin bile çıkmayacağı, halkın kölece itaat edeceği siyasal koşulları oluşturmak amacıyla faşist saldırı ve katliamlarla, sıkıyönetim baskıları, yasakları ve terörüyle sürdürdükleri saldırı ve terör politikalarının her geçen gün artarak ve yoğunlaşarak uygulandığı ve bu saldırı ve baskılara karşı halkın direnişinin yükselmeye başladığı bu ortamda gündeme gelen kısmi senato seçimleri hakim sınıflara ve halk sınıflarına ne gibi olanaklar sunmaktadır?

Hakim sınıflar açısından, düzen partileri eliyle yürütecekleri propagandalarla,

A- Mevcut sömürü, baskı ve terör rejimini "demokratik rejim" diye yutturmak için demagoji yapacakları bir platform sağlamaktadır.

B- Bu platformda düzen partilerinin birlanarak [illegible]'e olan kayıkçı döğüşünden yararlanarak sahte kurtuluş nayalleriyle halkın gözünü bo[illegible]yamak ve kafasını karıştırmak suretiyle baskı ve terör uygulamalarının üstünü örtebilme ve halkın dikkatini dağıtarak düzen partilerine umutlarını artırma olanaklarını elde ediyor.

C- Bu platformun sağladığı, hakim sınıflar açısından en somut ve en çok kullanılabilecek olan olanak ise, sıkıyönetimi, bunun baskı ve terörünü halkın "onayladığını" ileriye sürmede ve sıkıyönetimin "demokratik" bir yönetim olduğunun propagandasını yapabilmede demagojik bir kampanya sürdürme olanağıdır.

Halk ve devrimciler açısından kısmi senato seçimlerinin sağladığı olanaklara kısaca işaret edelim.

Halk kitleleri geçen parlamento seçimlerinden bu yana yaşanan somut deneylerle, düzen partilerinin her birinin kurtuluş umudu olmadığını anlamaktadırlar. Düzen partilerinin halka seçimlerden seçimlere yaptıkları vaadlerin sadece bir aldatmaca, halkın oyunu kapabilmek için başvurulan çirkin yalanlar olduğunu daha iyi görebilmektedir.

Her biri hakim sınıfların çıkarlarını sağlamayı ve garanti altına almayı ve bu çıkarları halkın gözünden en iyi şekilde gizleyebilmeyi amaç edinmiş olan gerici düzen partilerinin seçimler dolayısıyla halktan oy istemek zorunda kalmaları ve birbirleriyle olan dalaşmaları, bu partilerin programlarının, gerçek yüzlerinin ortaya çıkmasına; yalanlarının ve sahtekarlıklarının daha iyi anlaşılabilmesine olanak sağlıyor.

Düzenin sorunlarına çözüm diye ileri sürdükleri fikirlerin birbirlerine olağanüstü benzerliğine rağmen düzen partilerinin birbirleriyle sürdürdükleri kayıkçı döğüşü, birbirlerinin kirli çamaşırlarını sergileme yarışmaları sonuçta düzenin kokuşmuşluğunun bir sergilenmesi boyutuna kadar ulaşabilmektedir. Halk, biraz da bu partilerin gayretleri sayesinde düzenden umut kesmektedir.

Seçimler platformunda halk devrimcilerin düzen partilerine ve düzene karşı yürütecekleri ajitasyona daha duyarlı hale gelmektedir.

BU SEÇİMLERDE CHP'NİN HALKIN KARŞISINDAKİ KONUMU

Yıllardanberi burjuvazinin emekçi halk kitleleri üzerindeki sömürü zulüm ve baskı siyasetlerine araçlık eden düzen partilerinin, bugün artık ipliği iyice pazara çıkmıştır. Onların yalan, demagoji ve sahtekarlıkları her geçen gün daha çok açığa çıkmaktadır.

CHP'ye gelince, özellikle geçen seçimlerden bu yana yaşanan olaylar, CHP'nin yüzünü açığa çıkartmış ve umut olamayacağı gerçeğinin halk tarafından kavranmasında büyük rol oynamıştır.

Geçen seçimlerde "halk kitlelerinin baskı ve sömürüye karşı yükselen muhalefetini, faşizmin saldırıları karşısında artan nefretini, gerçek bir halk iktidarına duydukları özlemleri CHP kendine kanalize etmek üzere bir seçim stratejisi izledi." Evet, CHP ve Ecevit halkın özlemlerini sonuna kadar istismar etmekten çekinmedi.

"Seçim propagandasının temelini baskı ve sömürüye karşı sloganlar, faşizme karşı sloganlar ve soyut halk iktidarı vaatleri oluşturmaktaydı". CHP emperyalizme karşı sloganlar, Bağımsız Türkiye sloganları kullanıyordu.

Ecevit Hükümeti kurulduktan sonra emperyalizmle ilişkiler koparılmak veya gevşetilmek bir yana, emperyalizme bağımlılık ilişkileri sağlamlaştırıldı. Öyle ki Türkiye'de başka herhangi bir hükümet Ecevit'in yaptığı kadar emperyalizmle bağımlılık ilişkilerini geliştirememiştir ve geliştiremezdi de. Çünkü, Ecevit'ten başkası bunu yapsaydı yer yerinden oynardı. Ecevit ne de olsa "halkın umudu" ve "solcu" değil miydi? Sonra Ecevit halkı kandırmada çok usta bir demagog değil miydi? Nitekim, emperyalizme bağımlılık ilişkilerini güçlendirirken bunu "onurlu" dış politika, "devletin saygınlığının artması", vb. şeklinde sunma cüretini dahi gösterebilmektedir. Evet, hükümet olmazdan önce "Kahrolsun Emperyalizm", "Bağımsız Türkiye" sloganlarını kullanmış olan CHP ve Ecevit ülkeyi emperyalizme o derece bağlamıştır ki, bugün bütün herkes şu gerçeği bilmektedir: *"IMF söyler, Hükümet yapar"*.

Geçen seçimlerde halkın ekonomik sıkıntılarına çözüm bulacağı vaadlerinde bulunan CHP ve Ecevit tam tersini yapmıştır. Açgözlü sömürücü azınlığın sömürme, daha çok sömürme hırslarını tatmin edebilmek için bir yanda ardı arkası gelmeyen zamlarla hayat pahalılığı katlanılamaz derecede yükseltilmiş, diğer yanda düşük ücret uygulamaları ve düşük taban fiyat politikası ile işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının sofrasındaki son lokmalarına da el konmuştur.

İşte Ecevit'in halkın "yararına" ekonomik önlemleri de böyle idi. Ve yine Ecevit büyük bir vurdum duymazlıkla ve sıkılmazlıkla sahneye çıkıyor, bu defa "enkaz" edebiyatıyla durumu "açıklıyor"du. "Ekonomi enkaz olmuş", "ekonomiyi kurtarıyor"muş, "bu ekonomik kurtuluş savaşında(!) "üreticiler, köylüler özveride bulunmalıymış, vs. vs. Ecevit, "ekonomik kurtuluş savaşı(!)" demagojisini enkaz edebiyatıyla karışık öyle bir patırtıyla sürdürüyor ki, duyan Ecevit'i gerçekten halkın hakim sınıfların sömürüsünden (ekonomik sömürüden) kurtarılması mücadelesinin bir bayraktarı zannedebilir. Ancak bu palavraların ne anlama geldiğini halk bizzat yaşayarak görmektedir. Ecevit olsa olsa emperyalizmin ülkemizdeki çıkarlarının ve yerli tekellerin, bir bütün olarak sömürücü azınlığın çıkarlarının bayraktarı olabilir; icraatı bunu gösteriyor. "Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz".

CHP ve Ecevit geçen seçimlerde halkın faşist saldırılar karşısındaki artan nefretini ve özgürlük taleplerini sonuna kadar istismar etmiştir. Seçim kampanyasında "öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği sağlanacaktır" demiştir. Öğrenim özgürlüğünü gasbeden faşist saldırganlar üniversitelerde Ecevit döneminde çok daha fazla cinayet işlemişler, okulları bombalamışlar, öğrenci kitleleri üzerine bombalar atmışlar, öğretim üyelerini tehdit etmişler, birçok öğretim üyesini katletmişlerdir. Eğitim enstitülerinde faşistler istedikleri anda cinayet ve katliamlar tertip edebilmişlerdir. Hükümet ne yapmıştır? Hiç! Seçimlerdeki vaadini unutup, faşistlere dokunmamıştır. Tersine okullarda öğrenci kitlelerinin, faşist canilerin saldırılarına karşı kendi can güvenliklerini sağlayabilmek için örgütlenmelerini engellemek üzere hükümet elinden gelen herşeyi yapmış; okullara faşist oldukları, Pol-Bir'li oldukları herkes tarafından bilinen polis kuvvetlerini göndererek, bunların Ülkü Ocak'lı faşistlerle ortak saldırılarına imkan sağlamıştır. İşte, "öğrenim özgürlüğü, ve can güvenliği" bunu ortadan kaldıran faşist polislerce "sağlanmıştır".

Ecevit seçimlerde, "kıyımların ve faşist uygulamaların hesabı sorulacaktır" demişti. Hükümet olduğunda bu hesabı nasıl sordu? İlerici, demokrat ve anti-faşist memurlara ve öğretmenlere yapılan kıyımları az görerek pek çok demokrat memuru ve öğretmeni oradan oraya sürerek sordu. Faşist uygulamaların ve işkencelerin hesabını ise işkencecileri terfi ettirerek ve onlara daha geniş işkence olanakları sağlayarak sordu. Ecevit hükümetinin sağladığı yeni olanaklar sayesinde işkenceciler bu hükümet döneminde yüzlerce ilerici, devrimci ve anti-faşiste işkence yaptılar. Bu faşist, işkenceci polisler sokak ortalarında devrimcileri katlettiler; anti-faşist gençlerin evlerini basıp kurşuna dizdiler. Ve bunlara taktirnameler verildi.

Ecevit, örgütlenme özgürlüğünü sağlamak bir yana, mevcut ve çok kısıtlı örgütlenme haklarının kullanılmasına bile tahammülü olmayan bir diktatör gibi davrandı. Bu mevcut çok kısıtlı örgütlenme haklarını fiili olarak kullanılamaz hale getirmek için MC dönemlerinde bile cüret edilemeyen baskılara ve saldırılara başvurdu.

CHP ve Ecevit, "herkes kafasında istediği şeyi düşünebilir ama bunları ifade etmeye gelince iş değişir" şeklinde bir anlayışın, Türkiye siyasal hayatında az bulunur temsilcilerindendir. Ecevit ve Hükümeti 12 Mart hükümetleriyle yarışırcasına sol fikirlere ve yayınlara saldırmaktadır. Aramalarda suç unsuru olarak (sanki eroin bulmuşlar gibi) sol yayınlar bulunduğu radyolardan ve televizyondan anons edilmekte. Sol yayınları ve fikirleri zararlı maddeler gibi sunan özel bir kampanya yürütülmektedir.

Devrimci fikirlere ve yayınlara gelince, bunlara "düşünce özgürlüğü" tam manasıyla uygulanmakta! Devrimcilerin düşüncelerini halka anlatma, onları yayma, propagandalarını yapma tamamen yasaklanmış durumdadır.

Ecevit daha birçok "özgürlük" gibi "düşünce özgürlüğünü" de Anayasa'daki kuralları yeterli görmeyerek, daha katı kurallara bağlama ihtiyacını duymuş ve Anayasa'da mevcut özgürlükleri, sıkıyönetimle, halktan yana bir tek sesin bile çıkmayacağı, ses çıkartmaya cüret edenlerin hapishanelere dolduracağı, dayak ve işkencelere uğratılacağı bir disiplin altına almıştır. Ve bu gün hapishaneler, demokratik hak ve özgürlüklerini, Ecevit'in koymuş olduğu sıkıyönetim disiplininin dışında kullanmaya kalkışan binlerce devrimci, demokrat, anti-faşist kişilerle doludur. Ecevit'in sıkıyönetimi, ilerici, devrimci, tüm anti-faşist kişi ve kuruluşların ve tüm ezilen, sömürülen emekçi halkımızın üzerinde tam bir terördür.

İki yıllık hükümetleriyle sergilenen CHP'nin ve Ecevit'in "halkçılığı", "solculuğu", "anti-emperyalistliği" ve "özgürlükçülüğü" özetle budur işte.

CHP iki yıllık hükümeti sırasında gerçek yüzünü göstermiştir. Bu seçimlerde artık eskisi gibi "halkın umudu" demagojisini kullanamayacaktır. Yine bu seçimlere girerken CHP'nin "anti-emperyalizm ve bağımsızlıkçı" maskeleri tamamen düşmüş, "özgürlükçülük" demagojileriyse on para etmez demagojiler haline gelmiştir.

Kısmi Senato seçimlerinde CHP bu durumuyla halkın önüne çıkıp yine oy isteyecektir. Tabii bu defa yeni demagojiler geliştererek. "Bana oy vermezseniz benden kötüsü gelir" temeline oturacak bir seçim ajitasyonu sürdürecektir.

SEÇİM ALDATMACASINA HAYIR !

TEK YOL–TEK ALTERNATİF, HALKIN KENDİ İKTİDARIDIR

Türkiye'de seçimler platformuna girildi. 19 ilde birden uygulanan sıkıyönetim tüm yasaklamaları, baskıları, işkenceleri ile sürerken ve milyonlarca emekçiye sömürü ve zulme karşı her türlü mücadele siyaseti yasaklanmışken, kitleler *paşaların izniyle*, sömürücüleri seçme siyaseti ile meşgul olabilecekler! *5 Milletvekilinden kaçını AP kaçını CHP kazanacak? CHP ve AP kaçar senatör çıkarabilecek? CHP oy oranını koruyabilecek mi? CHP'den kopanlar oylarını kime verecekler?*

Bu koşullar altında yapılacak olan senato kısmi yenileme ve milletvekili ara seçimlerinde devrimcilerin tavrı ne olmalıdır? Bugünün sorusu budur.

1. SEÇİMLER SIKIYÖNETİMİN FAŞİST BASKI POLİTİKALARINA KARŞI DİRENİŞİN YAYGINLAŞTIRILMASI VE HALKIN KENDİ İKTİDAR ALTERNATİFİNİN ORTAYA KONULMASI NOKTASINDAN ELE ALINMALIDIR. Bu açıdan yaklaşıldığında, bu siyasetin hayata geçirilmesi için bugün en uygun yol SEÇİMLERİN BOYKOT EDİLMESİdir.

Devrimcilerin *"burjuva parlamentoculuğu ve seçimleri"* karşısındaki tavrı mevcut koşullardaki somut siyasi görevlerine göre belirlenir. Bu somut görevler doğrultusunda belirli koşullar altında işçi-köylü-adaylar göstererek seçimlere katılmak, bazı partileri ya da partiler blokunu desteklemek veya seçimleri boykot etmek sözkonusu olabilir.

Bugün için de, seçimler karşısındaki devrimcilerin tavrının belirlenebilmesi için, yaşanan somut durumda, yani sınıflar mücadelesinin bugünkü durumunda karşı karşıya bulunulan siyasal görevlerin, devrimci hareketin karşısına alması gereken somut hedeflerin gözönüne alınması gerekir. Seçimler siyaseti, tespit edilen somut siyasal görevlere tabidir.

Devrimci Yol'un daha önceki sayılarında ülkedeki siyasal durumun ayrıntılı çözümlemeleri yapılmış devrimci görevler ve somut hedefler ortaya konulmuştur: *Ülkemizde sol görünümlü bir iktidar eliyle yürütülen bir baskı dönemi yaşanmaktadır. İlanından çok öncesinden vurguladığımız gibi sıkıyönetim aynı zamanda bir açık faşist diktatörlüğe geçiş için egemen sınıflar açısından bir atlama tahtası oluşturmaktadır. Devrimcilerin görevi sıkıyönetimin bütün baskı politikalarına karşı kararlı bir şekilde mücadele etmek, halkın faşizme karşı direniş mevzilerinin daha da pekiştirilip, güçlenmesini sağlamak, devrimci bir direniş mücadelesini halkın kendi devrimci iktidarı doğrultusunda giderek yaygınlaştırıp yükseltmektir. Bütün bu görevleri aynı zamanda bir açık faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin de bir gereği olarak kavramak gerekmektedir.*

"Seçimler" etraflıca bilinmekte olan bu tespitlerimizde herhangi bir değişiklik yaratmamaktadır. Tersine bu tespit ve görevlerin seçimler platformunda, daha da güncelleşmesi sözkonusudur.

Seçimler sonrasında, bir hükümet değişikliği muhtemel görülmektedir. Mevcut hükümetin (ayakta kalabilmek için önemli *yeni destekler* oluşturamaması halinde) düşmesiyle oluşacak muhtemel bir iktidar boşluğunda mevcut baskı rejiminin daha da yerleşmesi, burjuvazinin ve faşist güçlerinin saldırılarının daha da şiddetlenmesi sözkonusu olacaktır.

İşte, devrimci hareketin seçimler siyaseti (tıpkı 1 Mayıs'ta olduğu gibi) bu tespit ve görevlere göre belirlenecektir.

O halde, seçimlerin sol görünümlü bir hükümet eliyle yürütülen, sıkıyönetimin faşist baskı politikalarına karşı direniş mücadelemizin halkın kendi iktidar alternatifinin oluşturulması doğrultusunda yaygınlaştırılıp yükseltilmesi açısından ele alınması gerektiği yeterince açık sayılmalıdır.

2. Bugünkü koşullarda bu görevlerimizin en iyi bir şekilde yerine getirilebilmesini sağlayabilecek seçimler siyaseti, mevcut partilerden harhangi birini desteklemek ya da "bağımsız" adaylar ortaya çıkarmak değil, SEÇİMLERİN BOYKOTUdur.

Sözde sol ve de halktan yana(!) bir iktidar eliyle yürütülen sıkıyönetimin baskı ve yasakları altında yapılacak olan "demokratik seçim" sahtekarlığına karşı yürütülecek bir boykot kampanyası, faşist baskı politikalarına karşı geniş kitlelerin güçlü ve yaygın bir *protesto hareketi* olarak ortaya konulabilecektir.

Böyle bir boykot kampanyası yoluyla burjuvazinin sıkıyönetimi altındaki sahte "demokratik seçim" platformunun reddiyesi ve halkın kendi devrimci iktidar alternatifinin vurgulanması açısından, bugünkü koşulların son derece elverişli olduğunu söylemek gerekir. Geçtiğimiz dönem içinde, milyonlarca emekçinin gözünde seçimlerin hiçbir şeyi değiştirmediği, kim gelirse gelsin ülkenin gene büyük para babaları ve emperyalist güçler tarafından yönetildiği en geniş bir şekilde ortaya serilmiştir. Meclis'te mebus pazarları kurulmuş, Milletvekilleri alınıp satılmış, hükümetler düşürülüp, hükümetler kurulmuş, kurulan hükümetler ne derlerse desinler ülke gene bir avuç para babası ve IMF tarafından idare edilmiş, onların emirleri doğrultusunda devalüasyonlar-zamlar yapılmış işçiler-memurlar-köylüler açlığa ve sefalete mahkum edilmiş ve onların haklarını almak için mücadele etmelerini önlemek amacıyla sıkıyönetimler ilan ettirilmiştir... Milyonlarca emekçi bütün bunları öfke ve nefret içinde yaşamıştır. Onlara bu aşağılık düzenden, bu aldatmacalardan, bu yokluk, sefalet ve zulümde kurtulmak için tek yolun şu parti yerine öteki partiye oy vermenin değil kendi devrimci halk iktidarının kurulması olduğunu anlatmak gerekiyor... Bunun en doğru yolu ise bütün bu haksızlıklara, bu sömürü, zulüm ve baskıya ve bunların üstünde yükseldiği SEÇİM ALDATMACALARINA HAYIR demekten geçiyor.

3. Seçimlere katılmak suretiyle tespit edilmiş olan *"sıkıyönetime ve onun baskı politikalarına karşı mücadele"* görevlerinin yerine getirilmesi sözkonusu olabilir mi? Bu soruya olumlu karşılık vermek mümkün değildir. Tam tersine bu koşullar altında seçimlere katılmak "demokratik sıkıyönetim" aldatmacalarına iştirak etmek anlamına gelecektir. Ülkede uygulanmakta olan faşist baskı politikalarına karşı mücadeleden vazgeçmek, onları desteklemek anlamına gelecektir. Grevci işçilerin gözaltına alındığı, öğrenciler üzerinde yoğun baskıların sürdürülerek her türlü siyasetin onlara yasaklanmaya çalışıldığı bütün devrimci yayın organlarına yasaklar çıkarıldığı, Kürt halkı üzerindeki baskıların alabildiğine yoğunlaştırılıp yoksul Kürt halkına karşı yeni kırımların, yeni baskıların tertiplenmek istendiği, ülkenin belli başlı şehirlerinde herşeyin paşaların iznine bağlandığı, devrimcilerin bir bildiri, bir afiş basmalarına, gazetelere ilan vererek öldürülen arkadaşlarını anmalarına bile imkan tanınmadığı bir ortamda, bu seçim aldatmacalarına katılmak, burjuvazinin, faşist baskı politikalarının üstünü örtmesine ve "demokratik sıkıyönetim" aldatmacalarına yardım etmekten başka bir anlama gelmeyecektir.

Bugün seçimlere katılmaya karar veren birçok sol grup ve parti de zaten sıkıyönetimin faşist baskı politikalarına karşı mücadeleyi reddetmekte veya arka plana atmaktadırlar. Bu gruplar son zamanlarda "MHP-ÜGD" kapatılsın sloganını öne çıkarmaktadırlar. Elbetteki bu slogan genelde yanlış değildir. Bugün içinde faşizme ve faşist baskı politikalarına karşı mücadelenin bir alt başlığını oluşturur. Ama bu seçimler platformunda bu şiarın temel bir şiar haline getirilmesi ve CHP hükümetinin eliyle uygulanan sıkıyönetimin baskı politikalarına karşı mücadelenin ikinci plana atılması oportünist bir politikadır. Bunun bir anlamı da şudur: CHP seçimlerdeki siyasetini *"faşizme ve tekelci burjuvaziye vurma"* şeklinde belirlemiştir. Bunu bugüne kadarki sağ ve gerici politikaları dolayısıyla kendisinden uzaklaşan "sol" oyları yeniden kendinde toplamak için, yeni bir aldatmaca taktiği olarak gündeme getirmektedir. İşte, CHP eliyle uygulanan sıkıyönetimi ve onun baskı politikalarını ikinci plana atarak bir "MHP kapatılsın" kampanyasını *bugün* gündeme getirenler, CHP'nin bu yeni aldatmaca siyasetini yürütebilmesi için ortam hazırlamaktan başka birşey yapmıyorlar. Bunlardan şöyle yazanlar var: *"CHP seçim kampanyasında MHP'ye yüklenecektir. Proletarya sosyalistleri, kitleleri MHP ve yandaşlarına karşı harekete geçirmek için çalışmalıdırlar"* Hazret " proletarya sosyalistliğini" CHP dolmuşuna değnekçilik yapmak zannediyor! Elbetteki devrimciler faşist güçlere ve faşist cinayet çetelerine karşı mücadelelerini yoğunlaştıracak, faşist güçlerin üstüne yürüyeceklerdir. Ama CHP'nin kitleleri aldatma çabalarına izin verilmeyecek, MHP ve ÜGD gibi faşist cinayet çetelerine karşı mücadele, CHP eliyle yürütülen sıkıyönetimin baskı politikalarına karşı direniş mücadelesiyle birleştirilerek yürütülecektir.

4. "Seçimlerin boykotu" siyasetini sol oportünizm olarak suçlayarak seçimlere katılan solcu gruplar bugünkü faşist baskı politikalarına karşı mücadeleyi reddeden oportünist-teslimiyetçi bir tutum içindedirler.

Bu grupların çoğu seçimlere katılmalarını "CHP'den umudunu kesen kitlelere oy verebilecekleri bir *'sol' alternatifin gösterilmesi"* gereğine bağlıyorlar. Bu bütünüyle oportünist-fırsatçı bir siyasetin kesin ifadesidir. *Eskiden CHP'ye oy veren bir çok kişi CHP'den umudunu kestiği için şimdi oylarını CHP'ye vermeyecektir. O halde onlara "oy verebilecekleri" yeni bir parti göstermek gerekiyor!* Oy verecek iyi parti arayan bu "şaşkın" vatandaşlar, eğer kendi particiklerine oy verecek olursa, kendi "parti"lerini "alternatif" olarak gösterebileceklerdir. Bu yaklaşımın kesinlikle devrimci olmayan revizyonist bir yaklaşım olduğu özellikle vurgulanmalıdır. Marksistler seçimler karşısındaki tavırlarını hiçbir zaman bu şekilde ortaya koyamazlar. Seçimlere katılma, bir taktik olarak benimsense bile, bu, ancak ve ancak parlamentodan ve seçim platformundan bir kürsü olarak yararlanma ve bu platformun sahte kimliğini deşifre ederek tek ve gerçek alternatifin emekçilerin kendi iktidarları olduğunu ve bunun da tek devrimci yolunun seçimlerden ve bu parlamentodan geçmediğini kitlelere kavratmak için yaparlar. Gerçek alternatif halkın kendi devrimci iktidarıdır. Bu da ancak ve ancak devrimci bir yoldan gerçekleşebilir. Seçimlerde kitlelere *"oy verebilecekleri* bir alternatif gösterme" amacıyla seçimlere katılanlar ise kitlelere bu seçimler yoluyla —kendileri gibi "iyi" bir partiye oy vererek onu iktidara getirme yoluyla!— kurtulabilecekleri umudunu yaymaya çalışan revizyonist sahtekarlardan başkası olamaz. Bu revizyonist bakış açısının sadece, TİP gibi, parlamentarizmi temel alan, ipliği iyice pazara çıkmış, revizyonistlerin değil, seçimlere katılma "alternatif koyma" konusunda onlarla yarış eden bir çok grup tarafından da benimsendiği de görülmektedir. Bu revizyonist görüş kırıntılarının özellikle devrimcilerin "seçimleri boykot" siyasetine yönelen suçlamalarda bol miktarda sergilendiği gözlenmektedir.

Bunlar içinde, kendilerinin bağımsız aday gösterdikleri bir iki yer dışında kitlelere alternatif gösteremediklerini belirten bazıları, "alternatif olmadığı için oy vermeyecek olan kitlelerin CHP'den kopuşunu, olumsuzluğun ifadesi" olarak değerlendirmekte, hatta daha ileri giderek oy atmamayı *politikadan uzaklaşma* ve *faşizme hizmet olarak* suçlayabilmektedirler. Bu, oportünizmin şaşkınlıkta ulaşabildiği en üst noktadır.

5. *NAMLULARIN GÖLGESİNDEKİ SEÇİM ALDATMACASINA HAYIR!*
TEK YOL-TEK ALTERNATİF HALKIN KENDİ İKTİDARIDIR!

Evet, bu devrimci şiar, şimdi, burjuvazinin *"demokratik sıkıyönetimi"* altındaki *seçim aldatmacalarının* ve de onun tüm *"revizyonist almaşıklarının"* karşısına bir kale gibi dikilmelidir.

Seçimler platformu, bu aldatmacalara ve onun arkasındaki tüm faşist baskı politikalarına karşı direnişimizi yaygınlaştırma, ve emekçi halklarımızın kendi güçlü kollarıyla kuracağı devrimci iktidarı doğrultusunda yükseltilmelidir.

Seçimlerin boykotu ve halkın kendi iktidar alternatifinin ortaya konulması şiarı, elbetteki bugünden gerçekleşecek bir şiar değildir. Bu yüzden bu şiarlar iktidara el koyma yönünde bir eylem çağrısı değil, halkın kendi iktidarı hedefini ortaya koyma amacına yönelik bir propaganda-ajitasyon şiarıdır. Bu yüzden kitlelerin önemli bir kesiminin henüz bu çağrıya katılmayacak olması, boykot çağrısının doğruluğu açısından bir anlam taşımamaktadır. Bugün için önemli olan, ülke çapındaki seçimler platformunun yönetime ve onun faşist baskı politikalarına karşı direniş mücadelemizin yaygınlaştırılması platformu haline getirilmesi; bütün emekçi halklarımızın gözünde bu baskı, zulüm ve sömürü düzenine karşı gerçek halk iktidarı kavramının yayılması ve Direniş Komitelerinin bünyesinde bunun somutlanması. Halkın bilincinin bu doğrultuda geliştirilmesidir.

Bütün devrimcileri, yurtseverleri, ilericileri, bütün emekçi halk güçlerini sıkıyönetim güçleri tarafından yürütülen faşist baskı ve yasaklara karşı bir protesto gösterisi olarak, SEÇİMLERİ BOYKOT ETMEYE çağırıyoruz.

Seçimlere katılmak üzere adaylığını koyan bağımsız adayları ve partileri, bu demokratik sıkıyönetim aldatmacalarını deşifre etmek ve emekçi halk güçleri üzerinde uygulanılan faşist baskı ve yasakları protesto etmek amacıyla adaylıklarını geri almaya ve seçimlerden çekilerek BOYKOT kampanyasına katılmaya çağırıyoruz.

İşçileri, köylüleri, memurları, gençleri, teknik elemanları, tüm emekçi yoksul halklarımızı seçimleri boykot ederek hakim sınıfların tüm faşist baskı ve saldırılarına karşı direnmeye, baskı güçlerinin saldırılarını püskürterek kendi iktidarlarını kurma doğrultusunda DİRENİŞ KOMİTELERİnde örgütlenmeye çağırıyoruz.

DEVRİMCİ YOL

Devrimci Metal– iş Sendikasının 2. Olağan Genel Kurulu yapıldı

Devrimci Metal-İş II. Olağan Genel Kurulu metal işçilerinin, tekelci burjuvazinin en irilerinin örgütü olan MESS'le kıran kırana bir mücadeleye gireceği günlerde toplandı.

2 yıllık bir geçmişi olan Devrimci Metal-İş henüz metal işçilerinin çok az bir kısmını çatısı altında örgütleyebilmiştir. Bu da Devrimci Metal-İş'in önündeki görevin metal işçilerinin devrimci sendikal birliğini sağlamak için yoğun çaba sarfetmek, uzun vadeli, planlı, programlı bir çalışmayı hayata geçirmek olduğunu göstermektedir.

Önümüzdeki günlerde MESS'le grup sözleşmelerine oturacak olan Türk Metal, Çelik-İş ve Türk Çelik Sen gibi faşist sendikaların ve Otomobil-İş gibi sarı sendikaların mücadele etmeyecekleri, uzlaşacakları açıktır. Türkiye Maden-İş ise uygulamaları, DİSK içindeki gelişmelerdeki tavrı ve yanlış yönlendiricilliği nedeniyle tabanındaki işçiler açısından yoğun eleştirilere hedef olmaktadır. Bu işkolundaki işçiler devrimci sendikal çalışmanın gereklerini yerine getirebilecek bir örgütün arayışı içerisindedir.

II. Olağan Genel Kurulumuz önümüzdeki zor görevleri başarabilmenin bir ön koşulu olarak ele alındı ve işçi sınıfının ortak mücadele için bir araya geldiği bir platform oldu.

Geçtiğimiz günlerde Otomobil-İş'ten istifa ederek Devrimci Metal-İş'e üye olan AEG-ETİ işçilerinin büyük bir bölümü de kongreye katıldı. Devrimci Metal-İş'in örgütlenme çalışmalarını yaptığı için, İşveren-Otomobil-İş işbirliği ile işten atılan eski Otomobil-İş temsilcisi söz alarak: *"6 temsilci arkadaş ve bazı işçi arkadaşlarımız sendika değiştirmeyi düşünüyorduk, ancak arayış içindeydik. Çünkü daha önce Maden-İş'ten Otomobil-İş'e geçtiğimizden, onun işverenlerle (özel olarak MESS'le) nasıl uzlaştığını yaşayarak öğrendik. Sonunda Devrimci Metal-İş'le ilişki kurduk. Örgütlenme çalışmalarının sonunda Otomobil-İş ve işveren anlaşarak 6 temsilci arkadaşımızı ve 4 işçi arkadaşımızı (bende dahil) işten attı. Ancak yılmadık, sonunda Devrimci Metal-İş AEG-ETİ'de çoğunluk sendikası oldu, Gebze yöresindeki tüm işçiler, daha önce Maden-İş'e ve Otomobil-İş'e sesini çıkarmayan işverenlerin, Devrimci Metal-İş'e karşı nasıl yoğun bir saldırıya geçtiğini gördü, yaşadı. Mücadelemiz bitmedi. Biz önder işçiler, işten atılacağız, hapse gireceğiz fakat yılmayacağız, birliğimiz bozulmayacaktır..."* dedi.

Devrimci Metal-İş üyeleri söz alarak (RAPİDUS, METOAT, GÜRÇELİK, GÜLEÇ, NEVTRON, CEM ET KIYMA MAK, ALÜMİNYUM İMALAT, NİHAL, ÖNMETAL işyerlerinden, Ankara Şubesi, Bursa ve Denizli temsilciliklerinden) çalışma koşullarını ve faşizmi anlatarak, devrimci sendikal hareketimizin güçlendirilip, geliştirilmesi için ve işyerlerini faşizmin karşısına bir kale gibi dikebilmek ve önümüzdeki tüm görevleri eksiksiz yerine getirebilmek için, bundan sonra daha bilinçli ve kararlı olarak mücadelenin en ön saflarında yer alacaklarını belirttiler.

II. Olağan Genel Kurul'da yapılan yeni yöneticilerin seçiminin yanısıra emekçi halklarımızın talepleri olarak 9 karar alınmıştır. Bunlardan birincisinde "Ülkemizin içinde bulunduğu bugünkü siyasal koşullarda, işçi sınıfının merkezi sendikal örgütü olarak DİSK'in tanındığı" belirtilmiş ve "DİSK'e katılma kararı" alınmıştır.

DİSK/ YERALTI MADEN-İŞ GENEL KURULU:

"Sendikal mücadele, ülke çapında sürdürülen anti-faşist direniş cephesinin örgütlendirilmesi mücadelesine hizmet etmelidir"

Yeraltı Maden-İş sendikasının 2. Olağan Genel Kurulu 2-3 Ağustos günleri 250'yi aşkın maden işçisi delegenin katılımıyla Ankara'da yapıldı.

İkinci genel kurula kadar geçen dört yılı, direnişlerle, grevlerle dolu ve hertürden saldırıların göğüslenerek devrimci sendikal hareketin üzerine düşen görevlerin yerine getirilmeye çalışıldığı yıllar olarak özetleyen maden işçileri; genel kurulda söz alarak dünya ve ülke sorunlarına devrimci bir sendikanın üyelerinin nasıl bakması gerektiğini gösterdiler.

Bugün Yeniçeltek, Aşkale, Hekimhan, Turhal maden işçilerinin ekonomik-demokratik haklar mücadelesi aynı zamanda işyerlerini ve işyerlerinin bulunduğu bölgeyi faşizme karşı mücadelede bir kale haline dönüştürme anlayışı doğrultusunda verilen mücadele ile başarıldı. Devrimci sendikal hareketin örgütlendiği her yerde halk düşmanı faşist güçlerin yüreğine korku salınarak anti-faşist mücadele bayrağı yükseltildi

İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİNİ SAĞLAMADA İLERLEMECİ REVİZYONİSTLER, REFORMİSTLER VE OPORTUNİSTLER EN BÜYÜK ENGELDİR

Aşkale'li bir maden işçisi *"Biz maden işçileri şimdiye kadar faşizme karşı mücadelede devrimci saflarda yer aldık. Yine almaya devam edeceğiz, ta ki kurtuluşa kadar. İlerlemeci revizyonistler, 'faşizme geçit yok', 'ileri demokrasi' safsatalarıyla işçilerin kurtuluşa giden devrim yolundan uzaklaşmalarını sağlamaya çalışıyorlar... İlerleme siyaseti DİSK yönetiminde iken, işçi sınıfının birliğini sağlamak yerine örgüt yıkıcılığı yapmıştır."* Divriği'li bir maden işçisi revizyonistlerin ekonomik ve demokratik mücadelelerini nasıl engellediklerini faşistlerin ekmeğine yağ sürdüklerini anlatırken, devrimci sendikal örgütlenmelerini engelleyen DİSK/ Dev Maden-Sen sendikasını eleştirerek kesin konuşuyordu: *"Bizi bölen, parçalayan, bizi yok etmeye çalışan herkesi kucağından tutup, geldiği yere göndereceğiz"* diyordu. Yeniçeltek maden işçileri işyerleri üzerinde oynanmak istenen oyunun bilincinde olarak yaptıkları konuşmalarda, *"Yeniçeltek'te başlayan devrimci mücadele kıvılcımı işyerimiz kapatılarak söndürülemez", "Ekmeğimizle oynayanın gözünü oyarız", "açta açıkta kalmaktansa ölümü tercih edip ocağımızı kapattırmayacağız"* diyorlar ve ekliyorlardı: *"İşyerinin zarar ediyor gerekçesi ile kapatılması yalandır. Doğru olan devrimci sendikamızın önderliğinde bilinçlenen maden işçilerinin ve yöre köylülerinin bu bayların saltanatına zarar vermesidir. Soygun ve sömürü düzenlerinin ömrünü kısaltmasıdır. Bunun bilincindeyiz. Mücadeleye hazırız."* diyerek mücadele azimlerini belirtiyorlardı.

İşyerleri Devletleştirme kapsamına alınarak devletçe işletilmeye başlayan işyerlerinden gelen maden işçileri; *"Bu yasa ile madenleri halk yararına devletleştirdik, sömürüyü önledik"* diye halkı kandırmaya çalışanları işyerlerindeki durumu anlatarak yalanladılar. Cizre-Şırnak asfaltit'de çalışan bir maden işçisi *"Başlangıçta sevinmiştik. Kömür bol olur, ucuz olur diye. Hatta şenlik yaptık. Devlet doğuya bugüne kadar jandarma zulmü ile geldi şimdi ocak çalıştıracak diye. Boşmuş bunlar. Müteahhit işçisi idik. Devlet el koydu yine müteahhide verdi. Eski hamam eski taş", "Doğuda zulüm sürmekte, doğuda okul yok, su yok. Ümit olarak gelenin yaptığı da aynı. Zulmü kaldıracağım, yol yapacağım, su getireceğim diye halkı kandıranlar yal çıktı. Zulüm daha da artıyor. Ancak, üstesinden geleceğiz tüm bunların. Yanlarına bırakmayacağız. Çünkü örgütlüyüz."*

Emekçi halk kitlelerinin düzene karşı muhalefetini susturmak amacıyla, gizli-açık faşist güçlerin kitleler üzerindeki saldırılarını "sağ-sol çatışması" olarak gösterip gerçekleri gizlemeye çalışanlara Yeniçeltek'ten gelen maden işçileri şöyle cevap veriyorlardı: *"Amasya bölgesine gelen ve her gittiği yerde faşist saldırıların, cinayetlerin sebebi olan Amerikan Büyük Elçilik katibinin oyunlarını bozmak için, bir Kahramanmaraş, bir Sivas, bir Malatya katliamlarını önlemek için direniş komitelerini örgütledik. Bugün, anti-faşist direniş cephesinin örgütlendirilmesine yaramayan mücadele anlayışlarını yanlış buluyoruz"*. Kendilerini oligarşinin davul yerine koyduğunu, bunun böyle devam edemeyeceğini haykıran bir diğer maden işçisi *"Bunun tersi olacaktır. Oligarşi davul biz tokmak olacağız. Ramazan davulu gibi kafalarına vura vura devrime, sosyalizme varana kadar yolumuza devam edeceğiz yılmadan"* diyordu.

İŞÇİLERİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR

Yeraltı Maden-İş genel kurulunda verilen bir önerge kabul edilerek "İşçilerin devrimci birliğinin sağlanması ve DİSK üyesi Dev-Maden Sen sendikası ile birleşilmesi konusunda tam yetkili 20 kişiden oluşan 'Birleştirme Kurulu' oy birliği ile oluşturuldu". İşçilerin devrimci sendikal birliğinin tabanın söz ve karar sahipliği ile sağlanması doğrultusunda önemli bir adım atılmış oldu.

Genel Kurul çalışmaları sonrasında maden işçilerinin kaleme aldığı genel kurul bildirgesi açıklandı. Bildirge'de *"... Devrimci Sendikalara düşen görev; bir yandan ekonomik-demokratik haklar için mücadele ederken ülke çapında sürdürülecek olan anti-faşist direniş cephesinin örgütlendirilmesi mücadelesine katkıda bulunmak, bu genel mücadelenin bir parçası olarak kendilerine düşen görevin gereklerini yerine getirmektir.*

Bu görevin bilincinde olarak, devrimci sendikalar işyerlerini faşizme karşı sağlam, dayanıklı ve en önemlisi kalıcı kaleler haline dönüştürmek zorundadır. İşyerlerinin faşizme karşı bir kale haline dönüştürülmesi, ülke çapında oluşturulmaya çalışılan anti-faşist direniş cephesine bağımlı kılınacaktır. Bu amaçla anti-faşist direniş cephesinin tabanda birimleri olarak önerilen direniş komitelerinin yaşama geçirilmesinde devrimci sendikalara tarihi görev düşmektedir. Önümüzdeki günler, ikide bir ağızlarında sakız gibi çiğnedikleri 'Kitle ve sınıf sendikacılığı' safsatası ile güya devrimci sendikacılık yapan her türlü teslimiyetçilerin gerçek yüzlerini açığa çıkaran günler olacaktır." görüşüne yer verildi.

Genel Kurul yeni yöneticilerin seçimi ile sona erdi.

İşyeri temsilcilik seçimleri

* TEKSTİL İSKENDERUN ŞUBE KONGRESİ

Seçimler 15 Temmuz'da yapıldı. HK'dan Acil'e, İGD'den Emeğin Birliği'ne kadar tüm revizyonistlerin Devrimci İşçilerin karşısında birleşmesine rağmen Devrimci İşçiler seçimleri kazanarak yönetime geldiler. Kongre sonuçları şöyle oldu:

Devrimci İşçiler	: 389
Devrimci Sendikal Muhalefet (HK + Acil + vb....)	: 234

* GIDA-İŞ ZEYTİNBURNU ET-BALIK

2 Temsilciliği Devrimci İşçiler kazandı.

* GIDA-İŞ CİBALİ TÜTÜN FABRİKASI

Devrimci İşçiler-Demokratlar	: 263 (Liste olarak çıkıldı)
TİP-TSİP-TKP-SDP-CHP (Tek tek önerilen bu adaylar değişik oylar aldılar)	: 40 - 140

* GENEL-İŞ KOCA SİNAN BELEDİYESİ

6 İşyeri temsilciliğinin tümünü Devrimci İşçiler kazandı.

Devrimci İşçiler	: 120
Partizan	: 42

ODTÜ'de yetki, devrimci işçilerin önderliğindeki Tek-Eğitim Büro-İş sendikasının

ODTÜ'de toplu sözleşme yetkisini TEK EĞİTİM BÜRO-İŞ SENDİKASI aldı. Bu, yaklaşık ikibuçuk seneden beri çok yönlü mücadeleyi içeren örgütlenme çalışmalarının somut bir başarısı oldu.

ODTÜ'de ikibuçuk yıl öncesine kadar anti-faşist işçiler arasında belli bir birlik yoktu. Örgütlenme eksikliği beraberinde dağınıklığı ve faşist, sarı sendikaların tahakkümünü getirmişti.

Bu dönemde devrimci işçiler sarı Sosyal-İş'in ihanetine ve faşist MİSK'in yalan, baskı ve demagojilerine karşı örgütlenmeye başladılar. Toplantı, bildiri ve afişleme yapılarak işçilerin yoğun olarak oturduğu bölgelere gidelerek, faşistlerin baskısına karşı mevcut tepkilerin örgütlenmesine ve mücadelenin gittikçe gelişerek sürmesine çalışıyorlardı. Mücadelenin her aşamasında işçi-öğrenci-öğretim üyesi dayanışması için somut adımlar atıldı.

Bir yandan faşistlere karşı mücadele sürerken, bir yandan da sözde devrimci sendika Sosyal-İş'in gerçek yüzü açığa çıkarılıyordu. Okula tüm öğrenci ve işçilerin gittiği günden itibaren faşistler atılıncaya kadar uğramayıp, nispi demokratik bir ortam sağlandıktan sonra, ortaya çıkıp ahkam kesen Sosyal-İş'e Tek Eğitim Büro-İş Sendikası önderliğinde işçiler gereken cevabı verdiler.

Tek Eğitim Büro-İş'in ODTÜ örgütlenmesinde temel hedefi en geniş işçi kitlesini faşizme karşı harekete geçirirken, diğer taraftan da demokratik bir yapı içinde işçilerin ekonomik-demokratik sorunlarının çözümlenmesi, işçilerin yönetme yeteneklerinin geliştirilmesi ve sosyal-kültürel çalışmaların örgütlenmesine çalışmaktır.

Sendikal faaliyetlerin böyle bir örgütlenme anlayışıyla yürütülmesi, tüm ODTÜ işçilerini söz ve karar sahibi kılmış, işçiler kararların alınmasından uygulanmasına kadar her türlü faaliyette aktif bir biçimde yer almışlardır. Devrimci sendikacılığın en önemli ilkelerinden biri olan "tabanın yönetimde söz ve karar sahibi olması" ilkeleri, Tek Eğitim Büro-İş önderliğinde ODTÜ'de başarıyla hayata geçirilmiştir.

ODTÜ'ye yönelen saldırıların yüksek boyutlara ulaştığı günümüzde ODTÜ işçilerini çok yönlü görevler beklemektedir. Devrimci işçiler bugünden sonra giderek keskinleşmesi beklenen mücadelede ODTÜ öğrencileri ve öğretim görevlileriyle birlikte kendilerine düşen görevleri TEK EĞİTİM BÜRO-İŞ örgütlülüğü ve önderliğiyle yerine getirmeye kararlıdırlar.

DEVRİMCİ İŞÇİLERİN FAŞİZME KARŞI MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Ankara'da Ağustos ayında çeşitli işkollarında Devrimci İşçiler, faşist sendikalara karşı iki haftalık yaygın bir kampanya sürdürdüler. Bu kampanyada Devrimci İşçiler, geniş işçi kitlesine, faşist sendikaların işçi sınıfını yerli-yabancı tekeller adına teslim almaya yönelik saldırı örgütleri olduğunu, faşist sendikaların işyerlerine sokulmaması ve faşistlerin işyerlerinden sökülüp atılması gerektiğini kavratmaya çalıştılar. Devrimci Metal-İş, Yeni Metal-İş, Devrimci Sağlık-İş (DİSK) Ankara Şubeleri, Tek Eğitim Büro-İş, Basın-İş Ankara Şubeleri bu konuda ortak basın açıklamaları yaptılar. Devrimci işçiler işyerlerinde, mahallelerde, kalabalık merkezlerde, bildiriler dağıttılar, duvar gazeteleri astılar, kahve toplantıları, yazılama yaptılar. Ve kampanyayı 15 Ağustos akşamüstü Ulus-Bentderesi'nde 200 işçinin katıldığı "Faşistleri işyerlerinden atalım", "MHP, ÜGD, MİSK dağıtılsın", sloganlarının atıldığı bir korsan gösteriyle noktaladılar. Şimdi Devrimci İşçiler bu doğrultuda mücadelelerini yılmadan sürdürüyorlar.

SOMA'DA DEVRİMCİ İŞÇİLERİN FAŞİZME KARŞI YÜKSELEN MÜCADELESİ ENGELLENEMEZ

Soma TEK Termik Santral İnşaatında çalışan işçilerin Devrimci Mücadelesi resmi ve faşist güçler tarafından engellenmeye çalışılıyor. Devrimcilerin önderliğinde örgütlenen işçiler patron ve Enerji-İş tarafından tezgahlanan tüm oyunlara rağmen işyeri temsilciliği seçimlerini ezici bir çoğunlukla aldılar. Bu gelişmelerden korkan faşistler ve patron devrimci işçiler üzerine saldırıları artırdılar. Devrimcileri işten atmaya kalkıştılar. Soma'da bir avuç MHP'li faşist santral işçilerini polisin desteğiyle İstasyon Caddesinde dövmeye, tehdit etmeye başladılar. Son olarak bir işçinin dövülmesi üzerine 1000'i aşkın işçi yatakhanelerinde toplanarak polisin tüm engellemelerini boşa çıkartıp istasyona, oradanda hastahaneye kadar süren 5 km'lik bir protesto yürüyüşü yaptılar.

Bu olaydan üç gün sonra 19 Temmuz'da işveren tarafından işyerine sokulan faşistler yemekhanede iki işçi temsilcisini kurşunlayarak ağır yaraladılar. Bunun üzerine işi bırakan tüm işçiler ilçe merkezine kadar 4 km'lik bir protesto yürüyüşü yaptılar. Polisin engelleme çabaları işçilerin kararlı direnişiyle kırıldı. İşçiler yaptıkları konuşmalardan sonra dağılacakları sırada polis ve jandarmanın saldırısına uğradılar. 100'e yakın işçi gözaltına alındı.

Bu olaylardan sonra işveren ve sendika anlaşarak işyerini bir hafta kapattılar. Daha sonrada 200 işçiyi işten attılar. 200 kadarına da işyerini terketmeleri için baskı yaptılar. İşyerine jandarma ve polisleri doldurarak baskı ve tehdit uygulamaya başladılar. Bütün bunlara karşı Devrimci İşçilerin mücadelesi kararlılıkla sürüyor.

Ne faşist katillerin saldırıları ne de güvenlik kuvvetleri ve patronun baskıları Soma'da gelişen mücadeleyi durduramayacak. Halka kalkan bütün hain eller kırılacak, işkenceci katillerden mutlaka hesap sorulacak.

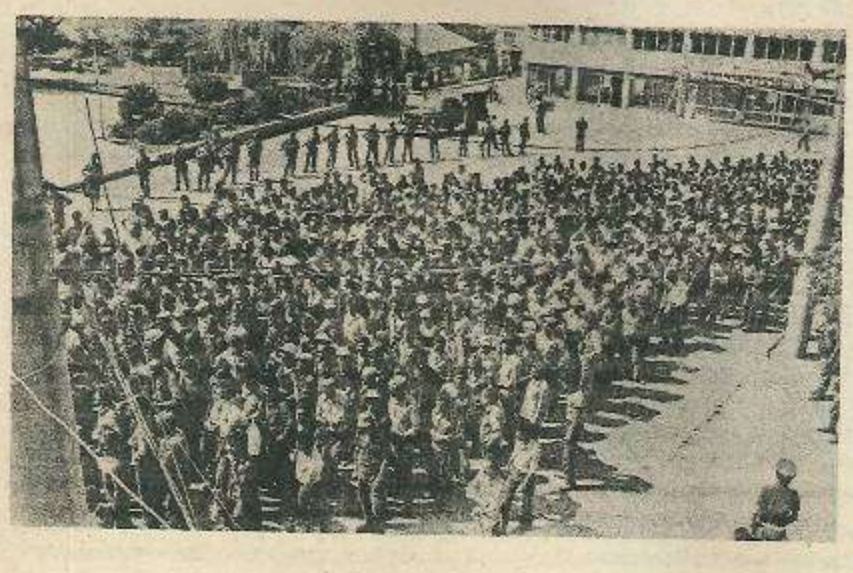

MERSİN SODA GREVİ ve TKP'NİN İHANETİ

Mersin-Soda fabrikası çalışanlarının, işçi-teknisyen-mühendis dayanışmasının en somut örneğini vererek bir yıldır omuz omuza sürdürdükleri grev, PETKİM-İŞ sendikası yönetimindeki TKP'lilerin ihanetleriyle noktalandı.

İlerlemeci sendika yönetimi, soda işvereniyle imzaladığı protokolle greve aktif olarak katılan 21 mühendis ve 17 teknisyenin toplu sözleşmede kapsam dışı bırakılmasını; grev sırasında fabrikaya işçi olarak sokulan 285 faşist katilin işe devam etmesini (yani fabrikada kalmasını) ve greve katılan 857 işçinin "işveren tarafından belirlenecek bir yöntemle yeniden işe alınmasını" kabul etti.

Böylece ilerlemeci sendika yönetimi, işveren tarafından uygulanan lokavtı kabul etmiş oluyordu. İşçiler "yeniden" işe alınacak ve bu işlem de işverenin istediği biçimde yürütülecekti.

Gerçekten işveren, "yeniden işe alma" işlemini istediği gibi uyguladı. Önce mühendislerin işine son verildi. Arkasından 50 devrimci işçi işten atıldı. İşçiler fabrikaya grup grup alınmaya başlandı. Çalışmaya başlayan işçilere, fabrikadaki varlıkları ilerlemeci sendika yönetimince de kabul edilen faşistler saldırdılar. Devrimcilerin işten atılmalarıyla öndersiz kalan işçiler faşistlerin saldırılarına dayanamadılar. Toplu halde istifa ettiler. Sendikanın Mersin Şubesi yönetimi işçileri bu koşullarda yalnız bırakarak Ankara'ya kaçtı. Sonuçta, bir yıl boyunca, özellikle devrimcilerin çabalarıyla yürütülen grev, TKP'li sendika yönetiminin ihaneti nedeniyle, geçicide olsa yenilgiyle sonuçlandı. Mersin-Soda fabrikası faşistlerin bir üssü haline geldi.

İlerleme siyasetinin, Mersin-Soda'da açıkça görüldüğü gibi, emekçi halk dışındaki güçlere, "ilerici saylavlara", hükümete bel bağlama anlayışı, onu, sonuçta faşist güçlerle kucak kucağa getirmiştir. Öyleki, ilerlemeci sendika yönetimi, devrimci işçilerin, mühendislerin işten atılmalarını gözünü kırpmadan kabul edebilmiştir. Devrimciler işten atılırken, işçiler faşistler tarafından hastanelik edilirken "Soda'da çalışma barışının sağlandığı" laflarını basına, TV'ye utanmadan söyleyebilmiştir.

Mersin-Soda grevi, işçi sınıfının ve tüm halkın dostunun, düşmanının kim olduğunu birkere daha apaçık ortaya çıkarmıştır.

Mersin-Soda grevi, her ağızlarını açışda, "işçi sınıfı biliminden", "işçi sınıfının utkan savaşımı"ndan sözeden, fakat mücadele kızışınca "savaşım" vereceği yerde sıvışan TKP'li hainlerin gerçek yüzlerini birkere daha apaçık ortaya çıkarmıştır.

Mersin-Soda grevi, TKP'nin izlediği mücadele çizgisinin artık, halkın devrimci mücadelesine karşı bir ihanet çizgisi haline geldiğini bir kere daha apaçık ortaya çıkarmıştır.

Hertürlü ihanete rağmen zafer, yinede Mersin-Soda çalışanlarının olacaktır.

Devrimci tekstil işçileri Adana'da MHP binasını dağıttılar

5 Ağustos'ta Tekstil Sendikası'ndaki toplantıya gitmekte olan işçilere MHP binasından çıkan faşistler saldırdı. İki işçi yaralandı. Saldırı sırasında sendikada bulunmakta olan işçiler dışarı çıkarak devrimcilerin önderliğinde faşistleri püskürttüler ve MHP binasına kadar kovaladılar. Bu sırada MHP binası ve çevresindeki faşistlere ait işyerleri tahrip edildi. Çatışma yerine gelen sıkıyönetim güçleri işçilerin etrafını sardı. Bayan işçiler, erkek işçilerin önlerine dizilerek polisin arama yapmasını engelledi.

Faşistlerin saldırısı sırasında sendikada bulunan revizyonistler, işçilerin kendilerini savunmasının "provokasyon olacağını belirterek işçileri engellemeye kalkıştılar. İşçilerin devrimcilerle birlikte hareket etmesine tahammül edemeyen İGD'li hainler, "mademki sendikayız, sendikanın kararlarına uyulmalıdır, uymayan çeker gider" diyerek ihanet çizgilerini bir kez daha sergilediler. Ancak işçiler, bu sahtekarları dinlemediler ve mücadeleye atıldılar. İGD'liler, daha sonra yapılan protesto yürüyüşünü de "polis dağıtır" iddiasıyla engellemek istediler. Ama işçilerin kararlı tavrı karşısında yapayalnız kaldılar.

Bu olay bir kere daha kanıtladı ki, işçi sınıfının bilinçlenmesi, doğruları kavraması, siyasi pratik içerisinde daha etkin bir şekilde yeralmasına bağlıdır. Savaşan işçiler daha iyi öğrenirler. Tekstil işçileri, mücadele içerisinde hem doğruları kavradılar, hem de mücadelelerini engellemek isteyen revizyonistlerin gerçek yüzünü gördüler.

Ne faşist saldırılar ne jandarma-polis baskısı, ne de revizyonizmin ihaneti tekstil işçilerinin devrimci mücadelesini engelleyemeyecektir.

Sıkıyönetim ODTÜ'yü teslim alamayacak!

ODTÜ OLAYLARININ ORTAYA ÇIKARDIKLARI

ODTÜ'nün açılış töreninde meydana gelen olaylar ve ardından gerici güçler tarafından başlatılan yaygara ve demagoji kampanyası gerici ve faşist güçlerin nasıl bir acz içinde olduklarını ortaya koymaktadır. Bir kısım öğrencinin "İstiklal Marşı"söylenirken ayağa kalkmaması gibi son derece önemsiz bir olaya dört elle sarılma ihtiyacını duymuş olmaları, bu kadar basit olaylara bel bağlamaları yıllardır emekçi halklarımıza kan kusturan gerici faşist güçlerin bu aczinin ifadesidir. Gözü dönmüş bir biçimde 12000 ODTÜ öğrencisinin ailesiyle çevresiyle "vatan haini" ilan etmede bir an bile tereddüt etmeyen faşist güçler artık ilericilere ve devrimcilere saldırabilmek için bunca ufak demagoji malzemelerine ihtiyaç duymaktadırlar. Bu durum onların saldırgan ve zorba yüzlerinin ne kadar ortaya çıktığının bir göstergesi sayılmalıdır.

Sıkıyönetimin ODTÜ üzerindeki baskı ve zulmünün direkt sorumlularından biri olan CHP de bu olay vesilesiyle ODTÜ'ye saldırabilmenin fırsatını ele geçirdi. Bu fırsatı hiç kaçırmayan CHP ODTÜ'ye saldırarak bu gerici koroya katılırken hem oligarşiye biraz daha yaranıyor hem de kendini aklıyordu.

"Akılsız dostun olacağına akıllı düşmanın olsun" sözünü doğrularcasına hareket eden demokratlara da söyleyecek birkaç sözümüz var. Gericilik ve faşizm ne zaman devrimcilere, ilericilere, karşı bir saldırıya girişse bizim demokratlarımız ya kalemi kağıdı ellerine alıp solun ne kadar yanlış işler yaptığını yazmakta ya da tam bu gerici saldırıya yedeklenecek biçimde eylemler yapmaktadırlar. Bu durum son ODTÜ örneğinde açıkça görülmüştür. Ülkemizi emperyalizme satan Demireller, Türkeşler yurtseverliği artık herkes tarafından kabul edilen ODTÜ'lülere karşı son derece kaba bir demagoji üzerine yükselen "vatan hainliği" suçlamasıyla saldırıya geçtiler. Tek bir demokrat ses çıkıp ODTÜ'lülerin değil esas Demirellerin, Türkeşlerin vatan haini olduğunu, ODTÜ öğrencilerinin gerçek yurtseverler olduğunu söyleme cesaretini gösteremedi. U. Mumcu'dan İ. Selçuk'a kadar bir sürü halkın demokrat olarak bildiği kişi suçu yine devrimcilere yıktı. Artık her faşist saldırı karşısında tekrarlanan bu şaşkınlık gösterilerinin faşist güçlerin işine yaradığı görülmelidir.

ODTÜ olayının esas anlamı ODTÜ'ye ve tüm emekçi halklarımıza saldırabilmek için egemen sınıfların bu olayı tezgahladıkları ve kullandıklarıdır. Ancak bu oyun karşısında, ODTÜ'nün onurlu ve başeğmez mücadelesini ve emekçi halklarımızın devrimci direnişini bulacaktır.

Geçtiğimiz günlerde ODTÜ'nün açılış töreninde "İstiklal Marşı" okunurken bir takım öğrencinin ayağa kalkmaması ve de bir kısım öğrencinin "Enternasyonal" marşını söylemesi üzerinde fırtınalar kopartılan bir konu haline geldi. Hemen hemen bütün gerici kişi ve kurumlar ve bunlara ilave olarak demokrat nitelikli kişi ve kuruluşlar olay karşısında "tepkilerini" dile getirdiler.

Kamuoyunda süren bu tartışma aynı zamanda gerici güçlerin ODTÜ üzerindeki saldırı politikalarının zeminini oluşturuyordu.

Özellikle Ecevit hükümetinin "demokratik" sıkıyönetiminin ilanından sonra, yurtsever ODTÜ öğrencileri üzerindeki baskılar giderek artmaya başlamıştı. Sıkıyönetim ODTÜ öğrencilerini teslim alabilmek için çok daha ince yöntemler geliştirdi. Bunlardan sonuncusu 1978-79 II. yarıyılının açılış töreninde sahneye konulmaya çalışıldı. Yıllar sonra "ulusal değerlere sahip çıkmak" demagojisiyle ODTÜ'deki açılış töreni programına "İstiklal Marşı" kondu. Süngülerin, namluların, tankların gölgesinde eğitim yapmayı reddeden ODTÜ öğrencilerinin karşısına askeri bando çıkartıldı. Oynanmak istenen oyun son derece açıktı. Bu oyunu boşa çıkartmak doğrultusunda ÖTK yönetimi törende "İstiklal Marşı"nı ne şekilde olursa olsun sabote edilmemesi kararını aldı. ÖTK bu kararını diğer oportünist gruplarla da tartıştı, bu gruplar ÖTK'nın aldığı bu tavrı desteklediklerini bildirdiler. HK ve TKP oynanmak istenen oyunu göremeyerek, "kitleleri bilinçlendirmek" adına kendi oyunlarını sahneye koydular ve ÖTK'nın kararına ve bu kararı kendileride kabullenmiş olmalarına rağmen akılları sıra "İstiklal Marşı"nı protesto ettiler. ODTÜ ÖTK önderlerinin büyük bir kısmının sıkıyönetim zindanlarında tutuklu bulunmasından faydalanarak ÖTK'nın inisiyatifini kırmaktan ve bu yolla kendi grup çıkarları doğrultusunda bir takım avantajlar elde etmekten başka hiç bir düşüncesi olmayan HK, TKP gibi gruplar oynanan oyunda oligarşinin birer aleti olarak rol aldılar.

Bir gün sonraki gazeteler ODTÜ'yü hedef göstererek manşet yaparken bu şaşkınlar grubunun sahneye koymaya kalkıştıkları oyun sadece gerici faşist güçlerin ve sıkıyönetimin demagojilerine malzeme oluyordu. Artık onların gözünde ODTÜ'ye fiili saldırının zemini hazırdı. Aylardır ODTÜ öğrencilerine yönelik baskı ve terör karşısında suskun kalanlar, bir tek satır olsun yazmayanlar ODTÜ'yü faşizme hedef gösterme konusunda yarışa giriştiler. Ülkeyi IMF'ye, NATO'ya peşkeş çekenler, ülke topraklarını ABD'ye üs diye satanlar, "vatanseverlik" lafını ağızlarına alamayacak olan emperyalizmin uşakları, Demireller, Türkeşler hep bir ağızdan ODTÜ'ye saldırmaya başladılar. Yıllardır emekçi halklarımızın kurtuluş mücadelesine omuz veren, bu uğurda kanını-canını feda eden, işkence tezgahlarına çekilen, zindanlara doldurulan yurtsever ODTÜ öğrencileri açılış töreninde bir grup öğrencinin ayağa kalkmaması vesile edilerek "vatan haini" ilan edilmeye çalışıldı. Tüm bunlar, ODTÜ'ye yönelik saldırıların meşrulaştırılması çabalarının bir parçasıydı.

Gerici faşist güçlerin ve sıkıyönetimin bu demagojik yaygaraları, bazı demokrat kişileri ve öğretim üyelerini de etkilemekte gecikmedi. ODTÜ Dekanlar Kurulu toplanarak üniversitede "İstiklal Marşına ve Cumhuriyete Saygı Yürüyüşü" düzenleme kararı aldı. Bu kararla, öğretim üyeleri amaç ne olursa olsun objektif olarak ODTÜ üzerinde oynanmak istenen oyunlara alet ediliyorlardı. Tam da gerici faşist güçlerin istediği gibi, bu yürüyüşle "vatan haini" ODTÜ öğrencileri ile "vatansever" öğretim üyeleri imajı yaratılarak, ODTÜ'de uzun yıllardır var olan öğrenci-öğretim üyesi dayanışması parçalanmak isteniyordu.

ÖTK tüm öğretim üyeleriyle temasa geçerek bu yürüyüşün ne anlama geldiğini anlatmaya çalıştı. Nitekim daha sonra yapılan yürüyüşe, öğretim üyelerinin ancak yarıdan daha azı katıldı. Yürüyüş esnasında ÖTK örgütlülüğündeki 12.000 ODTÜ öğrencisi disiplin anlayışının en güzel örneğini vererek üniversitedeki binalardan dışarı çıkmayarak, sınıf ve bölüm toplantılarında ODTÜ üzerinde oynanmak istenen oyunları tartışarak bu yürüyüşü protesto ederken, TİKP etrafına toplayabildiği 15 kişiyle yürüyüşe katılıyor ve anıta "Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen alsancak..." bandajıyla çelenk koyuyordu. Aynı sıralarda kendine İlerici Yurtsever Gençlik adını takan 10 kişilik bir şaşkınlar grubu da slogan atıp kaçmayı eylem yapmak sanarken, en geniş kitlelerden nasıl soyutlandıklarını herkese sergiliyorlardı. Provokasyona son derece açık bu ortamda, bir avuç ne idüğü belirsiz TİKP'liden geri kalmayan TKP'li hainlerin ODTÜ içindeki uzantıları koydukları bu tavırla, gerici faşist güçlere ve sıkıyönetime yeni malzemeler verirken tüm ODTÜ öğrencilerinin nefretini kazanıyorlardı. Açılış töreninde "sol" adına ortaya koyduğu kepazeliği geç de olsa fark eden Halkın Kurtuluşu ise içine düştüğü çıkmazda, çareyi dikkatleri akademik konulara çekmekte buluyordu. Önceleri İstiklal Marşı okunurken "ayağa kalkmadık" doğru devrimci tavır budur diye yaygaralar koparan Halkın Kurtuluşu grubu, en geniş kitleler içinde tecrit olduğunu farkedince 180 derecelik dönüş yapıyordu.

ODTÜ'ye karşı girişilen bu gerici saldırı karşısında ODTÜ ÖTK'nın aldığı tavır baştan sona doğrudur. Gerek açılış törenine İstiklal Marşı'nın konulmasından gerekse daha sonra gelişen olaylarda ÖTK burjuvazinin oynamak istediği oyunları tespit edebilmiştir. Ancak bu oyunların bütünüyle engellenebildiğinin söylenilmesi mümkün değildir. Bu ÖTK'nın bir eksikliği olarak görülmelidir. Bu durumda oportünistlerin bozgunculuklarının dışında ÖTK önderlerinin hemen hemen tamamının sıkıyönetim tarafından tutuklanmış olmalarının ve sıkıyönetim zindanlarında yatıyor olmalarının rolü büyüktür.

Tüm bu olaylar sonrasındaki gelişmeler, ÖTK yönetiminin siyasi tespitlerinin doğruluğunu gözler önüne seriyordu. Bu olayın ardından ODTÜ tam bir askeri kışla görünümü kazanıyordu. Öğrenci temsilcileri tutuklanıyor, bölüm binaları kuşatılıyor, derse girmekte olan öğrencilere tehditler savruluyor, yurtlarda kalan öğrencilere jandarma tarafından ateş açılıyor, servis otobüsünde bulunan "yaşasın ÖTK örgütlülüğümüz" yazılı bir kağıt parçası nedeniyle 60 öğrenci ve öğretim üyesi saatlerce karakolda alıkonuluyor, kısaca ODTÜ'de baskı ve terörün en katmerlisi uygulanmaya çalışılıyordu.

Son olarak geçtiğimiz hafta içinde ODTÜ 8.000 jandarma tarafından kuşatıldı. Sağda solda "bir grup ODTÜ öğrencisi" imzası süsü verilerek yayınlattırılan ve iğrenç yalanlarla dolu olan MİT raporunun "doğruluğunu kanıtlamak"(!) için saatler süren bir operasyona girişildi. Ancak ODTÜ öğrencileri örgütlü bir biçimde, jandarma çekilene kadar eğitimi kesme kararı aldı ve bu baskına karşı hepbirlikte direndi. Devrimci ODTÜ işçileri de aynı saatlerde işi bırakarak bu direnişe omuz verdiler. Bu kararlı direniş karşısında hiç bir şey yapamayacağını anlayan sıkıyönetim, askerlerini üniversiteden çekmek zorunda kaldı.

Bir gün sonra binlerce ODTÜ öğrencisi jandarmanın tüm engellemelerine karşın bir forum düzenleyerek, ODTÜ üzerinde oynanmak istenen oyunları boşa çıkartacaklarına and içtiler.

Kuşkusuz faşizm, ODTÜ'yü teslim alabilmek için bu tür ince yöntemleri sık sık tekrarlayacaktır. Ama ODTÜ, öğrencisiyle-öğretim üyesiyle-işçisiyle bugüne dek olduğu gibi bundan böylede faşizmin ve emperyalizmin karşısına bir kale gibi dikilecektir.

GERİCİ FAŞİST GÜÇLER ODTÜ'YÜ TESLİM ALAMAYACAK!

SIKIYÖNETİMİN SALDIRI VE DEMAGOJİ KAMPANYASI DA SÖKMEYECEK, ODTÜ'NÜN DEVRİMCİ GELENEĞİ SÜRECEK!

Sıkıyönetimin tankı, copu, tüfeği ODTÜ'nün şanlı mücadelesini durduramayacaktır.

NİKARAGUA'DA DEVRİM YENİ BİR AŞAMAYA GİRDİ

Bugün Nikaragua halkının FSLN önderliğinde yürüttüğü mücadele demokratik halk devriminin tamamlanmasına ve sosyalizme götürecek sürecin önündeki en büyük engel olan ABD emperyalizminin doğrudan temsilcisi Somoza diktatörlüğünü yıkmıştır. Bugün Nikaragua'da hakim sınıflar iktidarı parçalanmış ama, işçilerin ve köylülerin kendi kendilerini yönetecekleri demokratik halk iktidarı henüz kurulmamıştır.

Nikaragua'da yaşanan devrimci mücadele Ulusal İmar Hükümeti'nin kurulmasıyla yeni bir döneme girmiş bulunuyor. Sandinista Cephesi bugün, parçalanma ve yeniden biçimlenme sürecinde olan devlet iktidarını burjuva muhalefet ile paylaşıyor. Devrimci içsavaş sürecinin şimdiye kadarki evresinin halkın zaferiyle sonuçlanması, bir yandan FSLN'nin Nikaragua'nın yaşadığı ve yaşayacağı sürecin niteliği konusundaki siyasi tespitlerini doğrularken, öte yandan da Ulusal kurtuluş ve demokrasi ve sosyalizm için döğüşen Sandinista'ların önüne yeni ve zorlu görevler çıkartmaktadır.

78 yazında yükselen mücadelenin ardından, nihai darbeyi vurabilmek üzere kırsal kesime ve dağlık bölgelerdeki üslerine geri çekilen Sandinista gerillaları, mücadelelerini, burjuva diktatörlüğüne değil, sosyalizm mücadelesinin bir parçası olan gerçek halk diktatörlüğüne götürecek bir süreç olarak değerlendiriyorlardı. FSLN'ye göre burjuvazinin ve hakim sınıflarla uzlaşabilecek güçlerin çabalarına rağmen süreç yarı yolda durmamalıdır. Sandinista cephesi Somoza diktatörlüğünün yıkılmasıyla oluşacak demokratik ortamın, emekçi kitlelerin örgütlenmelerinin sağlamlaştırılmasına olanak vermesi ve halkı reformist, milliyetçi bir çizginin egemenliği altına sokmaması veya ülkedeki burjuva düzeninin yeniden onarılmasına götürmemesi gerektiğini belirtiyordu. Ve FSLN bugün bu doğrultuda mücadele ediyor.

Somoza diktatörlüğü ile emekçi halk arasındaki çelişkinin çözülme sürecini bir devrimci içsavaş süreci olarak tespit eden FSLN; "Bir içsavaştan bahsediyoruz, çünkü taraflar esas olarak yerel gerici ve devrimci saflardır. Devrimci bir savaştır çünkü M-L rehberliğinde işçi köylü ittifakına dayanarak, sadece Somoza kliğini devirmeyi değil aynı zamanda Sandinista hareketinin demokratik bir süreçten geçerek sosyalizme doğru ilerlemesini amaçlamaktadır. Devrimci içsavaş emperyalizme karşı savaşı unuttuğumuz anlamına gelmez. Aksine bu devrimci yükseliş döneminde emperyalizme karşı mücadele, Yankee emperyalizminin bugünkü bütün egemenlik araçlarından, Somoza ve onu koruyan Ulusal Muhafızlardan yoksun bırakmak için halk ile Somoza arasındaki çelişkiyi çözmemizi gerektirir." demektedir.

Nikaragua'da hakim sınıflar ile halk arasındaki çelişkinin demokratik devrimle çözülmesi, emperyalizm ile halk arasındaki çelişkinin *ulusal planda* çözümünü de içermektedir. Nikaragua hakim sınıflarına karşı verilen mücadele emperyalizme karşı verilen mücadeleden ayrı düşünülemez. Çünkü ülke, kültüründen ekonomisine kadar emperyalizmin hegomonyasındadır. Nikaragua demokratik halk devrimi bu anlamda anti-oligarşik, anti-emperyalist içerikli bir devrimdir. Ve Nikaragua'da mücadele, M-L'lerin önderliğindeki halkın nihai zaferine kadar, devrim ile burjuva düzeninin onarılması karşıtlığı arasındaki mücadele süreci olacaktır.

FSLN, Eylül 1978 başlarında yeniden saldırıya geçerken, halkı da genel silahlı ayaklanmaya çağırıyordu. Halk FSLN'nin çağrısına katıldı.

Kısa sürede 6 kent, geçici olarak, ayaklanan halkın denetimine geçti. Sandinista ordusu askeri hedeflere saldırıyor, halk da ellerine geçirebildiği her türden silahla çarpışmalara katılıyor, gerillaların eylemlerini destekleyecek, Ulusal Muhafızların yayılmasını engelleyecek sabotajlar düzenliyordu. Bunun karşısında Somoza'nın Ulusal Muhafızları ayaklanmaları bastırabilmek ve halkı dehşete düşürerek mücadeleden uzaklaştırabilmek amacıyla bugüne dek görülmedik bir vahşete başvuruyordu. Birçok kentte, özellikle yoksul emekçilerin yaşadığı mahalleler bombalanıyor, evlerinden rasgele toplananlar kurşuna diziliyor, toplu mezarlara gömülüyordu. Ancak bütün bu katliamlar silahlı mücadeleye daha geniş katılımların olmasına yol açıyordu.

FSLN kuzeyde yeni bir cephede savaşa girişirken Kostarika sınırında da kurtarılmış bir bölge oluşturuyordu. Bunun üzerine Ulusal Muhafızların Kostarika sınırını bombalamaları içsavaşın Orta Amerika ülkelerini de yakından ilgilendirmesine yol açıyordu. Bununla birlikte ordusu olmayan Kostarika'ya yardım için Venezuella ve Panama birliklerinin sınıra gelmeleri, Orta Amerika ülkeleri arasında bir saflaşmaya yol açtığından ABD'nin yönlendirdiği CONDECA (Orta Amerika Savunma Konseyi)'nın muhtemel bir müdahalesini engelleyici bir etken oluyordu.

BURJUVA MUHALEFETİ VE FSLN'NİN SİYASİ TAKTİĞİ

1978 Nisanı'nda Somoza diktatörlüğünün yıkılışı sürecini hızlandırması doğrultusunda burjuva muhalefetini de içeren bir Anti - Somoza Genişletilmiş Muhalefet Cephesi (FAO) oluşturulmuştur. Nikaragua'da yaşanan içsavaşta Somoza'nın sürdürdüğü katliam politikası karşısında halk kitlelerinin artan boyutlarda FSLN'nin etrafında toplanarak direnişe katılması burjuva muhalefetini tedirgin ediyordu. Burjuva muhalefet bir yandan Somoza ile uzlaşma yolları ararken diğer yandan da halk kitlelerini UDEL'in yönlendirdiği kitlesel eylemler aracılığıyla FSLN'nin insiyatifinden çıkararak kendi denetimi altına alabilmeyi amaçlıyordu. İşte bu noktada FSLN burjuva muhalefetini kendi önderliği altına sokarak nötralize etmek amacıyla genişletilmiş bir muhalefet cephesi önerdi. FSLN amacını şöyle açıklıyordu; "FSLN'nin asgari programı ve isyanı tutuşturacak askeri önder çizgisi temelinde, FSLN liderliği etrafında toplanan mücadele ile, burjuva muhalefetin Anti-Somoza cephesinin başı olmasını önlemektir."

Askeri bir müdahaleye açıkça girişemeyen ABD burjuva muhalefeti içindeki işbirlikçilerini harekete geçirerek muhalefeti bölme çabalarına hız verdi. Somoza ile Genişletilmiş Muhalefet Cephesi (FAO)'nin kurduğu komisyon arasında görüşmeler yapılması ve barışçı bir çözüm sağlanması için ABD'nin sürekli girişimleri oldu. Bu görüşmeler yoluyla ABD Anti-Somoza halk muhalefetinin gözünde "alternatif" olabilecek yeni bir burjuva iktidarı biçimlenmesi yaratarak, hem anti-Somoza muhalefeti etkisizleştirmeyi hem de yeni iktidar aracılığıyla kendi denetimini sürdürmeyi amaçlıyordu.

ABD ve ABD'ye bağlı burjuvazinin bu manevralarına karşılık FSLN bu manevraları boşa çıkarmak için Chamorra'nın öldürülüşünün yıldönümü yaklaşırken eylemlerini daha da arttırdı. Sandinistaların mücadelesi karşısında Ulusal Muhafazlar saldırılarını artırırken Somoza burjuva muhalefete karşı uzlaşmaz bir tavır takındı. Bu durumda halk muhalefetinin denetimini tümüyle FSLN'ye kaptırmamak için burjuva muhalefetinin bir kısmı FSLN'nin yanında artık açıkça tavır almaya başlıyordu.

Somoza'nın kendine muhalif olan tüm toplumsal kesimlere ve bunların siyasi temsilcilerine karşı açık savaş ilan etmesi sonucu, burjuva muhaliflerinin ileri gelen 12'si bir bildiriyle Somoza'nın yıkılışının şiddete dayalı bir biçimde olacağını ilan ediyordu.

Ülkede çarpışmalar yeniden yoğunlaşmaya başladı ve Mayıs ayında gerillalar birçok kentte yeniden saldırıya geçtiler. Ve Managua ve Lucanga kentlerini bir süre denetim altına alabildiler. FSLN'ye Latin Amerika ülkelerinden gelen gönüllülerin de katılmasıyla Sandinistalar beş ayrı koldan saldırıya geçtiler. FSLN Ordusu, silahlı halkın da katılımıyla giderek ilerliyor ve birçok kenti yönetimleri altına alıyorlardı. Somoza iktidarda kaldığı sürece ülkede içsavaşın durmayacağını ve "istikrar"ın sağlanamayacağını, halkın direniş azminin giderek artacağını açıkça görmüş olan ABD açık bir biçimde Somoza'nın yanında yer alamıyordu.

Bu arada Kostarika sınırındaki kurtarılmış bölgede geçici bir hükümet oluşturmak için FSLN'nin sürdürdüğü çalışmalar tamamlanmış ve 17 Haziran'da Sandino radyosundan Ulusal İmar Hükümeti'nin kurulduğu halka duyurulmuştu. Anti-Somoza tüm muhalefet kesimlerinin temsilcilerinden oluşan Hükümette FSLN adına Daniel Ortega(*) yer alıyordu.

Aynı günlerde Sandinista Ordusunun askeri üstünlük sağlayarak Managua'ya kadar ilerlemesi ABD ve Amerika Devletleri örgütlerinin Somoza'yı istifaya zorlayarak içsavaşı durdurmaya yönelik çabalarını yoğunlaştırmalarını sağlamıştı. ABD artık, Nikaragua Halkının direnişini kontrol altına alamayan, tersine daha da yükselmesine, burjuva düzeninin çizdiği sınırları aşmasına yol açan Somoza'dan kurtulmaya karar vermişti. ABD tüm dikkatini Kostarika'da kurulan yeni hükümete çeviriyordu. ABD açısından izlenecek politika artık yeni hükümetin kendi çıkarlarını en uygun biçimi almasını sağlamaktı. Bu amaçla yeni hükümetle ilişkiye geçerek, Somoza yanlısı iki kişinin daha onlara katılmasını sağlamak istediyse de FSLN'nin kesin karşı tavrından dolayı bunu başaramadı. Aynı şekilde FSLN Ulusal Muhafızlerin dağıtılmaması konusunda ABD ile pazarlığa yanaşmıyordu. Ulusal Muhafızların ağır bir askeri yenilgiye uğramış olması, 16 Temmuz'da ABD'nin dolaylı yollardan yaptığı askeri yardımı da kesmesi, uluslararası planda tümüyle tecrit olması nedenleriyle Somoza'nın artık direnecek gücü de kalmamıştı.

ABD aracılığıyla Ulusal İmar Hükümetiyle yapılan anlaşma gereğince, yeni hükümeti ülkeye çağırarak görevi onlara devretmek üzere Somoza'nın yerine Francis Urciu geçirildi. Urciu'nun beklenmedik bir biçimde 1981'e dek (seçimlere dek) görevde kalacağını açıklaması, Sandinista'nın Leon'da ayrı bir hükümet kurmayı düşünüp ve ülke çapında yeni bir saldırıya geçmeye hazırlanması sonucu geçerliliğini yitiriyor ve Urciu görevini terkediyordu. Urciu ülkeyi terkederken Nikaragua Ulusal İmar Hükümeti de yönetimi devralmak üzere başkente hareket ediyordu.

YENİ DÖNEM VE FSLN'NİN ÖNÜNDEKİ GÖREVLER

Bugün devlet iktidarını FSLN ile paylaşan burjuvazi halk kitlelerinin silahlı eylem çizgisinin, kendi egemenliğini de ortadan kaldırmaya yöneleceğini bilmektedir. Bu yüzden burjuvazi Somoza'nın kanlı iktidarına karşı yürüttüğü muhalefeti, Ulusal Muhafızların dağılmamasını sağlamak konusunda, FSLN'ye karşı da yürütmekten geri kalmamaktadır. Yeniden ortaya atılan Ulusal Muhafızların dağıtılmaması talepleri FSLN'nin kesin tavrı karşısında kırılmış, ancak ABD'nin Kurucu İmar Hükümetine yaptığı baskı sonucu burjuva muhalefetinin ağırlık sahibi olmasıyla oluşan hükümet Ulusal Muhafızların cezalandırılmaması ve kurulacak Halk Ordusunun Ulusal Muhafızları *da* içermesine karar vermiştir.

FSLN tarafından demokratik Halk Devrimi sürecinin ilk aşaması olarak kabul edilen "Devrimci Hükümet" halk talepleri programı(**) gereğince, "büyük finans tekellerinin, Somoza ve kliğinin zenginliğinin geleneksel tarımsal üretimi kontrol eden latifundia sisteminin toprak ağalığının üzerine" giderek "ekonomik ve politik tahakküme karşı ulusal egemenlik için mücadele edecek, ulusal endüstriyi geliştirecek, aynı zamanda köylülerin kendi çıkarlarının dile getirilebilmesini sağlamak için onların katılımıyla tarım kesiminde köklü dönüşümler gerçekleştirecektir."

FSLN genişletilmiş muhalefet cephesi içinde siyasi önderliği elinde tutma, devrimin kesintisizliğini sağlama doğrultusunda ilerleme kaydetmesi demek olan bu programın hayata geçirilmesinde engellerle karşı karşıya kalacaktır.

Kurulan genişletilmiş muhalefet cephesi, FAO'yu oluşturan toplumsal kesimlerin toprakların sanayi işletmelerinin ve bankaların % 80'ni elinde tutan Somoza ailesinin diktatörlüğüne karşı olmaktan öte hiçbir ortak yanı yoktur. Somoza'nın devrilmesini hızlandırmak ve burjuva muhalefetini etkisizleştirmek üzere FSLN'nin ittifaka girdiği burjuva muhalefet, emperyalizm ile ortak girişimler içinde olan burjuva kesimleri de içermektedir. Nikaragua işçi ve köylü yığınlarıyla bu kesimlerin çıkarları nesnel olarak çelişmektedir. Genişletilmiş Muhalefet Cephesi bugünki yapısıyla demokratik halk iktidarının kurulması sürecinde, işçi-köylü ittifakına dayalı bir halk cephesi olmaktan uzaktır. Nikaragua'da sınıflar mücadelesi Somoza'nın devrilmesiyle yeni bir evreye girmiştir. Bu evrede burjuvazi ile halk güçleri arasındaki iktidar mücadelesi yeni koşullarda sürecektir.

(*) Daniel Ortega FSLN'yi yönlendiren Terciritas eğiliminin liderlerinden.

(**) 1967-69 yıllarında FSLN'nin hazırladığı asgari demokratik devrim programıdır.

FAŞİZMİ HAL DİRENİŞ K

Faşizme karşı DİRENİŞ KOMİTELERİ'nin örgütlendirilmesi önerisi ve DİRENİŞ KOMİTELERİ KAVRAMI, 1975'ler sonrası Türkiye'sinde, alabildiğine yaygın bir FAŞİST TERÖR KAMPANYASININ toplumun bütün kesimlerini kapsayarak sürdürüldüğü bir dönem içinde ortaya atılmıştı.

Emperyalizmin, ve burjuvazinin en gerici kesimlerinin öz kaynaklarından beslenen faşist güçler, resmi devlet kurumlarının desteğiyle örgütlenmelerini yaygınlaştırmışlar ve ilerici halk güçlerini sindirip dağıtmak ve geniş halk kesimlerini teslimiyete zorlamak amacıyla yaygın saldırı ve katliamlar düzenlemişlerdir. Öğrenciler-öğretmenler, işçiler, memurlar, aydınlar, kadınlar, çocuklar, özetle toplumun her kesiminden insanlar vurulup öldürülmüş, yaralanmış ya da tehdit edilmişler, otobüsler kurşunlanmış, kahveler taranmış, topluca okula giden, pastahanede ya da çaybahçesinde oturan insanların üzerine bombalar atılmış, insanlar kaçırılarak işkenceyle öldürülmüşlerdir...

Bu faşist terör kampanyasının azgınca ve pervasızca sürdürüldüğü bir dönemde, faşist güçlerin *saldırıları* ve buna karşı halk güçlerinin kendilerini *savunmaları* sonucu ortaya çıkan *çatışmalar* ülkenin her yanını ve toplumumuzun bütün kesimlerini sarmıştır.

Faşist terör kampanyası bir yandan toplumun örgütsüz ve bilinçsiz kesimleri üzerinde amaçlanılan doğrultuda bir korku ve teslimiyet *eğilimi* yaratmakla birlikte, diğer yandan da en geniş halk kesimleri içerisinde bir *savunma ve dayanışma eğiliminin* doğup-güçlenmesine de yolaçmıştır. Her türden revizyonist-oportünist akımın teslimiyet eğilimlerini, (çeşitli siyasi-teorik kılıflar altında) güçlendirmeye çalışmalarına rağmen, devrimcilerin sahip çıktığı direnme eğilimleri giderek güç kazanmış ve bütün ülke sathında yaygınlaşmıştır. Üzerlerine ölüm yağdırılan insanlar birbirlerine kenetlenmişler, bu ölüm makinasına yani faşizme karşı, birleşmeye savunma tedbirleri bulmaya ve örgütlenmeye çalışmışlar, bu amaçla komiteler kurmaya yönelmişlerdir...

İşte Direniş Komiteleri böyle bir dönemde, en geniş halk kesimleri içinde doğup gelişen *faşizme karşı direnme eğilimlerinin örgütlendirilmesi*, bu eğilimlerin *devrimci bir direniş mücadelesine dönüştürülmesi*, gereğinin bir ifadesi olarak önerilmiştir. Okullarda, fabrikalarda, mahallelerde, köylerde özetle faşist saldırı ve terörün ortaya çıktığı her yerde faşizme karşı ortak mücadele komiteleri kurulmalı; en geniş anti-faşist halk kesimlerini bir araya getirecek olan bu komiteler, yerelinan birimde faşist saldırılara karşı her türden savunma tedbirleri almaya, faşist saldırı ve tehditleri etkisizleştirip geçersiz hale getirmeye çalışmalıdır. Devrimci Yol, bu örgütlerin sadece faşizme karşı *geçici savunma örgütleri* değil, faşizme karşı mücadeleyi bir devrim sorunu olarak gören devrimci bir anlayışın sonucu olarak, uzun vadeli ve kalıcı örgütlenmeler olması gerektiği ve halk iktidar organlarının nüveleri olarak ele alınması gerektiğini ortaya koymuştur.

Kuşkusuzdur ki, ülkedeki çatışma ve kutuplaşmaların alabildiğine yaygın boyutlara ulaştığı ve toplumun bütün kesimleri içinde faşizme ve mevcut sömürü düzenine karşı tepkilerin ve direnme eğilimlerinin yaygınlaştığı bir dönemde, devrimci olma iddiasındaki bir hareketin bu eğilimlere sahip çıkarak, onları örgütlemekten, bu eğilimleri *devrimci bir doğrultuya* kanalize etmeye çalışmaktan ve buna uygun *örgütlenmeler* bulup geliştirmeye çalışmaktan daha önemli bir görevi olamazdı.

Devrimci Yol tarafından böyle bir anlayışla ele alınan Direniş Komitelerinin gündeme getirilmesinden bu yana 2 yıldan fazla bir zaman geçmiştir. O zamandan bu yana faşist saldırı ve terör hareketleri alabildiğine sürüp gelmiştir. Arada Sivas-Malatya ve nihayet Maraş katliamları yaşanmıştır. Şimdi, Ecevit hükümetine ve onun sıkıyönetimine rağmen (ve de bir çoklarının CHP hükümetinin faşist tırmanışı geçici de olsa ortadan kaldıracağına/kaldırdığına ilişkin, şimdi artık sükutu hayale dönüşmüş hayallerine rağmen!) faşist saldırı ve tehditler, katliamlar en cüretkar biçimlere ulaşarak sürüp gitmektedir. Bugün Türkiye'de günde ortalama 4-5 kişinin öldüğü küçük çaplı bir içsavaş yaşanmaktadır. Ve bugün ülkemizin birçok bölgesinde azımsanmayacak halk toplulukları, *güvenliklerini kendi aldıkları tedbirlere dayanarak* yaşamlarını sürdürmektedirler.

Bugüne kadar yaşanan bütün olaylar (hatta daha ileri giderek söyleyelim, yaşananlardan bir teki-birtek Maraş olayları bile), Direniş Komiteleri önerisinin ne denli yerinde ve ne denli zorunlu bir öneri olduğunu (artık herhalde) tartışmasız bir gerçek haline getirmiş sayılmalıdır.

(Buna rağmen bugün kısmen yaşanmakta olan içsavaş olgusu ve *Direniş Komiteleri olgusu* üzerine hala hiç bir ciddi yaklaşıma sahip olmayanlar Türkiye'deki *devrimci mücadelenin dışına* düşmüş sayılmalıdırlar).

Bu önerinin ortaya atılmasından bugüne, başarılı-başarısız sayısız örnek yaşanmıştır. Ülkemizin her tarafında sayısız komiteler kurulmuş, deneyler yaşanmıştır. Ve daha bugünden Direniş Komiteleri Türkiye devriminin canalıcı meselelerinden biri haline gelmeye başlamıştır. Bu mücadele, amaçlarına ulaşır, başarıya ulaşabilir veya ulaşamaz; bu ayrı bir meseledir. Ama Direniş Komiteleri Türkiye devrimci mücadelesi açısından daha şimdiden somut bir *olgu* haline dönüşmeye başlamıştır.

Öte yandan Direniş Komitelerinin, amaçlanılan doğrultuda başarıya ulaşabilmesi, faşist güçlerin bütün emekçi halklarımıza karşı yürüttükleri bir sindirme ve yoketme savaşına karşı devrimci halk güçlerinin birer kalesi haline gelebilmesi, daha ziyade *Devrimcilerin önderlik görevlerini doğru bir anlayışla ve yeterince kararlı ve inançlı bir şekilde yerine getirip getirmemelerine bağlı* bir şey olarak görülmelidir.

Bu nedenle şimdi, bugüne kadarki deneylerin irdelenerek, çalışmalarımızdaki hata ve eksikliklerin saptanmasına ve bunların düzeltilmesine çalışmalı, faşizme karşı güçlü bir direniş mücadelesinin ve giderek güçlü bir birleşik direniş cephesinin yaratılıp örgütlendirilmesi yolundaki devrimci mücadelemizi daha ileri boyutlara yükseltmeliyiz.

1. DİRENİŞ KOMİTELERİNİN SÜREKLİLİĞİNE İLİŞKİN SORUNLAR

En çok rastlanılan durum, faşist saldırıların yoğunlaştığı durumlarda bölgedeki siyasal canlanmayla birlikte Direniş Komiteleri konusunda ileri ve canlı gelişmelerin olması, daha sonra saldırıların püskürtülmesinden, mahallelerin-işyerinin faşistlerden temizlenmesinden sonra bir siyasal durgunluğun ortaya çıkması, komitelerin fonksiyonsuzlaşması ve giderek dağılmasıdır. En iyi örneklerinde bile halkın geniş katılımlarıyla komiteler kurulmakta, toplantılar yapılmakta, başlangıçta önemli başarılar sağlanmakta, faşistler püskürtülmekte veya bir takım olumlu sonuçlar elde edilmekte, fakat zamanla herkes kendi işine gücüne yönelerek komite dağılmaktadır. Bunun yanısıra Direniş Komitelerinin *kuruluş aşamasında* karşılaşılan başarısızlıklar da az rastlanılan bir durum değildir. Özellikle faşist saldırıların kitlelere yönelik yaygın bir tehdit haline gelmediği, faşist güçlerin zayıf olduğu yerlerde ise Direniş Komitelerinin oluşturulması için ciddi bir girişimde bulunulması bile sözkonusu değildir.

Bu durumun, yani Direniş Komitelerinin kurulması, kalıcılığının ve işlerliğinin sağlanılması konusunda karşılaşılan zorlukların nedenlerini incelemek gerekir.

Öncelikle gözönünde bulundurulması gereken bir nokta şudur: Direniş Komitelerinin örgütlendirilmesi sorunu geniş halk kesimlerinin faşizme karşı *direniş eğilimlerinin* örgütlendirilmesi sorunudur. Halk kesimleri içindeki direnme eğilimleri eğer *bilinçli bir eyleme* dönüştürülmemişse, *kendiliğinden* ortaya çıkmış bir eğilim olarak, kalıcı olamaz. Dolayısıyla bu eğilimlerin *örgütlendirilmesinde* de kalıcılık sağlanamaz. Bunun için ise halk içindeki mevcut direnme *eğilimlerinin* direniş *eylemlerine*, yani bir siyasal aktiviteye dönüştürülmüş olması gerekir. Bunun için varolan her türlü direnme eğilimleri geliştirilmeye çalışılmalı, direnme eğilimi içindeki unsarlara konumlarına uygun mücadele biçimleri bularak, onların güven ve cesaretlerini artırarak, inançlarını pekiştirerek anti-faşist eyleme çekilmeye çalışılmalıdır. Bu doğrultuda ne kadar basit ve küçük olursa olsun *faşizme karşı mücadelede daha çok kişinin görev almasına* çalışılmalıdır.

Eğer bu sağlanmamışsa, halk içinde *potansiyel olarak* belirli bir direnme eğiliminin bulunmasına rağmen bunun eyleme dönüştürülmesi sağlanamaz; dolayısıyla da başlangıçta bir komiteleşme oluşturulmuş olsa bile; bunun işlerliğe, hayatiyete kavuşturulabilmesi sağlanamaz.

Bu konuda özellikle *Devrimci Önderliğin* rolü üzerinde durulmalıdır. Halk içindeki direniş eğilimlerinin kalıcı hale getirilebilmesi, eyleme dönüştürülebilmesi uzun vadeli, sabırlı ve bilinçli bir çalışmayı gerektirir. Halk yığınlarının mücadeleye katılabilmesi, eyleme sokulabilmesi önemli olduğu kadar başarılması oldukça zor birşeydir.

Bu konularda, bizim durumumuz ise, çoğunlukla herhangi bir komiteleşmeyi sağladıktan sonra işlerin oluruna bırakılması ya da baştan savma bir şekilde yaklaşılması noktasındadır. Bu durumda da, faşist saldırıların yarattığı ortam içerisinde oluşan kendiliğinden nitelikli direniş eğilimleri, bir siyasal durgunluğun doğmasıyla birlikte zayıflamakta; Direniş Komiteleri çalışmalarının dağılması kaçınılmaz bir olay haline gelmektedir. Burada, yer yer, Direniş Komitelerini sadece bir *akıl danışma* yeri, bir akıl hocalığı olarak görme şeklinde ortaya çıkan hatalara da değinmek gerekiyor.

Bu konu bizim siyasal çalışmalarımızdaki yetersizliklerimizi vurgulayan bir noktadır. Halkın bilinçlendirilmesi (ve bu şekilde kendiliğinden direniş eğilimlerinin kalıcı hale dönüştürülebilmesi) için yaptığımız çalışmalar büyük ölçüde yetersiz kalmaktadır. Genellikle halk bizleri dinlemekte, anlamak istemektedir. Bu durumlarda çoğu kez halka devrimci bilinç götürmekte olağanüstü becerisizlikler gösteriyoruz. Halk yığınları içindeki propaganda-ajitasyon çalışmalarının faşizme ve yoksulluğa-sömürüye karşı sloganların biteviye tekrarından ibaret bir olay haline düşmesine imkan verilmemelidir. Uğrunda savaştığımız şehitler verdiğimiz davamızı, emekçi halk yığınlarına en iyi bir şekilde, en açık-basit ve anlaşılabilir bir şekilde anlatabilecek bir durumda olmalıyız. Oysa öyle durumlar olmaktadır ki bir salonu hınca hınç doldurmuş ve bizi can kulağıyla dinleyen kadınlı, kızlı, çocuklu, ihtiyarlı halk toplulukları karşısında konuşan arkadaşımız bu büyük olanakları gereksiz-faydasız ve sıkıcı açıklamalarla heba etmektedir.

Besbellidir ki bu işler o kadar basit değildir. Bunu layıkıyle başarabilmek için çok çalışmamız, kendi kendimizi eğitmemiz lazımdır. Ve daha da önemlisi her şeyi çok iyi bildiğimizi, en iyisini yaptığımızı zannetme hatasına düşmememizdir. Kitlelere birşeyler öğretmeye çalışırken, daha da fazlasını öğrenme ihtiyacında olduğumuzu hiç unutmamalıyız. Dalma içinde yeraldığımız topluluk içinde yeni ve anlamlı sorular açmasını, bu sorular etra-

E KARŞI KIN OMİTELERİ

fında kitleleri *tartışmaya katmasını* bilmeliyiz. Halkla, bu şekilde, canlı bir diyalog kurabilmeliyiz.

Özellikle Direniş Komiteleri bünyesinde sürdürülen eğitim çalışmalarına son derece büyük bir önem verilmelidir. Bu çalışmalar asla bir kitap okuma meselesine indirgenmemelidir. Bu konuya ilerde yeniden değineceğiz.

Bu noktadaki temel sorunumuzun kadrolarımızın çoğunlukla genç-tecrübesiz ve bu nedenle de yetersiz olmalarından ileri geldiği bilinmektedir. Herhangi bir birimde halka önderlik edebilecek kadrolara sahip bir siyasal örgütlenmemiz mevcut değilse Direniş Komiteleri çalışmalarının başarıya ulaşması da mümkün olamaz. Bu nedenle kadrolarmızın siyasal eğitimine büyük ihtiyaç vardır. Bu eksikliğimizin giderilmesi için canla başla çalışılmalıdır.

Direniş Komitesi çalışmalarımızda karşılaşılan başarısızlıkların-güçlüklerin kaynağında önemli ölçüde bizim bu noktadaki eksikliklerimiz ve yetersizliklerimiz yatmaktadır.

Halk yığınları içindeki direniş ve dayanışma eğilimlerini örgütleyip-geliştirmeye çalışacağımız yerde bunun tersine seçilecek komitelerde *sadece* Devrimci Yol'cuların görev alması için çalışıldığı durumlar olmaktadır. Bu, tehlikeli bir *"dar kapıcılık"* eğilimine müttefiklerin değerini bilmeyen bir *sekterliğe* tekabül eder. Faşizme karşı en geniş bir Birleşik Direniş Cephesinin oluşturulmasını sağlayabileceksek, bu cephe içerisinde bizim görüşümüzden olmayan, komünist-devrimci olmayan halk kesimleri de bulunacaktır. Daha bugünden, bir yanda en sıkı devrimci örgütlenmemizi oluşturup-geliştirmek için çalışırken diğer yandan da en geniş halk kesimlerini devrimimizin *müttefikleri* saflarına kazanmaya, onlarla ortak mücadele içine girmeye, ve yine onlarla devrimci halk demokrasisi ilkeleri altında *örgütlenmeye* (ortak örgütlenmeler geliştirmeye) çalışmalıyız. Direniş Komiteleri bir bakıma bu anlayışın bir ifadesi değil midir? Eğer halkın en geniş kesimlerini kendi müttefiklerimiz saflarına çekmesini başaramazsak, devrimin başarı şansının bulunmadığını bilmek gereklidir. Halk saflarında farklı görüşlerin bulunması, devrimden sonra bile kaçınılmazdır. Halk içindeki farklı-hatalı görüşlere karşı eleştirici-fakat hoşgörülü bir tavır içinde olunmalıdır. Oysa şimdi biz çoğunlukla herkesi (tek bir kalıptan çıkmış gibi) kendi görüş ve sloganlarımızı benimsemiş bir durumda görmeye lüzumundan fazla bir yatkınlık içindeyiz.

Gene DirenişKomiteleri birçok durumda bir bölgede halkın bizim oluşturduğumuz savunma birliklerince korunması olayı olarak ele alınabilmektedir. Direniş Komiteleri çalışmaları içinde ve genelde anti-faşist mücadelenin geneli açısından direniş birliklerinin oluşturulması son derece önemli bir mesele olmakla beraber Direniş Komitelerinin sadece bu boyutuyla ele alınması herşeyden önce halk içindeki direniş eğilimlerinin devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesi gereğine ters bir anlayıştır.

Direniş Komitelerinin kalıcılığı konusunda nihayet şu noktaya da işaret etmek gereklidir: Gerek nesnel durum, gerekse bizim yetersizliklerimiz sonucu siyasi ortamdaki gevşeme ve yumuşamanın kendiliğinden direniş eğilimlerinin de gerilemesine yolaçması doğaldır. Bu durumda *bilinçli direnme unsurlarının* örgütlendirilmesi ve *direniş mücadelesinin sürekliliğinin* sağlanılması için çalışılmalıdır. Bu durumlarda direniş birliklerinin bilinçli eylem ve mücadelelerinin rolü son derece öne çıkacaktır. Ayrıca bu gibi durumlardaki bütün çalışmalar "siyasal hareketliliğin" yüksek boyutlara ulaşacağı durumlara bir *hazırlık* niteliği taşımaktadır.

Direniş Komitelerinin zaman zaman çeşitli nedenlerle dağılma eğilimi göstermesi bizim bu konudaki çalışmalarımızın gevşemesine neden olmamalıdır. Devrimci siyasi örgütlenmemizin varolduğu her yerde Direniş Komitelerinin propagandası, onun gerçek halk iktidarını hedefleyen ve faşizme karşı devrimci bir mücadele anlayışını içeren muhtevası kararlı bir şekilde halkın en ileri kesimlerine kavratılmaya çalışılmalıdır. Faşist saldırı ve tehdit karşısında, halk içinde *direnme ve dayanışma eğilimlerinin doğduğu her yerde* Direniş Komiteleri örgütlenmesi ve bu örgütlenmelerin sürekliliğinin sağlanılması için çalışılmalıdır.

Öte yandan faşist saldırı ve tehditin nisbeten daha az bulunduğu yerlerde de Direniş Komiteleri propagandasının sürdürülmesi ile birlikte, halkın çeşitli sosyal ve ekonomik-somut sorunları çerçevesi içerisindeki komiteleşme çalışmaları yapılmalıdır.

2. HALK İKTİDARININ NÜVELERİ OLARAK DİRENİŞ KOMİTELERİ

Direniş Komiteleri, yalnızca faşizme ve faşist saldırılara karşı savunmayı hedefleyen geçici bir örgütlenme olarak görülmemekte, aynı zamanda *halk iktidarının nüveleri* olarak ele alınması gerektiği kabul edilmektedir.

Faşist saldırılar karşısında sonuna kadar savunma konumunda kalmak, sözkonusu olamaz. Açıktır ki bu, yenilgiyi baştan kabul etmek demek olurdu. En iyi savunma saldırganın ortadan kaldırılmasıdır. Bunu gerçekleştirebilecek devrimci bir halk iktidarı bugün gündemde olmadığına göre, faşist saldırı ve tehdidin sürekliliği ve buna karşı uzun süreli bir direniş mücadelesinin örgütlendirilmesinin gerekliliği sözkonusudur. O halde Direniş Komiteleri sadece pasif bir savunma anlayışı ile değil, devrimci bir halk iktidarını hedefleyen bir anlayışla ele alınmalı ve devrimci halk iktidarının birer nüvesi olarak görülmelidir.

Böyle bir anlayış altını çizerek vurgulanmalıdır ki, *faşizme karşı mücadeleyi bir devrim sorunu olarak ele alan* bir devrimci anlayışın zorunlu bir sonucudur. Halkın faşizme karşı direnme eğilimlerinin *demokratik halk iktidarına yönelik uzun dönemli bir direniş mücadelesine* ve ona *yönelik örgütlenmelere* yönlendirilmesi zorunludur. Bu, faşizme karşı mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için zorunlu bir yaklaşımdır.

Bugün ülkemizde faşizmi ortadan kaldıracak kısa dönemli bir siyasal seçenek sözkonusu değildir. Kısa vadeli bütün anlayışlar kaçınılmaz olarak burjuva reformist hükümetlerin başarılarına bel bağlamak durumundadır. (Ki ülkemizde bugün yaşanmakta olan CHP reformizminin iflası aynı zamanda bu revizyonist-kuyrukçu mücadele anlayışının da bir iflası sayılmalıdır). Kısa vadeli başarıları hedefleyen; onunla sınırlanan bütün anlayışlar kaçınılmaz olarak, *yenilgiye götürecektir.* Faşizme karşı mücadele halkın kendi devrimci iktidarının, demokratik halk iktidarının kurulması mücadelesinden ayrılamazlar.

İşte, eğer faşizme karşı mücadelemiz, bütün anti-faşist halk güçlerinin devrimci-demokratik iktidarının kurulmasıyla zafere ulaşabilecekse, bugün faşizme karşı mücadele örgütlenmelerimiz de demokratik halk iktidarı kavramından kopuk olamaz. Birçok yönleriyle eksik, tamamlanmamış olsa da, sözkonusu muhtevaya uygun en tam biçimlenişleri mücadelenin çok daha ilerki aşamalarında gerçekleşebilecek olsa da, "bugün", "yarın"ın nüvelerini kendi içinde barındırmak zorundadır. İşte Direniş Komiteleri de bu anlayışla ele alındığında gelecek halk iktidarımızın birer nüveleri, demokratik halk cephesinin birer alt birim örgütleri olarak görülmeli, giderek gelişkin biçimlerinde halk iktidarının birer çiçeklenmesi olarak ortaya çıkmalıdır.

Halkın kendisi tarafından oluşturulmuş komiteler iktidar gücünü yavaş yavaş parça parça üstlenmeye, eski merkezi devlet yapısının yanıbaşında ve ona alternatif olarak yeni bir iktidar odağı haline gelmeye başlayacaktır. Mücadelemizin geliştiği dönemlerde, ve mücadelenin ileri boyutlara ulaşabildiği bölgelerde, Direniş Komitelerinin birer "Halk İktidar Organı" haline dönüştürülebilmesi devrimimizin başarıya ulaşmasındaki en önemli unsurlardan biri olacaktır. Bu olay, eski sömürü ve zorbalık düzeninin bağrında yepyeni bir toplumun filizlenmeye başlaması demektir. Eşitsizlikler, haksızlıklar-zulüm ve baskı üstüne kurulmuş eski devletin çatlakları arasında eşitlik-kardeşlik ve yepyeni bir demokrasi temeli üzerindeki yeni bir "devlet"in tohumlarının yavaş yavaş filizlenmeye başlaması demektir. Burjuva toplumunun sınırsız çürümüşlükleri arasında yepyeni bir toplumun tohumları böylece filizlenmeye başladıktan sonra eski devletin yıkılışını ve DEVRİM'i önlemek baskı güçleri için son derece güç, imkansız bir olay haline gelecektir.

Elbetteki Direniş Komiteleri, devrimin farklı aşamalarında farklı görevler yüklenecek, buna uygun olarak farklı biçimlenmeler kazanacaktır. Bugünkü aşamada da halkın en geniş-ileri kesimlerinin faşizme karşı *direniş eylemlerinin, direniş mücadelelerinin örgütlenmeleri* konumunda olmak zorundadır. Faşizme karşı mücadelemizin, her türden direniş örgütlenmeleri olmak zorundadır. Ama bizim daha bugünden DK konusuna ve DK çalışmalarına, onları özünde halk iktidarının birer nüvesi olarak gören devrimci bir anlayışla yaklaşmamız zorunludur.

Bunun pratikte anlamı şudur: Direniş Komitelerinin programının kapsamını *sadece* faşist saldırılara karşı savunma eylemleriyle sınırlı tutmaktan özenle kaçınmalı, bölge ya da birimdeki emekçi halk yığınlarının her türden sorunlarının devrimci bir anlayışla çözümü için ekonomik, sosyal-kültürel çalışmalar örgütlemelidir. Bugüne kadarki Direniş Komiteleri deneylerinde bu yönün çok zayıf kaldığı ve oldukça yüzeysel bir şekilde ele alındığını söylemek gereklidir. Çoğunlukla çalışmalara "halktan yaşlıca birkaç kişinin katılması", halkın katıldığı birkaç toplantı yeterli görülmekte, kitlelerle ilişkilerimizin ve komite faaliyetlerinin derinleştirilmesi yönünde yeterli bir çaba sarfedilmemektedir.

Bu konu, devrimci halk kesimlerinin kontrolu altındaki bölgelerde oldukça önemli bir yer tutar. Bu bölgelerde, devrimciler halkla ilişkilerine son derece dikkatli ve bilinçli bir tarzda yaklaşmalıdırlar. Devrimciler, (komünistler) gelecek (yeni) toplumun öncüleridir. Bugünkü, her yönüyle çürümüş ve bireysel çıkarlar temelinde yükselen toplumsal sisteme karşı yepyeni bir toplumun, yepyeni bir insan ilişkileri sisteminin öncüleridir. Devrimin propagandası bir anlamda bu yeni toplumsal ilişkiler düzeninin kitlelere açıklanmasıdır da. Devrim mücadelesi bugünkü düzenin sınırsız kötülüklerine karşı *gelecek* günlerin *sınırsız güzelliklerine methiyelerden* ibaret olamaz. Bugün devrim için savaşırken bir yandan da kollektiflik temeli üzerine kurulu olan yeni yaşam tarzını, devrimci bir hayat tarzını nasıl kendimizde somutlamak durumundaysak, halkla ilişkilerimizin ileri bir konumda olduğu devrimcilerin kontrolu altındaki bölgelerde de aynı şekilde, bu yeni toplumsal ilişkilere ait unsurların yeşerip gelişmesi için çalışılması gerekir. Bunu sağlayabilmek için komiteleşme çalışmalarımızı yepyeni bir anlayışla derinleştirmeye çalışmalıyız.

Bu noktada yeniden eğitim çalışmalarının önemi konusuna değinmek gerekir. Bugüne kadarki deneylerden *"eğitim çalışmalarının halka kitaplardaki Marksizm-Leninizm öğretilmesi demek olmadığını"* birçok arkadaşımız kavramış durumdadır.

Halkın eğitimi ve Direniş Komiteleri bünyesindeki eğitim çalışmaları son derece geniş kapsamlı bir sorun olarak ele alınmalıdır. Eğitim çalışmaları, çok yönlü ve canlı bir sorun olarak ele alınmalıdır. Elbetteki öncelikle faşizme karşı devrimci mücadelemize ait konularda halkın bilinçlendirilmesi, Devrimci Hareketimizin görüş ve tezlerinin halka anlatılması gereklidir. Ama bu işin sadece

bir yanıdır. Sosyal ve kültürel çalışmalar, eğitim çalışmalarının içinde önemli bir yer tutmalıdır. Özellikle halk içinde *her konudaki dayanışma ve yardımlaşma eğilimleri* teşvik edilmeli ve geliştirilmelidir. Devrimciler bu konuda da örnek bir davranış sergilemeli, her zor durumda olanın yardımına koşmalıdır. Ancak bu sayede nasıl bir düzen için savaştığımız halkın gözlerinde somutluk kazanabilecek, halk kitleleri mücadelemize daha bir kararlılıkla sahip çıkabileceklerdir. Ve halkın böyle bir anlayışla eğitimi konusunda ciddi bir çaba içerisinde olduğumuz bölgeleri devrimci hareketemizin gerçek kaleleri haline getirebileceğiz.

Direniş Komiteleri halkın her türden sorunlarını çözümlemek isterken, *devrimci bir anlayışla* yaklaşmalı, devrimci bir anlayışla çözümler getirmelidir. Yoksa geleneksel burjuva toplumuna has değerlerle değil. Örneğin bir bölgede halktan iki kişi arasında meydana gelen bir anlaşmazlıkta, suçlu bulunan tarafa Direniş Komiteleri tarafından para cezası verilmiş, bu ceza da Direniş Komitesine bağış olarak alınmıştır. Bu, doğru değildir. "Suçlu" kişilere verilecek cezalar, *para cezası* olarak değerlendirilmemelidir. "Ceza" özellikle kendi hatasını düzeltme noktasında ele alınmalıdır. Para "ceza"sının alınması ise yanlış yorumlanmaya ve istismara son derece açık bir konudur. Para cezasının uygulanabileceği özel durumlarda da bu işlem hiçbir tereddüt ve istismara yer bırakmayacak bir tarzda uygulanmalı, para cezaları doğrudan bölge halkının ortak ihtiyaçları için kullanılmalıdır.

Burada yeri gelmişken, para-yardım toplama konusu üzerinde durmalıyız. Birçok yerde Direniş Komitesi çalışmaları *"yardım toplama"* çalışmalarına dönüşmekte, bazen de işe "yardım toplama"dan başlanılmaktadır. Birçok arkadaşımızın işaret ettiği gibi bu oldukça tehlikeli birşeydir. Çok kere çeşitli kötü niyetli kişilerin spekülasyonları bilinçsiz halk kesimleri içinde şüphelere tereddütlere neden olmaktadır. Halkın yüzyıllardır çeşitli yollardan istismara uğratıldığı bir toplumda bu durumu son derece doğal karşılamalı ve bu konuda son derece dikkatli olmalıyız. Elbetteki halkın davası uğruna yürütülen bu mücadelenin çeşitli ihtiyaçlarını karşılayabilmek için halkın kendi katkısının sağlanılması gereklidir. Ama bunun bilinçli ve gönüllü bir katkı olması esastır ve bu katkının bir istismar konusu olmadığı konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmayan bir tutum içinde olmalıyız. Halktan, esnaftan yardım isterken de, bunun faşistlerin haraç toplamalarıyla hiçbir ilgisi olmadığı konusunda en *ufak bir tereddüt bırakmayan* bir tutum içinde olmalıyız. Yardımda bulunmayan insanlara karşı en ufak bir tehditkar ifade kullanılmamalı, tersine kendilerine, bu konuda baskı yapmaya kalkanlar olursa (bizim dışımızdaki bazı gruplar içinden böyle şaşkınlar çıkabileceği gibi, lumpenler veya faşistler de devrimci kılığına girerek böyle şeyler yapmaktadırlar) onlara karşı mücadele edilmeli ve baskıya uğrayanlar korunmalıdır.

Eğitim çalışmaları bünyesinde eleştiri-özeleştiri toplantılarının düzenlenmesi de halk içindeki hatalı eğilimlere karşı mücadelede ihmal edilmemesi gereken bir yoldur. Bu yolla hem halk içindeki hatalı eğilimlere karşı etkili bir mücadele yürütülebilir hem de kendi hata ve eksikliklerimizin görülüp düzeltilmesi için değerli bir imkan yaratılmış olur. Eleştiri-özeleştiri mekanizması devrimci bir anlayışın en güçlü silahlarından birisidir.

3. ÖRGÜTLENME BİÇİMLERİNE İLİŞKİN SORUNLAR

Direniş Komiteleri, bir *cephesel* örgütlenme birimi olarak tanımlanmıştır. Öyleki, kapsamına giren en geniş anti-faşist halk kesimlerini bağrında toplayabilmeli, bütün halk kesimlerinin faşizme karşı barışçı-kitlesel-silahlı, vb. -her türlü eylem biçimlerini hayata geçirmeye elverişli bir örgütlenme yapısına sahip olmalıdır.

Böyle bir anlayışla örgütlendirilmeye çalışılan Direniş Komiteleri bugünkü biçimlenişleriyle, çoğu kere yarı legal, gevşek, ağırlıklı olarak da kendiliğindenlik içinde ve istikrarsız örgütlenişler konumunda kalmaktadır. Mücadelenin gelişimi içinde ve pratiğin ortaya çıkardığı sorunların-derslerin ışığında giderek daha ileri niteliklere ve ona uygun biçimlere bürüneceği ve de gelişen mücadelenin özelliklerine uygun biçimler alacağına şüphe yoktur.

Bu nedenle, Direniş Komitelerinin örgütlenme biçimine ilişkin sorunlarda *"formülcü"* bir anlayıştan sakınmalıdır. Yani başlangıçtan bize (merkezi olarak!) onun bürünebileceği en *"mükemmel biçimlenişlerin"* formülünün, şemasının verilmesini beklememeliyiz. Ne bu aşamada ne de daha ilerideki herhangi bir aşamada, ortaya çıkan komitelerin örgüt biçimlerini en "ideal" biçimler olarak, donmuş biçimler olarak görmemeliyiz. Ve daima pratiğin ortaya koyduğu derslerin ışığında mevcut örgütlenmeleri ilerletmeye, mücadelenin somut gelişimiyle uyumlu biçimlenişlere kavuşturmaya çalışmalıyız.

Bugün ülke çapında, henüz Direniş Komitelerinin oluşum aşamasında bulunulmaktadır. Bu aşamada, Direniş Komitelerinin oluşturulmasına ilişkin sorunların bugüne kadarki deneylerin ışığında değerlendirilmesi gereklidir.

Direniş Komitelerinin oluşturulmasında birim veya bölge farklılıklarından ileri gelen *biçimsel farklılaşmaların* doğması kaçınılmaz birşeydir. Bir köyde, bir fabrikada, bir kasabada ve büyük yerleşim merkezlerinin mahallelerinde farklı farklı *biçimler* ortaya çıkması kaçınılmazdır. Keza faşistlerin veya resmi devlet güçlerinin kontrol ve denetimlerinin fazla olduğu yerlerle, devrimcilerin kontrolu altındaki ve karşı devrim güçlerinin denetiminin az olduğu bölgelerde yine farklılaşımlar olacaktır. Bütün özgül durumlar gerektiğince değerlendirilmelidir. Herhangi bir birimde bir DK oluşturulması için girişimlerde bulunmadan önce o birimin yapısına-konumuna en uygun örgütlenme biçiminin nasıl olabileceği konusunda ciddi bir ön çalışma yapılmalıdır.Bu değerlendirmeyi yaparken temel kriter, *"o birimde, faşizme karşı etkili-yaygın eylem biçimlerinin en sağlıklı bir tarzda nasıl bir örgütlenmeyle gerçekleştirilebileceği"* sorusuna göre belirlenebilir. Örgütlenme sorunu bir eylemin, bir işin gerçekleştirilebilmesinin organizasyonudur. O halde herhangi bir birimde bir Direniş Komitesi oluşturulması için genel koşullar tespit edildikten sonra, harekete geçileceği zaman öncelikle o birimde *somutta* ne gibi anti-faşist eylem biçimlerinin sözkonusu olabileceği ve Direniş Komiteleri kapsamına giren diğer konularda ne gibi çalışmalar yapılabileceği tespit edilmeli, daha sonra bu eylemleri en iyi bir şekilde sürdürebilecek örgütlenmelerin oluşturulmasına çalışılmalıdır. Bu durumda da en önemli sorumluluğun bölgedeki siyasi örgütlenmeye ait olduğu ortadadır.

Genişçe bir bölge veya birimde bir *üst komite* ve bu komiteye bağlı çeşitli alt birim ve görev komitelerinin bulunması uygun bir biçim olarak görülmektedir. *Alt birim örgütlenmeleri*, işlerliğin sağlanılmasında en önemli unsurlardan biridir. Bir bölge halkından genişçe bir kesimin katıldığı toplantıların düzenlenmesi ve burada bir üst-genel komitenin seçilmesiyle işin bittiği sanılmamalıdır. Zira kitle, bundan sonra herşeyi bu 3-5 kişinin, *kendileri adına halletmesini*, kendilerine de "bir vazife düştüğünde" bildirilmesini bekleyecek - gene işine gücüne yönelecektir. Oysa, *istenen*, ileri konumdaki 3-5 kişinin diğerleri adına işleri halletmesi-yürütmesi *değil*, bu mücadeleye mümkün olduğunca çok insanın katılmasının sağlanılmasıdır. Bunun için de sözkonusu bölge içinde *alt birim unsurlarının kendi içinde örgütlenmesi* ve bunların görevlerinin belirlenilmesiyle çok sayıda değişik *alt görev komitelerinin* oluşturulması, elverişli bir yol olarak görülmektedir.

Önce *dar bölge* örgütlenmelerini oluşturmak, (sokak, vardiya, vb.) daha sonra belirli bir bütünlüğü olan bir bölge içindeki dar bölge komitelerinin temsilcilerinin biraraya getirilmesi yoluyla (aşağıdan yukarıya) üst komitelerin oluşmasını sağlamak da uygun bir biçim olarak görünmektedir. Bunun avantajı (diğerindeki) bütün bir bölgeyi kapsayan toplantıların düzenlenmesinin ve bu toplantıların işlerliğinin-sürekliliğinin sağlanmasının zorluğunu ihtiva etmemesi ve üst komitenin gizliliğinin sağlanılmasına daha elverişli olmasıdır.

Her iki durumda da komitelerin çalışması alt birim komitelerinin ve görev komitelerinin işlerliğinin sağlanmasına bağlıdır.

Herhangi bir birimde Direniş Komitelerinin oluşturulabilmesi için öncelikle o bölgede/birimde *örgütlü-disiplinli bir siyasi çalışmanın bulunması zorunludur.* Bir bölgedeki Direniş Komiteleri çalışmalarını değerlendiren arkadaşlarımız bu konuda haklı olarak şöyle söylüyorlardı: *"Kafamızdaki soyut şekilleri durumu iyice araştırmadan hemen o birime kalıp gibi uydurmaya çalışıyoruz. Birim ve insanlar tam tanınmadan işe girilmektedir. Siyasi örgütlenmenin olmadığı birimlerde sonuç başarısız olmaktadır. Hatta o birimde siyasi örgütlenme zayıf ise, sonuç yine başarısız olmaktadır. Bu yüzden, bölgemizdeki komite çalışmaları büyük darbeler yemiştir. Siyasi örgütlenme zayıf olduğundan, çalışmalarda karşılaşılan sorunlar çözülememiştir. O halde öncelikle o birimdeki siyasi örgütlenme asgari bir düzeye ulaştırılmalıdır. Aksi halde çalışmalarımız propaganda düzeyinde kalacaktır."*

Herhangi bir ön-siyasi çalışma/hazırlık yapmadan ve yeterli kadrolara sahip bir önderlik bulunmadan yapılan girişimlerin başarı şansının zayıf olduğu açıktır. Bunun doğurabileceği önemli bir sakınca da, yeterli ön hazırlık oluşturulmadan yapılan girişimlerle konunun dejenerasyonuna ve halkın güveninin yitirilmesine yolaçmasıdır.

4. DİRENİŞ KOMİTELERİNDE FARKLI GÖRÜŞLERİN BİRLİĞİ

Direniş Komiteleri çalışmalarında diğer sol grupların görüşlerini benimseyenlerin de bulunmalarının gerekliliği genelde kabul edilen bir görüştür. Ancak bu kabullenişin gereklerinin pratikte yeterince yerine getirildiğini söylemek mümkün değildir. Bu konuya da baştan savma bir şekilde yaklaşmamız sonucu olumlu gelişmeler sağlayamamaktayız. Bu, konunun *öneminin* yeterince kavranamayışından ileri gelmektedir.

Türkiye'de sol bölünmüş durumdadır. Bunun en büyük zararı, çoğunlukla zannedildiği gibi, sadece çeşitli sol gruplar bünyesindeki anti-faşist potansiyelin harekete geçirilemeyişinden ileri gelmemektedir. Daha önemlisi, bölünmüşlük görüntüsünün halk kitleleri içinde devrimci harekete olan yönelmeleri frenleyici bir etki yapmasıdır. Bizim için diğer sol gruplar bünyesindeki militan unsurların anti-faşist eylemde seferber edilmesinden daha çok, halk kitleleri içindeki bu *"solun bölünmüşlüğü" görüntüsünün yarattığı yıkıcı etkilerin giderilmesidir.* Bu yüzden halk kesimlerindeki umutsuzlukları kırarak devrimci mücadele saflarında yeralmalarını sağlamak için anti-faşist eylemde ve Direniş Komiteleri bünyesinde diğer sol grupların görüşlerini benimseyenlerin örgütlenmesi için tutarlı bir çaba yürütmemiz gereklidir.

Çoğu kere diğer grupların oportünist tutumları,ortak çalışmalara yanaşmamaları gibi olumsuz faktörler bizi bu konuda ısrarlı bir çalışma yapmaktan alıkoymaktadır. Çoğu kere varolan makul mazeretleri göstererek suçun bizde olmadığını savunuruz. Bu doğru *bir* yol değildir. Eğer devrimci mücadelenin sorumluluğunu taşıyorsak, en büyük sorumluluğun bize ait olduğunu da bilmeliyiz. Diğer sol grupları ortak eylemlere ve Direniş Komiteleri çalışmalarına çekmek için *ısrarlı, kararlı, tutarlı* ve *esnek* bir tutum içinde olmalıyız. *TKP ve TİKP gibi ihanet mihrakları dışındaki* gruplara karşı izleyeceğimiz böyle tutarlı bir mücadele ile küçümsenmeyecek başarılar elde etmemiz mümkündür.

5. ÖNDERLİK

Devrimci Hareketle (ve *giderek* proletaryanın öncü partisi ile) Direniş Komiteleri arasındaki ilişkinin ve Partinin önderlik fonksiyonlarının doğru bir şekilde oluşturulması da gerekecektir. Bu konuda, genelde içine düşülebilecek başlıca iki temel hata sözkonusu olabilir. Birincisi partinin önderlik rolünün *ihmalidir*. Bu sağ hata Direniş Komitelerini kendiliğindenlik içinde dağılıp gitmeye mahkum hale getirir. Ülke çapında doğru ve *merkezi* bir politikadan ve onun yönlendiriciliğinden mahrum kalan direniş mücadelesinin yenilgisini kaçınılmaz hale getirir. İkinci olarak partinin önderlik rolünün tek yönlü bir emir kumanda ilişkisi olarak kavranılması gibi "sol" bir hataya düşülmesi de mümkündür. *Devrimcilerin Direniş Komitelerinin yönetimindeki rolü hiç bir zaman bir "buyrukçuluk" ve "akıl hocalığı" olmamalıdır.* Direniş Komiteleri içinde yeni bir demokrasi, halk demokrasisi kavramı geliştirilip uygulanmalıdır. Üst komitelerin oluşturulması *"tepeden atama"* şeklinde olmamalı, seçim yoluyla oluşturulması esas olmalıdır. Kararların alınmasında devrimciler doğru fikirlerin halk kitlelerince benimsenip uygulanması için tartışma ve *ikna* yöntemlerini esas almalıdırlar.

Devrimcilerin rolünün *"buyrukçuluk"* olmaması, komite içinde hatalı görüşlere karşı bilhassa oportünist ve hedef şaşırtıcı görüşlere karşı tavizkar bir tavır takınılması demek değildir. Bir yandan esnek-*hertürlü tartışmaya açık* bir tutum, bir yandan da doğru fikirlerin hayata geçirilmesi için sağ-sol oportünist eğilimlere ve hatalı görüşlere karşı tavizsiz-kararlı bir mücadele; devrimcilerin temel politikaları bu olmalıdır.

Elbetteki Direniş Komiteleri içinde doğru-devrimci siyasetlerin hakim hale gelebilmesi için, devrimcilerin komite içinde planlı, sistemli ve tutarlı bir çalışma içinde olmaları gerekir. Bunun için de her komite örgütlenmesi bünyesindeki Devrimciler kendi aralarında disiplinli bir örgütlenme oluşturmalıdırlar.

6. DOĞRU BİR EYLEM ÇİZGİSİ

Faşizme karşı doğru bir devrimci mücadele anlayışına sahip olmak ve bunu direniş komiteleri bünyesinde ve kendi bağımsız siyasi çalışmalarımızda hayata geçirmek için mücadele edilmelidir.

Ancak doğru bir siyasi görüşe, doğru tahlillere ve doğru bir mücadele anlayışına sahip olursak ve ancak pratikte doğru bir eylem çizgisi izleyebilirsek, bütün emekçi halk güçlerini arkamızda toplayarak başarıya ulaşabiliriz.

Bunun için doğru bir anti-faşist eylem çizgisinin temel esaslarını iyice bilmemiz gerekir.

Bütün eylemlerimizde açıkça halkın somut çıkarlarına uygun bir çizgi izlenmelidir. Bu halk yığınlarının, faşiz-

me karşı direniş savaşımızın saflarına kazanılabilmesi açısından uyulması zorunlu bir anlayıştır. Bu anlayışın bir parçası olarak emekçi halk kesimlerine, orta sınıflara yönelik saldırılar (örneğin benzinci-bakkal-kasap soygunları gibi...) devrimci değil gerici eylemlerdir.

Bütün eylemlerimiz, halkın faşizme karşı direnme eğilimlerini, faşizme karşı savaş bilincini ve kararlılığını güçlendirmelidir. Bütün emekçi halk güçlerini faşizme karşı devrimci mücadele saflarında toplamalı; faşist güçlere yakınlık duyabilecek kesimleri faşistlerden uzaklaştırmalı; faşist güçlerin safları (hedefi!) daraltılıp dağıtılmalıdır.

Askeri bakımdan fazla saldırgan bir eylem çizgisi hatalı bir mücadele ve hatalı bir devrim anlayışına tekabül eder. D.Bravo böyle bir anlayışın *"kısa vadeli"* bir anlayışın ürünü olduğunu belirterek bunun "uzun süreli savaş anlayışına ters düştüğü"ne işaret ederken, son derece yerinde bir noktaya değiniyordu.

Gene faşizme karşı aktif mücadele anlayışının bir suikast ve misillemeciliklе özdeşleştirilmesi de mümkün değildir. Faşist güçlerle halk güçleri arasında çatışmaların bugünkü şeklinde "misilleme"ler önemli bir yer tutuyor. Buradan hareketle oportünistler aktif bir mücadele anlayışına bu açıdan eleştiriler yöneltip dururlar.

Elbetteki faşist saldırgan köpeklerin, sokaklara salıverilen katil sürülerinin elebaşlarının cezalandırılması "halka kalkan ellerin kırılması" halkın mutlak bir meşru savunma hakkıdır. Halkın bu mutlak vazgeçilmez hakkının kullanılmaması halkın moralinin bozularak faşist saldırıların amacına ulaşmasına, halkta yılgınlığa yolaçmasına neden olabilir. Faşizme karşı devrimci savaşın başarıya ulaşabilmesi için, halkın içinde bulunduğu psikolojik durumun doğru bir şekilde sezilip değerlendirilmesi son derece önemli bir faktördür. Bir bölgedeki Direniş Komiteleri çalışmalarının başarısızlıkla sonuçlanması konusunda bölgedeki arkadaşlarımızın yaptığı bir değerlendirmedeki şu tespitler de, bu konuda çok önemli dersler vermektedir: *"Direniş Komiteleri çalışmalarının dağılması bizim yanlış tavırlarımızdan ileri gelmiştir. Bölgede sıkıyönetim süresince ve mahalledeki faşist işbirlikçilere karşı sessiz kalmamız ve halkın güveninin ve direniş azminin sarsılmasına en büyük neden olmuştur."*

Görüldüğü gibi, öncünün gerektiği zaman gerekli müdahalelerde bulunamaması, halkın savunma hakkının bir mutlak parçası olarak faşist saldırganların cezalandırılmaması direniş mücadelesini zayıflatacak *sağ* bir hatadır.

Ancak, mücadelenin temeli hiçbir zaman siyasi suikastlere ve misillemelere dayalı olmamalıdır. Devrimci bir askeri eylem çizgisinin sadece misillemelere indirgenemeyeceğini hiçbir şekilde unutmamak gereklidir.

7. PROGRAM HEDEFLERİNİN ÖNEMİ

Faşizme karşı devrimci mücadelenin başarıya ulaşabilmesinde temel unsurlardan biri de devrimci mücadelenin *program hedeflerinin* halka kavratılmasıdır. Bilhassa demokratik devrim programının çerçevesi içindeki *orta sınıflara* yönelik program hedeflerinin dikkatle ortaya konulması önemli bir yer işgal etmektedir. Bilindiği gibi faşizm, bilhassa orta sınıflardaki mülkiyet tutkularını harekete geçirerek, bütün mülkiyetine el koyacak bir komünizm korkusu yaratarak çeşitli demagoji ve yalanlarla kitle desteği oluşturmaya çalışmaktadır. Buna karşılık, devrimci hareketin *demokratik* muhtevalı program hedeflerinin ortaya konulmasına ve kitlelere kavratılmasına çalışılmalıdır.*

8. BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİ

Direniş Komiteleri aşağıdan yukarıya doğru giderek daha geniş alanları kapsayacak şekilde kademeli olarak merkezileştirilmelidir. Bu çaba, ülke çapındaki bir *Birleşik Direniş Cephesinin* oluşturulmasının en önemli halkalarından biri olacaktır. *Direniş Komitelerinin ve Direniş Birliklerinin oluşturulması ve ülke çapında merkezileştirilmesi,* proletaryanın öncü savaşçı partisinin rehberliğinde faşizme karşı halkın zaferini gerçekleştirecek bir *Silahlı Direniş Hareketinin* oluşturulmasında önemli bir yer tutacaktır.

* Genel çerçevesiyle ortaya konulmuş olmasına rağmen, bugün böyle bir program ayrıntılı ve yazıya geçirilmiş halde mevcut değildir. Bunun önemli bir ihtiyaç olduğu ortadadır.

ZAFER İRAN HALKLARININ OLACAKTIR!

Son günlerdeki gelişmelerle birlikte, İran'da ortaya çıkan görünüm şöyle: Şah'ın faşist diktatörlüğünün yıkılmasına karşı birleşebilmiş olan bütün güçler, siyasal-toplumsal kesimler ve örgütler ne aralarında demokratik nitelikli bir halk iktidarını oluşturabilecek bir birlik sağlayabilmişler, ne de mevcut siyasal güçlerden herhangi biri toplumsal gelişmeyi kendi programı etrafında toplayabilmiştir. Bunun yerine Şah'ın yıkılması sürecinde kısmen batılı güçlerin de icazetiyle inisiyatifi elde tutan ve İran burjuvazisinin arkasında toplanmakta olduğu Humeyni yanlılarının, giderek daha çok diktatörleşerek kendi egemenliklerini sağlama çabası ve onun demokratik bir içeriğe sahip olmayan programı karşısında çeşitli ulusal ve siyasal güçlerin giderek etkinleşen direnişleri gözlenmektedir. Araya başta İran'dan umudunu kesinlikle yitirmiş olan ABD olmak üzere dış faktörlerin de katılmasıyla, İran'da şimdi büyük bir alt-üst oluş döneminin olağanüstü karmaşası yaşanıyor. Hergün, ajanslardan, herhalde emperyalizmin haberleşme mekanizmalarının süzgeçlerinde "arıtılan", İran mahreçli yeni olaylar bütün dünyada yankılanıyor.

Ayetullah'lar açısından bugün en önemli sorun birbirinden çok farklı, hatta kimileri uzlaşmaz temele dayanan çıkarların, kendi önderlik konumlarını daha da meşrulaştırıp sürdürebilecekleri bir siyasal-toplumsal sistem içinde uzlaştırılması ve bunun için de uzlaşmaz gözüken eğilimlerin törpülenmesi veya tümden bastırılmasıdır. *Giderek baskıcı bir yönetimi benimseyen iktidar, burjuva muhalefet ile birleşmiş durumdadır. Anti-demokratik uygulamalar burjuva muhalefetin örgütsel ifadesi olan Ulusal Cephe'den açık destek görmektedir.*

Şimdiye kadar ki gelişmeler içinde, Humeyni'nin ve Bazargan hükümetinin yatıştırmakta ve hatta zorla bastırmakta en büyük güçlüklerle karşılaştığı hareketler, ulusal-azınlık hareketleridir. Şah diktatörlüğünün yıllarca süren, dillere destan milli baskı ve zulüm uygulamaları altında inlemiş olan Kürt, Arap, Azeri, Türkmen ve Beluci ulusal hareketleri, Şah'a karşı yürütülen devrimin en temel dinamiklerinden birini oluşturmuştu. Devrim sonrasında bağımsız devlet kurma haklarına dahi sahip çıkmayan bu ulusların, Humeyni'nin "İslam Cumhuriyeti"nden talep ettikleri yegane şeyler, kendilerine yerel yönetim özerkliği tanınması, kendi mahalli yöneticilerini seçebilme, kendi bölgelerinde, kendi dillerinde, kendi kültürlerinin eğitimini yapabilmeleri oldu. Bu asgari demokratik nitelikteki ulusal talepler uğrunda yürüttükleri mücadeleler, Humeyni tarafından "emperyalizmin kışkırtması" olarak nitelenmiş ve zaman zaman da "özerklik tanındığı taktirde süper devletlerin denetimleri altına girecekleri" gerekçesiyle "hiç bir ulusal özerklik verilmeyeceği" kararıyla karşılanmıştır. Bu kararın bugüne kadarki uygulanışı yüzlerce Kürt'ün, Azeri'nin, Arab'ın kanları pahasına olagelmiştir. Bundan da öte Humeyni-Bazargan yönetimi Kürt hareketinin Türkiye ve Irak'taki Kürtlerden de destek görüp güçlenebileceği endişesiyle Irak'taki milliyetçi-şoven Baas yönetimi ile ve Türkiye hükümetiyle Kürt hareketini engelleme politikası temelinde ittifak kurabilmiştir. Özellikle de şu günlerde Türkiye hükümeti ile kurulan böyle bir *siyasal* ittifakın Türkiye'de bölücülük propagandaları altında uygulanan milli baskı ve yıldırma politikalarına ne ölçüde hizmet ettiğine bakılarak, Humeyni'nin "İslam Cumhuriyeti"nin kendi varlığını sürdürme pahasına zaman zaman karşı-devrimci bir raya oturabilecek bir özellik taşıdığına dikkat edilmelidir.

Bugün İran'daki gelişmelerde, demokratik nitelikteki ulusal hareketleri destekler tutumuyla ve en yaygın demokratik kitle gösterilerinde ortaya çıkan öncülüğüyle belirleyiciliğini artırmakta olduğu gözüken Halkın Fedayileri örgütünün bugüne kadar izleyegeldiği bağımsız-devrimci siyasal çizgisini sürdürmekteki kararlılığından bir şey yitirmediğini söylemek mümkün. Fedayi'lerin bu bağımsız politikaları mecut yönetimle olan çelişkilerini derinleştirmekte ve ordu birlikleri ile Humeyni'ye bağlı Devrim Muhafızlarının bastırdıkları her hareketin ardından "karşı-devrimcilikle", "hainlik"le suçlanmalarına neden olmaktadır. Ancak, gerek FORGAN gibi faşist örgütlerin, gerekse de mevcut yönetimin tüm saldırılarını üzerinde toplayan Fedayi'lerin gücünün, bugün özellikle temel bir dinamik oluşturan ulusal hareketleri belirleyebilir, ve devrimci bir doğrultuya kanalize edebilir düzeyde olmadığı bir gerçek.

Talabani yanlılarının ve bunlara karşı Humeyni'yi destekler bir tavır izleyen Barzani yanlılarının Kürt ulusu içinde belirli bir etkinliğe sahip oluşu devrimci bir önderliğin yokluğunun somut bir göstergesi sayılabilir. Buna rağmen, bu revizyonist-milliyetçi akımların olumsuz siyasetleri kürt halkı içinde hergün artan bir şekilde tecrit olmaktadır. Ve Kürt halkının İran'daki mücadelesi giderek daha çok, devrimci bir doğrultuda gelişmektedir.

SSCB ve onun çizgisindeki TUDEH, bugün büründüğü niteliğe rağmen İran yönetimini hala ilerici saymaya devam etmeye ve ulusal nitelikli ve hatta Marksist eğilimli hareketler üzerinde uygulanan kanlı baskı politikaları karşısında kesinlikle tavırsız kalmaya eğilimli görünmektedir. İran'daki mevcut siyasal güç dengesinin oturmamışlığını gözönünde bulunduran bu nedenle de şimdilik hiçbir gücü karşısına almamaya özen gösteren ve oluşacak yeni güç dengesine göre, kendi etkinliğini en güçlü kılabilecek bir tavır koymayı bekleyen bir yaklaşım olarak yorumlanabilir SSCB'nin politikası.

Buna karşılık ABD'nin ise daha "aktif" ve çok daha karmaşık siyasetler uygulamakta olduğunu düşünmek zor değildir. Ülkenin birçok bölgelerinde devrimci-ilerici gruplar-kesimler arasında anlaşmazlıklar ve çatışmalar yaratma çabaları herhalde CIA'nın bölgedeki en önemli faaliyetlerini oluşturmaktadır. Önümüzdeki dönemler içinde Kürdistan'da ve diğer azınlık ulusların yaşadığı bölgelerde dost güçler arasında yaratılabilecek olan ve geçtiğimiz günlerde yer yer gözlenen anlaşmazlıklardaki ABD'nin oynadığı rolü dikkatle gözlemlemek gerekecektir. Bir HF yetkilisinin, İran'lı bir gazetecinin bu konuda sorduğu bir soruya karşı verdiği cevapta şu görüşler yer alıyordu:

"Bu haberler bize Filistin kaynaklarından geldi. Onlar tahlillerimize uygundur. Urdün'de CIA'nın faaliyetlerini gözleyen Filistin kaynakları bir kısmı "Al Ghaedeh" gazetesinde yayınlanan bu bilgileri elde etmeyi başardılar. Bu bilgilere göre Amerikan emperyalizmi İran'da iki yol izliyor. Birincisi, bilinçsiz ve gerici grupların yardımıyla komünistler ve diğer gruplar arasında anlaşmazlıklar yaratmak istiyor. Bunun için, şimdiki halde CIA'nın yönetiminde eski rejimin parah askerleri ve SAVAK'ın ikibin eski elemanının halk düzeyinde etkinlikleri var. Onlar, halkımızın birbirini öldürmesi için gergin bir ortam yaratmaya çalışıyorlar, ve bunun için dedikodular yayıyorlar, devrimci güçler ve devrimin bekçileri üzerine ateş ediyorlar ve değişik yıkıcı eylemler yapıyorlar. Sağın aşırı uçlarına yaslanarak İran'da komünizm düşmanlığı yaratmaya çalışıyorlar. Bu izledikleri amaçtan biridir. Emperyalizmin diğer bir amacı da, ülkemiz halklarının haklı isteklerinin "ayrılmaları" olduğunu göstermeye çalışarak "ayrılıkçı" hareketleri yükseltmektedir. Bizim bildiğimiz İran Halklarının yasal haklarını istedikleridir.

Onlar kendi kültür ve dillerinin tanınmasını; sosyal, politik ve kültürel ilkelerini kendilerinin seçmelerini istiyorlar. Bunlar halklarımızın haklarıdır ve destekliyoruz. Düşünüyoruz ki, bu istekler kabul edildiğinde ülkemiz halklarının birliği sağlamlaşacak ve hiç bir komplo başarıya ulaşamayacak. Şimdiki halde Amerikan emperyalistleri İran Halklarının isteklerinin ayrılma olduğunu ileri sürmeye çalışıyorlar. İşittik ki, Türkiye'deki *aktif CIA elemanları; oraya yakında Amerika'dan gönderilen gruplarla İran halklarının isteklerinin ayrılma olduğunu göstermeye çalışıyorlar, ve bunun için "Ghiadeh Movaghat"* (GEÇİCİ KOMİTE, DY) *diye adlandırılan Barzani'ye bağlı ücretli elemanlardan yararlanıyorlar. Ama, biz Kürt halkının tamamen gerici eğilimlerle zıt olduğunu çok iyi biliyoruz. Kürtler çok uyanıktırlar ve emperyalizmin komplolarının aracı olmadılar. Fakat ABD, ileri sürdüğü bu iki amacı izlerken, bir hükümet darbesiyle uygun bir zamanda iktidarı yeniden ele geçirebilmek için, devrimden önceki ordunun tekrar kurulması için bir bahane yaratmayı başaracağını ümit ediyor.*

*Bunlar Filistin kaynaklarından elde ettiğimiz bilgilerdi. Yakın gelecekte daha tam olarak haberler yayınlayacağız"**

Şurası muhakkaktır ki İran devrimi daha uzunca bir süre devam edecek, ve Ortadoğu'da giderek kızgınlaşacak mücadelenin önemli odaklarından biri olacaktır. İran halklarının ve bütün Ortadoğu halklarının gerçek kurtuluşlarının ise bütün Ortadoğu halklarının ve onların gerçek devrimci güçlerinin birliğinden doğacağı da, şüphesiz ortada olan bir şeydir.

* Halkın Fedaileri Örgütünün Fransa'daki taraftarlarının bastırdıkları bir broşürden— Şubat 79

1 Mayıs, KSD ve faşizme karşı birlik

KSD'nin son sayısında, Devrimci Yol'un faşizme karşı mücadele ve birlik sorunu konusundaki görüşleriyle ve bu konuda son iki sayıda çıkan yazılarla ilgili bir yazı bulunuyor. Bu yazıda, faşizme karşı birlik sorunu ve 1 Mayıs eylem birliği konusundaki bazı görüşler ve değinmelerin yanısıra KSD'nin "önde gelen" yazarlarınca ötedenberi ileri sürülüp durulan bir kısım iddialar gene tekrarlanmış. Konu 1 Mayıs eylem birliği olayı ve faşizme karşı birlik sorunu olmasına rağmen, 1974'ler sonrasına ilişkin gelişmeler konusunda kendilerince anlatılıp durdukları hayat hikayelerini (hemen hemen yazının yarısına kadar) gene tekrarlamışlar ve de tabii adet olduğu üzere (yeri gelmişken!) *"Devrimci Yol'un öncü savaşı ve suni denge konularında ne kadar tutarsız olduğu ve Devrimci Yol'u oluşturan kişilerin bu işi yapmakla Türkiye sosyalist hareketinin en büyük birlik momentine nasıl ihanet ettikleri"*(!) konusundaki bilinen nakaratları, bilmem kaçıncı kere yeniden yazılmış. Yazar, TSİP, HY, HK ve Devrimci Yol'u oluşturanların bu işi yapmasalardı, kendilerinin Türkiye sosyalist hareketinin birliğini nasıl sağlayabileceklerini ve de bu işi başarmak için sonuna kadar nasıl canla başla çahştıklarını gözyaşartıcı bir şekilde anlatıp duruyor.

Kabul edilmek gerekirki yazanların inandıkları anlaşılan bu kendi *hayat hikayelerini* ve büyük büyük "ihanet" suçlamalarını, biz bir tarafa bırakmak zorundayız. Bu tür manasız ve boş saçmalıklarla ne bizim ne de başkalarının vaktini öldürmenin sözkonusu olamayacağı ortadadır.

Bunun yanısıra, faşizme karşı birlik konusunda, 1 Mayıs eylem birliği çalışmaları konusunda ileri sürülen iddialar üzerinde kısaca da olsa durmak bazı bakımlardan yararlı olabilir.

Bir tek devrimciyi anlamsız bir Devrimci Yol düşmanlığı hummasıyla oluşturulmuş bir oportünizmin peşinden boşyere sürüklenmekten kurtarma umudunun bile, bunu yapmaya değeceğini düşünüyoruz.

KSD yazarı sözkonusu yazıda Devrimci Yol'un 1 Mayıs politikasını eleştiriyor. İlkesiz bir birlik anlayışı ortaya koyduğunu söylüyor. İç savaş ve Direniş Komiteleri konusunda doğru dürüst bir görüş getirmediklerine değinmemiz karşısında, bu konudaki görüşlerini daha önceki defalarca yazdıklarını ileri sürüyor. Bunlar üzerinde, birkaç temel nokta ile ilgili olarak duralım.

1 MAYIS VE İLKESİZ EKLEKTİZMİN İLKE ÖZENTİSİ

KSD, Devrimci Yol'un 1 Mayıs politikasının yanlışlığını ileri sürüyor. Bir yandan ilkesiz birlik oluşturmaya çalışmış diğer yandan da yan ve geri cephelerde mücadele önermiş! Yani savaş meydanlarından kaçmış(!).

Bilindiği gibi, Devrimci Yol, 1 Mayıs öncesinde yaptığı değerlendirmede, 1 Mayıs'ı ülkemizde faşist baskı politikalarına ve sıkıyönetime karşı direniş eylemlerinin yurt çapında yaygınlaştırılması noktasından ele almıştır. 1 Mayıs yasaklamalarıyla sıkıyönetim güçlerinin bu zamana kadar sürdürdükleri "bireysel terörizme karşı" demokratik(!) sıkıyönetim demagojileri iyice deşifre olacak, oportünizmin-revizyonizmin yardımlarıyla oluşturulan maskeler tamamen inecektir. Bu nedenle 1 Mayıs'ta bütün ülke çapında en geniş kesimleri sıkıyönetime ve faşist baskı politikalarına karşı mücadeleye çıkarmak ve direnişi yükseltmek gerektiği saptanmıştır. Bu şekilde yurt çapında yükselecek ortak direnişler, halk güçleri için büyük bir moral kaynağı olacak, faşist baskı güçlerini geriletecekti. Bu amaç ve tespitlerle TKP-TİKP gibi ihanet çeteleri dışındaki gruplara ve öncelikle de KSD ve HK'ya ortak eylem önerileri götürülmesine karar verilmiştir.

Bu siyasetin yanlış olduğunu saçmalamadan ileri sürmek mümkün müdür?

KSD, ortak eylem önerisinden sahte gerekçelerle yan çizmesini, mazur göstermeye çabşıyor. İlkel bir *"İlke"* özentisini bize "tutarlı olmak" şeklinde kabul ettirmeye çalışıyor. Bu konudaki ısrarının saçmalığı konusunda yazdıklarımıza karşı, kendini savunmaya çalışırken içinde bulunduğu tutarsızlıkları ve çıkmazları bir kere daha sergiliyor.

KSD *"Acaba ilkeli olmak için çaba göstermek büyük bir hata mıdır. İlkesiz davranışlara karşı çıkmak makyavelcilikten kötü midir? Ne yapmıştır Devrimci Yol 1 Mayıs'ta? Herzaman olduğu gibi [!] bizim öne sürdüğümüz ilkeleri ittifak ilkeleri olarak öne sürmememizi istemiş ve iç savaştan yana olmak ittifak için yeterlidir demiştir. Bu ne demektir? Pazarcılık mı yapıyoruz [(!)] yoksa sınıf mücadelesi mi veriyoruz!.. Devrimci Yol bizim saydığımız ilkeleri kendisi de kabul edip kullandığı halde hemedense HK ile ittifak yapmaya gelince unutvermekte(dir)."* gibi görüşlerle tutumunu savunmaya çalışıyor. KSD yazarı bu kafayla, *"pazarcılık"* yapsa, devrimci siyaset yapmaktan daha başarılı olacağına şüphemiz yoktur.

Devrimci Yol KSD'nin her zaman yaptığı gibi getirdiği bir takım ilkeleri ittifak ilkesi olarak getirmemesini istemiş! Bu gerçekten de, KSD'nin herzamanki, alışılmış ilke özentisi... Emperyalizme-faşizme-şovenizme karşı olduğunu zaten herzaman söyleyip yazıp duran ve aralarında bu konuda herhangi bir tartışma bile olmayan bir takım gruplar herhangi bir günlük iş için bir araya gelirlerse ve de orada KSD'ci biri varsa, KSD'ci hemen *"ilkelerini"* ileri sürer. Kabul edildiğinde KSD "ilkelerini" kabul ettirmiş ve birlik "ilkeli" hale gelmiş olur! Sol çevrelerde çocukça bir özenti olarak, eğlence konusu olarak görülen KSD'nin bu tutumu, gerçekte, *"İlkesiz* eklektizmin" tipik bir belirtisidir. Temelde hiçbir sağlam ilkeye sahip olmayan ve çeşitli oportünist-revizyonist grupların görüşlerinden "seçmece" eklemlenerek oluşturulmuş her akım böyle yapay ve Marksist sınıf mücadelesi ilkeleriyle ilişkisiz bir "ilke" özentisine kapılır.

Ama, burada bu "ilke" özentisini bir tarafa bırakmak gerekir. Zira 1 Mayıs'ta KSD'nin esas itirazı bu sayılan ve *genelde* (ve hiç değilse lafta) herkesin benimsediği bu ilkelerin ittifak ilkeleri olarak kabul edilip edilmemesinden ileri gelmemiştir.

Ortak toplantılarda da KSD'nin iddia ettiği gibi, bu ilkeler konusunda herhangi bir tartışma bile çıkmamış, KSD'nin herzamanki gibi(!) bu "ilke" önerisinin, üzerinde bile durulmamıştır. KSD yazarı ne kadar "ilkeli" olduklarını kanıtlamak için olmalı, anlaşmazlığın bu "ilke"ler konusunda çıktığını ileri sürerken okuyucularını kandırmaya çalışıyor. Oysa anlaşmazlık daha önce de belirttiğimiz gibi, KSD'nin, "HK" tarafından "S.E." sloganının kullanılmayacağına ilişkin belge imzalaması talebinden çıkmıştır. HK'nın *"bu sloganı atmayabileceğini, bu konuda şamata yapmayacağını fakat kendisine bu konuda yasak konmamasını"* istemesine rağmen KSD *"bu mesele bizim için ilke meselesidir"* diyerek, hem ortak miting yapmaktan, hem de daha sonra Devrimci Yol ile ikili miting yapmaktan kaçınmıştır. Ortak çalışmalar dağıldıktan sonra da, Devrimci Yol'un ikili miting önerileri karşısında gene, bu kere de Devrimci Yol'a "S.E. diyenler mitinge katılamaz" diye protokol imzalatmaya kalkışmış ve gene "bu bizim için 'ilke' meselesidir" diyerek Devrimci Yol'la ikili miting yapmaktan da kaçınmıştır. Şimdi ise o zaman takındığı tavrı açıkça savunmaktan bile çekinerek konuyu karıştırıp, *"bizim anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist ilkelerimizi Devrimci Yol kabul ettirmediği için ilkesiz birlik yapmayı reddettik"* diyerek herkesi kandırmaya, yalan-yanlış ifadelerle tutumunu savunmaya çalışıyor.

Burda, 1 Mayıs ortak mitingleri için "S. E. diyenler katılamaz" gibi bir ilke getirmenin yerinde bir şey olup olmadığı üzerinde duralım. Bu noktada öncelikle tartışılması gerekli olan şey 1 Mayıs'ta TKP-TİKP dışındaki grupların ortak mitinglerini düzenleme önerisinin doğru olup olmadığıdır. KSD bu noktayı hep es geçiyor. Bunun tartışmasına yanaşmıyor. Ama, bu öneriye ilk bakışta itiraz etmez görünsede, getirdiği yaklaşımla bu öneriye ters düştüğünü ortaya koyuyor. Ve herhalde kendisi HK, HY, HB ve benzerlerinin katılamayacağı ve fakat TKP gibilerinin katılabileceği bir başka tasnifi benimsiyor. Bu tutumun son derece tehlikeli ve sakat bir eğilimden kaynaklandığını özellikle vurgulamak gerekiyor. Bunun *"pratik kanıtlarını"* da KSD, sık sık vermektedir. KSD *"SE diyenlerle ortak miting yapılamayacağı"*nı (ve ilaveten, *"SE diyenlerin mitinglere katılamayacağını kabul etmeyen Devrimci Yol gibi gruplarla da ortak miting yapılamayacağı"nı)* kendisi için ilke haline getirmekle son derece sakat bir eğilim içinde olduğunu sergilemektedir.

Ortak eylem ilkeleri sorununun bu şekilde ele alınmaması gerektiği ortada olan bir şeydir. Bir eylemin ilkeleri o eylemin nesnel içeriği tarafından belirlenir. 1 Mayıs'ta, ne bir cephe ittifakı kurmak söz konusudur ne de iktidar mücadelesine girişilmiştir. 1 Mayıs'ta, sıkıyönetimin faşist baskı politikalarına karşı çıkan tüm ilerici güçlerin en geniş ortak eylemlerini örgütlemek gerekli görülmüştür. Bu tespit doğru mudur yanlış mıdır? KSD'de bu tespitin doğru olmadığına dair ifadeler açık olmamakla birlikte yeralıyor. Bize göre ise bu tespitin ve bu tespit doğrultusunda TKP-TİKP dışındaki tüm grupların ortak eylemini düzenleme önerisinin doğruluğu tartışılmaz bir şekilde ortada olan bir şeydir. Eğer bu siyasi tespit ve somut siyasal hedefler doğru ise, yapılması gereken şeyle, eylemin biçim ve ilkeleri de bu somut siyasetlere göre belirlenecektir. (Öncelikle, sıkıyönetimin baskı politikalarına karşı çıkan, ona soldan destek olmayan halk güçlerini bir araya getirmek gerektiği tespit edilmelidir. KSD, böylesi bir devrimci tespitten ne denli uzak olduğunu 1 Mayıs öncesinde devrimcilerle ortak mitingleri reddederek *"Konak'ta TKP'lilerle omuz omuza"* olmak için gazetelere çarşaf çarşaf ilanlar vererek sergilemiştir).

Eğer, TKP-TİKP dışındaki çeşitli grupları biraraya getirme talebi doğru ise, bunların arasında çeşitli konularda görüş ayrılıklarının bulunması kadar doğal bir şey olamaz. Ve bunlara, biraraya gelmek için, düzenlenen ortak eylemde katılmak için, kendi görüşlerinden vazgeçme anlamına gelen koşulların ileri sürülmesinden saçma bir şey olamaz. Hele bu koşulu bu ortak eylem tespitini yapan, çeşitli grupları biraraya getirme sorumluluğunu üstlenen bir Devrimci Hareketin yapması düpedüz saçma bir şeydir.

Bir Devrimci Hareket, ülkedeki devrim mücadelesini yürütürken, bir yandan devrimin uzun vadeli ittifaklarını oluşturmaya, devrimci bir program temeli etrafında devrimci güçlerin iktidarı hedefleyen devrimci ittifaklarını oluşturmaya çalışırken, diğer yandan da günün acil siyasi görevleri doğrultusunda en geniş kesimleri harekete geçirmeye çalışır. Herhangi bir günlük somut tespit doğrultusunda biraraya gelmekle hareketin temel devrimci ittifaklarının oluşturulmasını birbirine karıştırmamak gerekir. Ve günlük somut bir iş konusunda biraraya gelmek için devrimin temel meseleleri konusunda bir ittifak aramak saçma bir şeydir. Bu anlayışı "makyavelizm" diye suçlamaya kalkışmak ise sapla-samanı birbirine karıştırmaktan başka bir şey değildir. İran'da Şah'a karşı sokaklara dökülen milyonlar arasında çok farklı eğilim ve görüşler vardı. Birçokları arasında, (onları şimdi birbirlerine karşı savaştıran) büyük görüş ayrılıkları vardı. Zaten bunun içindir ki Şah'ın yıkılışından sonra, bir devrimci iktidar için biraraya gelemediler. Ama böyle diye, hiç kimse onların bir zamanlar Şah'a karşı birlikte sokaklara dökülmesini "makyavelcilik" diye suçlamaya kalkamaz. Onları *"ne idüğü belirsiz bir güruh"* olarak değerlendiremez. KSD her *"İlkesiz eklektizm"*den muzdarip akım gibi, daima *günlük*-acil görevlerle harcketin *temel* görevlerini, *stratejik* olanla *taktik* olanı ye de *herşeyi birbirine karıştırıyor* ve bu karışıklık onu böyle saçmalıklara sürükleyor.

Aralarında farklı görüşler bulunan grupların, görüş ve sloganlarına yasak koymadan, biraraya gelebileceklerini savunmak "ne idüğü belirsiz bir güruhu" eylem birliği içinde göstermek; "ajitasyonda serbestlik-eylemde birlik" saçma ilkesini kabul etmek midir? Böyle bir iddianın geçersizliği ortadadır. Eğer bir somut-hedef-somut iş için bir araya geliniyorsa, ajitasyon bu somut ortak hedef doğrultusunda belirlenir. Bu ayrı bir şeydir, bir grubun özel görüşüne yasak koymak ayrı bir şeydir. Yapılan ortak toplantılarda bu görüşülmüş, tespit edilen somut güncel hedef doğrultusunda sloganlar söylenmesi, HK tarafından da benimsenmiş; sadece kendi özel görüşlerini belirten sloganlara yasak konulmamasını talebetmiştir. Bu kabul edilemez mi? KSD "S.E." sloganlarının hem de tüm miting boyunca slogan yarıştırarak söylendiği ortak mitinglerde HK, HY gibi gruplarla hiç mi bulunmamıştır. Hiç değilse slogan yarışlarının bulunmadığı, ağırlıkla sıkıyönetimin faşist baskı politikalarının lanetlendiği bir mitingde bulunmak daha mı kötü idi. (En son, 1 Mayıs'ta İzmir'deki Karşıyaka Mitingine katılmak, Konak'ta "TKP"lilerle omuz omuza olmaktan daha mı kötü olmuştur da bunun özeleştirisi yapılıyor).

Ortada "ajitasyonda serbestlik" diye bir saçmalığın sözkonusu olmadığı, HK'nın da ortak-somut hedeflere yönelik ajitasyon yapılması görüşünü benimsediği şeklindeki görüşlerimize karşı ise KSD yazarı şöyle diyor.

"Bu konuda belirleyici olan verilen sözler değil ilkelerdir. Orada söz verirler, ötede vazgeçerler. Böyle olmayacak idi ise konuyu bir protokole bağlamaya neden razı olmazlar? Çünkü verdikleri söz o zaman bir anlam ifade edecek ve döndükleri taktirde tutarsızlıkları belgelerle kanıtlanacaktır." İşte KSD (herzaman olduğu gibi) herşeyi birbirine karıştırmaya devam ediyor. Sorun bir "ilke" meselesi derken, işi bir *"suç* belgesi" meselesi haline getirdi. Sorun bir suç-ya da garanti senedi imzalatmak mıdır? HK söz verdiklerini kağıda yazıp imzalasa, (sonra vazgeçtiğinde suçlayabileceğimiz için) şu ilke sorunu çözülmemiş olacaktır. Peki, biz, eğer, HK "sözünde durmazsa" onu suçlamak ya da mahkum etmek için "belge"ye ihtiyaç duymadığımızı söylersek ne olacaktır. Kitleler devrimcilerin açıklamalarına inanmayacak mı da ayrıca bir de yazılı belgeye ihtiyaç olsun. "Pazarcılık mı yapıyoruz. sınıf mücadelesi mi" diyen KSD'nin, sınıf mücadelesini pazarcılıkla, ticaretle karıştırdığına şüphe yoktur.

KSD *"yoksa faşizme karşı mücadele oportünizme karşı mücadeleden ayrıldı mı?"* diye soruyor. Elbetteki ayrılmadı. HK ve KSD ile (kendi görüşlerine yasak çıkarmadan) ortak mücadelelere girmeyi önerirken, ne HK'nın ne de KSD'nin oportünist görüşlerine karşı mücadeleden bir nebze olsun vazgeçmeyi düşünmüyoruz. Aslında biz, oportünistlere karşı en iyi mücadelenin, onları sürekli olarak pratikler içine çekmeye çalışarak yapılabileceğine inanıyoruz. Aksi taktirde onlar etraflarına çekebildikleri taraftarlarını devrimci hareketten uzaklaştırıp kendi etraflarında bir Devrimci Yol düşmanlığı içinde tutabilmektedirler. Zaten KSD'nin Devrimci Yol'la ortak mitingler yapmaktan ısrarla kaçması biraz da bu nedene dayalı değil midir?

Gene KSD bize, *"HK'nın TİKP karşısında zor durumda kalması sizi bu kadar mı üzüyor"* diye bir soru daha soruyor. Evet, gerçekten, gerek KSD'nin TKP karşısında gerekse HK'nın TİKP karşısında zor durumda kalması bizi üzmektedir. Zira bu gibi akımların bu iki ana revizyonist mihrak karşısında zor durumlarda kalmaları, taraftarlarının bu ihanet çetelerinin kontrolu altına girmeleri devrimin aleyhine bir gelişmedir. Kafaları binbir revizyonist kırıntılarla doldurulmuş insanların, bu grupçuklardan bir iş çıkmayacağı duygusuna kapılarak ana revizyonist gruplara eğilim duymaları ülkemizdeki devrim mücadelesinin aleyhine bir gelişmedir. Ve bir yönüyle de biz bu olumsuzluğu gidermek için, özellikle de KSD gibilerinin revizyonizmin bütünüyle kontroluna girmesini önlemek için mücadele ediyoruz, onlarla ortak mitingler düzenleme çabası içine giriyoruz. Ama KSD şefleri Devrimci Yol düşmanlığını herşeyden üstün tutmaktan bir türlü vazgeçmiyorlar.

KSD yazarı bu arada, Devrimci Yol'un 1 Mayıs'taki siyasi tespitlerinin yanlışlığından sözediyor. Siyasal gelişmelerin hiç de doğru değerlendirilmediğini ileri sürerek şöyle yazıyor; *"Gelişen siyasal durum karşısında savaş cephesi nerede kuruluyordu? İstanbul'da değil mi? Oligarşi azgın saldırısını işçi sınıfına yöneltmiyor muydu? Ohalde bu cephenin adımlarını da, savaş alanlarında olması gerekmiyor muydu? Ne işimiz vardı yan cephelerde, cephe gerisinde?"*

Diyorki yazar, ne işimiz vardı Çorlu'da, Artvin'de, Tunceli'de, Kayseri'de, İzmir'de, Tarsus'ta, Dörtyol'da, Tuzluçayır'da, Kars'ta, özetle bütün Türkiye'de? Oligarşi 1 Mayıs alanında miting yasaklayıp sokağa çıkma yasağı koymadı mı? Neden sadece 1 Mayıs alanına gitmedik de 30 yerdeki yan cephelerde savaştık!?

KSD, Devrimci Yol'un yurt çapında gerçekleştirdiği direniş eylemlerini *"cephe gerisi"* diyerek küçümsüyor!! Ankara'da, Kars'ta, Tunceli'de sıkıyönetimin tüm yasaklamalarına rağmen binlerce kişi eylemler düzenlemiş, saatler süren çatışmalar olmuş; *-Bunlar cephe gerisi!* Artvin'den Edirne'ye, İzmir'den Rize'ye bir kısmına KSD'lilerin de katıldığı 1 Mayıs mitingleri tüm ülke çapında gerçekleşmiş. Bütün halk

SAVAŞ YOLU 15 AĞUSTOS 1979

Malatya'da örnek bir güç birliği

Malatya'da, TİP, GEB, İGD ve Kurtuluş Sosyalist Derici çevreleri, emperyalizm, faşizm ve şovenizme karşı eylem birliği yaptılar ve bir savaşım programı hazırladılar. TİP Malatya İl örgütü ile diğer demokratik örgütlerin ortak eylem programları şöyle:

Emperyalizmin ülkemizdeki hegemonyacılığına, emperyalizmin dünya sosyalist sistemine karşı yürüttüğü iğtira ve yalan kampanyasına, emperyalizme dolaylı hizmet eden Maocu akımlara karşı savaşım. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm demokratik ve barış güçleri-nin dayanışmasını güçlendirmek. Tekeli sermaye-

BİRLİK DEDİĞİN BÖYLE *"İLKELİ"* OLMALI!

güçleri için büyük moral kaynağı olmuş; *-Bunlar yan cepheler...* KSD bütün bunları niçin küçümsüyor?

KSD, burada açıkça söyleyemese de, başka yerlerde 1 Mayıs'ta sadece kendilerinin (sadece proletarya sosyalistlerinin!!) savaş alanlarında olduğuna dair komik iddialar ileri sürmektedir. İstanbul'daki sokağa çıkma yasağını TİP'lilerle beraber bir kısım KSD'linin de ihlal ederek yakalanması, buna karşılık İstanbul'da çeşitli yerlerde eylem düzenleyen devrimcilerin yakalanamaması(!) KSD'nin böyle bir iddia ortaya atmasına neden olmuş. TİP'lileri aratmayan tarzda nasıl yakalandıklarının efsanelerini anlata anlata bitiremedikleri broşürler basmışlar, bu broşürlerde devrimcileri pasifistlikle bile suçlamışlardır. KSD yazarı, 1 Mayıs'taki tutarsızlıklarını örtbas etme amacıyla yapılan bu şarlatanlıklarla gülünç durumlara düştüklerinin farkında olmalı ki bu iddiaları tekrarlamamış, ama 1 Mayıs'taki devrimci eylem ve direnişlere dudak bükmekten gene de geri kalmıyor. "Cephe gerisi, yan cephe" gibi ifadelerle kendini avutmaya uğraşıyor.

(Peki, tüm bu eylem alanları cephe gerisi idi ise KSD İnegöl'de, Antalya'da ve de Çorlu'da(!) 1 Mayıs mitingleri düzenlemiş olmakla niye böbürlenmeye kalkıyordu).

KSD'nin 1 Mayıs'taki tutumlarının ileri tutar yanının olmamasına rağmen, Devrimci Yol'a karşı gelişigüzel suçlamalarda bulunarak garip bir şekilde kendini kurtarmaya çalışması boşuna bir çabadır. Herşey herkesin gözleri önünde olmuştur. Demokratik platformda, İstanbul'daki direnişe katılınmayarak İzmir'de ilerlemecilerle ortak miting yapılmasını önermişler, ertesi gün Konak mitingini ihanetle suçlayalım demişler, daha ertesi gün gazetelere çarşaf çarşaf "Konak'ta (ilerlemecilerle!) omuz omuza" diye ilanlar vermişler, en son anda "dünkü ilan geçersiz" diye yeni bir ilan vererek Konak'tan Karşıyaka'ya geçmişler, daha sonra da bunun da hatalı olduğunu yazmışlardır. Şimdi acaba "proletarya sosyalistleri"(!) 1 Mayıs'taki siyasal tespit ve tutumlarının tutarlılığına ve ilkeliliğine kimi inandırabilir?

KSD'NİN İÇ SAVAŞ TAHLİLLERİ

Sözkonusu yazıda "birlik", "demokratik devrim proğramı", "CHP ve anti-faşist cephe" gibi konular üzerinde de "şahane" tahlil ve iddialar yerahıyor. Tabii bu arada iç savaş konusunda laf söylemiş olmak için söylenmiş sözlerde var. İç savaşla öncü savaşı ve suni dengenin nasıl çeliştiği konusunda, daha önce "aceleci" grupların görüşlerinden tanıdığımız ilkel bir mantık üstüne kurulu iddialar da uzun uzun tekrarlanıyor. Hepsi, KSD yazarlarının kafa yapıları ve ilkellikleri konusunda mükemmel örnekler olan bütün iddia ve tahliller üzerinde bizim burada daha fazla durmamız anlamsız olur. Yazıyı okuyan KSD okuyucuları bile bunu kabul edeceklerdir. Yalnız, iç savaş konusunda ileri sürülen bazı iddialara kısaca değinmek istiyoruz.

Biz daha önce, bir kaç defa bazı grupların ve bu arada KSD'nin iç savaş-direniş komiteleri gibi konular üzerinde ciddi bir tahlile sahip olmadıklarına işaret etmiştik. Sözkonusu yazıda bu iddiaya karşı kendilerinin *iç savaş üzerine olan görüşlerini çeşitli defalar ortaya koydukları* ileri sürülmektedir. Biz KSD'nin iç savaş konusunda herhangi bir tahlili bulunduğunu hatırlamıyoruz. Eğer tahlil dedikleri, iç savaşla ilgili bu yazıda söylenen ve daha önceleri de yazdıklarını belirttikleri lafları kastediyorlarsa bunları *"tahlil"* diye ciddiye almamızın mümkün olmadığını söylemek zorundayız. Burda *"ülkede cereyan eden olaylara iç savaş denemeyeceği; çünkü ortada savaşan iki ordunun bulunmadığı; oysa, savaş konusunda hiç bir bilgisi olmayanların bile savaştan sözedebilmek için iki ordunun olması gerektiğini bilebileceği"* şeklinde görüşler ileri sürülüyor. Şimdi biz bu ve benzeri lafları "tahlil" diye ciddiye alarak tartışma konusu mu edeceğiz? İnsanın, ortaokul savaş kitaplarında anlatılan savaşlara benzemediği için bugün iç savaştan sözedilemeyeceğini iddia edebilmesi için, gerçekten *"savaş konusunda hiçbir bilgisi olmayan biri"* olması gerekir! Elbette ki bugün ülke çapında çarpışan iki ordu yoktur. Zira bu durum devrimci mücadelenin düzenli ordular aşamasına ulaştığı iç savaşın en ileri dönemlerine tekabül eder. Ama bugün sınıflar mücadelesi eğer gittikçe artan biçimlerde silahlı biçimlere bürünüyorsa, hergün 3-5 kişinin ölümü, onlarca insanın yaralanmasıyla sonuçlanan küçük küçük çatışmalar bütün ülke sathına yayılmışsa, ortada bulunan durumu iç savaş kavramının dışında tutmak mümkün müdür? Uzun boylu tartışmadan Lenin'den bir tek alıntı yapmakla yetinelim: *"Böyle bir (iç) savaşın, oldukça uzun aralarla birkaç büyük kavga ve bu aralar süresinde çok sayıda küçük mücadelelerle sürdürüleceği düşünülebilir. Bu böyle olunca —kesinlikle böyledir— sosyal demokratlar bu büyük kavgalarda, mümkün oldukça küçük çatışmalarda da, kitlelere önderlik etmeye yatkın örgütler yaratmayı mutlaka kendilerine ödev edinmelidirler"* (DY, S.24,s.9).

"Büyük kavga"lar büyük ve düzenli ordularla yapılabilir, "küçük mücadeleler" ise ordularla değil küçük gerilla birliklerince yürütülebilir. Ve görüldüğü gibi Lenin böyle küçük çatışmalarda önderlik edecek örgütler yaratmayı öneriyor, bu *"gerilla savaşı"* isimli makalesinde!...

Aslında bütün bunları ve de yazdıklarının saçmalığını KSD yazarının bile anlaması zor değildir. O halde niçin bu konularda böyle manasızca ayak diretirler? Niçin iç savaş konusundaki devrimci görüşleri ve ülkede yaşanan gerçekleri görmezden gelirler? Niçin Türkiye toplumunu derinlerden sarsan olayları kavramaya ve bunun gereklerini yerine getirmeye çalışmak yerine *"iç savaş var dersen suni dengeyi reddetmiş olursun"* diye mantık çatlatırlar? Bu soruların cevabı şundan ibarettir: Eğer KSD iç savaş konusundaki devrimci tespitleri bir kabul edecek olursa, bu, KSD'nin faşizme karşı mücadele, evrim aşamaları, ayaklanma teorileri, özetle bütün oportünist tahlillerinin iflasını resmen kabul etmesi demek olacaktır. Bu yüzden en iyisi, saçmalama pahasına Devrimci Yol'a saldırılar düzenleyerek, iç savaşla suni dengeyi çeliştirmeye çalışarak ve de gözleri yaşartan hayat hikayeleri anlatarak oluşturulmaya çalışılan bir Devrimci Yol düşmanlığıyla işi idare etmeye çalışmaktır. Bunun karşısında ise bizim yapabileceğimiz fazla bir şey yoktur. Kendi okuyucuları izin verdiği ve benimsediği sürece, KSD bunu herşeye rağmen sürdürmekten vazgeçmeyecektir.

EMEKÇİ HALKLARIMIZA KARŞI SORUMLULUĞUMUZ HERŞEYİN ÜSTÜNDE TUTULMALIDIR

Faşist güçlerin gittikçe geriletildiği, halk güçlerinin güç kazandığı moral kazandığı Adana'da kendilerine DK'lı diyen üç-beş kişinin devrimcilere ve halka yönelttikleri *saldırılar; faşistlerin devrimcilere ve halka verdirtemediği* zararlara yol açmıştır.

Faşistlere karşı verilen aktif mücadelenin hızlandırılması ve bütün halkın bu mücadeleye sokulmaya çalışılması sonucunda, faşistler zorbalıkla ellerinde tuttukları mahallelerden bir bir atılmaktadırlar. Halk güçleri yeni mevziler ele geçirmektedir. Zillidede'den sonra Alidede mahallesi de faşist işgalden kurtarılmış ve Vilayet, Yeşilevler, Kanal gibi mahallelerde de devrimcilerin lehine gelişmeler hızlanmaktadır.

Fabrikalarda ise devrimciler hızla güçlenmekte olup, yaklaşan toplu sözleşmeler döneminde patronların korkulu rüyası olmaktadırlar. Faşistlerin ve sarı sendikaların fabrikalar ve işçiler üzerindeki etkinlikleri birer birer yok edilmektedir.

Adana'da Devrimci Hareketin güçlenmekte, faşist güçlerin ise gerilemekte olduğu bir dönemde kendilerine DK'lı diyen üçbeş kişinin devrimcilere ve halka karşı giriştikleri son saldırılar sonuç itibariyle faşistlere, patronlara ve polise geçici de olsa rahat bir nefes aldırtmıştır.

Kabadayılığı ve serseriliği devrimcilik sanarak işi kahvede oturan anti-faşist kitleyi taramaya kadar vardıran bu üç-beş kişinin saldırıları devrimci mücadeleyi polisin saldırılarına ve provokasyonuna tamamen açık bir hale getirmiştir. Devrimcilere karşı giriştikleri saldırıları "savaş" olarak ilan eden bu düşüncesiz ve halka karşı sorumluluğu olmayan bu kişilerin saldırıları hakim sınıfları sevindiren fakat halkı üzen sonuçlar doğurmuştur. Bugün Adana halkı can düşmanı faşistlerle kıyasıya mücadele eden devrimcilere yöneltilen bu saldırıların sorumlusu kendilerini DK'lı ilan eden bu kişileri ve yaptıları işleri lanetlemekte ve onların neyin nesi olduğu konusunda, kim tarafından kışkırtıldıkları ve yönetildikleri konusunda haklı şüphelere düşmektedir. Bu kişiler altından kalkamayacakları kadar halka karşı suç işlemişlerdir. Taraftarlarının bir çoğu da işledikleri bu ağır suç yüzünden saflarını terk etmişlerdir. Halka karşı giriştikleri saldırıları ne kendi tabanlarına ne diğer sol tabana ne de kendi allelerine anlatamamaktadırlar. Çünkü halka ve devrimcilere karşı düşmanca bir tavrın içine girmişlerdir. Ve bu düşmanca tavırlarını; devrimcilere karşı giriştikleri saldırıları "savaş" olarak nitelemeleriyle, "savaş ganimeti"nden bahsetmeleriyle, öldürmek için devrimcilerin listesini hazırlamakla ve öldürmek amacıyla listeye aldıkları devrimcilere "pusu" kurarak öldürmeleriyle ve yaralamalarıyla açıkça, herkesin gözü önünde, göstermişlerdir.

Kitleye ateş açarak, devrimci halk kesimlerinin mahallelerine baskınlar düzenleyerek, devrimci öldürmek amacıyla saldıran bu sorumsuzların yaptıkları kendileride dahil; halk güçlerinin hiç bir şekilde yararına olmayan halka zarar vermekten başka hiç bir işe yaramayan işlerdir.

Bütün bu yaptıklarına rağman bu sorumsuzlardan halka karşı sorumluluk beklememek gerekir. Sol hareket içinde karşıdevrim güçlerini sevindirecek bir ortamın yaratılmaması sorumluluğu sadece devrimcilere aittir. Çünkü, oportünistler hiçbir zaman böyle bir sorumluluğu taşımazlar. Bu yüzden onların yarattıkları ortamda filizlenen provokasyonları göğüslemek görevi gene devrimcilere düşmektedir. Devrimciler bu konuda son derece dikkatli ve sorumlu bir tavır içinde bulunmak zorundadırlar.

"Şu da unutulmamalıdır ki oportünist sorumsuzların neden oldukları olayların sonucu her zaman Devrimci Harekete zarar vermektedir. Bu tür olayların gelişmesinin önüne geçilmesi ve bu konuda akla gelebilecek her türlü yolun denenmesi, çaba harcanması görevi gene devrimcilere düşmektedir. Başka hiçbir oportünist grup veya kişilere değil... Sorumsuzların yarattıkları olayların sorumluluğundan, haklı gerekçelerle dahi olsa, olayların sonucunu oportünistlerin üstüne yükleyerek, kolayca sıyrılmak bizim takınacağımız bir tavır olamaz." *(Devrimci Yol).*

Kendilerine DK'lı diyen üç-beş kişinin halkın mücadelesini engellemesine izin veren tavırlar içine girmek veya böylesi durumların ortaya çıkmasına olanak tanıyan davranışlardan kaçınmamak devrimcilerin halka karşı sorunluluğunu yerine getirmemesi anlamına gelir. Devrimci Hareketin güçlendiği, faşist güçlerin ise günden güne geriletildiği Adana gibi bir yerde; devrimciler üzerlerine düşen görevlerin önemini kavramalı ve bu görevlerin gereğini yerine getirmelidirler.

Halka zarar veren her eylemin karşısına çıkan devrimcilerin faşizme karşı mücadele görevlerini her şeyin üstünde tutmaya devam edeceklerinden hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Tüm-Der'de TİP-Askıcı ortaklığının oyunları

Önümüzdeki Ekim ayında yapılacak olan TÜM-DER Genel Merkez kongresine doğru oportünizm cephesi yeni ayak oyunlarına başladı. Devrimci hareketin TÜM-DER örgütlülüğü içinde hergün yeni başarılar kazanması; geniş memur yığınlarının devrimci düşünceler etrafında saflaşması bazı oportünist grupları ve "siyasetleri" tedirgin etti. Onlar, devrimci harekete karşı olma temelinde birleştiler.

Varlığını devrimci harekete karşı olmaya bağlayan ve devrimci harekete saldırarak meşrulaşmaya çalışan askıcılar bu nedenle devrimci harekete karşı herkesle ve bu arada yılların revizyonist-oportünisti TİP'le işbirliği yapmaktadırlar. Bu işbirliği sayesinde askıcılar İstanbul Şube yönetimine seçilmeyi becerdiler. Böylece, TİP'in TÜM-DER'i kaybetmemek için sahneye koyduğu oyunda gönüllü asker rolü alan askıcıların TÜM-DER macerası başlamış oldu.

TÜM-DER İstanbul Şubesi'nde askıcıların yaptıkları ilk iş, seçimle gelen işyeri temsilcilerini görevden almak oldu. Bunu 1000'e yakın Devrimci Memur'un üyelikten düşürülmesi izledi. TİP'li bölge temsilcisinin isteği ve onayı ile yapılan bu anti-demokratik uygulamalara TİP'ten ayrıldıklarını iddia eden Genel Merkez yönetici kliği de seyirci kaldı. Devrimci Memurlar'ın itirazı üzerine "düşürülenlerin yeniden üyeliğe kabul edilmesi" kararını alan Genel Merkez yönetici kliği, daha sonra bu kararını unuttu. İstanbul'a gelen TÜM-DER Genel Başkanı, —herhalde birileri kendisini ikna(!) etmiş olmalı ki— askıcılarla pazarlık yaptıktan sonra bu anti-demokratik ve tüzüğe aykırı uygulamaları onayladı.

Askıcılar, TİP ve TÜM-DER Genel Merkez yönetici kliğinin Devrimci Memurlar'a karşı giriştikleri bu saldırı elbette boşa çıkarılacaktır. Oportünizm cephesinin kendi cüce emelleri uğruna TÜM-DER örgütlülüğünü dağıtmalarına izin verilmeyecektir.

BURSA'DA POLİSİN DEVRİMCİLERE YÖNELİK SALDIRILARI DEVAM EDİYOR

Bursa'da gelişen devrimci hareketi boğma doğrultusunda polis-faşist işbirliğinin saldırıları devam ediyor. Bursa'nın gecekondu semtlerinde faşistlere karşı devrimci hareketimizin önderliğinde emekçi halkın dişediş bir mücadelesi hızla yükselmektedir. Faşist işgal altında olan bölgelerde faşist işgalin kırılması doğrultusunda önemli adımlar atılmakta, faşistler geriletilmektedir. Bu durum egemen sınıfların rahatını kaçırmakta ve devreye resmi faşist güçleri sokmaktadır. Bugün polis, mücadelenin sürdüğü bölgelerde emekçi halkın DEVRİMCİ YOL'da gelişen mücadelesini bastırmak amacıyla devrimcileri kurşunlamakta ve sebepsiz yere emniyete götürüp günlerce işkence yapmaktadır. Gece ve gündüz devrimcilerin kontrolundaki bölgeleri adeta muhasara altına alıp faşistlere saldırı ortamı yaratmaya çalışmaktadır. Bugüne kadar Bursa'da katledilen birçok devrimci ve yurtseverin katillerini yakalamayan polis devrimcileri kurşunluyor. Son olarak Küplüpınar Mahallesinde Ayhan DİKEN arkadaşımızı, 16 AH 761 plakalı Renault marka bir araba ile taramıştır. Bugün arkadaşımız felç olmuş bir şekilde hastanede yatıyor. Emniyet Müdürü Alpaslan BİLGİNER basına verdiği demeçte arkadaşımızı "kendi arkadaşları vurdu" diye yalan beyanat vermiştir. Polis yaralı arkadaşımıza hastanede baskı yaparak ifadesini değiştirmeye zorlamıştır. Polisin, faşistlerle işbirliği halindeki saldırıları, Bursa'da emekçi halkın mücadelesini DEVRİMCİ YOL'da yükseltmesini engelleyemeyecektir. Ayhan'ı vuranlardan hesap sorulacaktır.

HALKA KALKAN FAŞİST ELLER KIRILIR!

Bursa Devrimci Yol taraftarları

●

ÜRGÜPTE HALKA SALDIRAN FAŞİSTLER GEREKLİ DERSİ ALDILAR!

Devrimci Hareketin yeni gelişmekte olduğu ilçemizde, halka saldıran faşistlere Ürgüp'lüler gerekli dersi verdiler. Kiraz Bayramı'nı bahane ederek ilçemize gelen Türkeş ve komandoları olaylara neden oldular.

Türkeş gelmeden önce kaymakamın çağrısıyla Jandarma Komutanı, Emniyet Amiri ve Demokratik Kitle Örgütleri temsilcilerinin katıldığı toplantıda; ilçede olaylar çıkarsa bunun sorumlusunun devrimciler olamayacağı ama faşistlerin halka saldırmak amacıyla geldikleri ve bu yüzden halkın kendisini savunmasının da doğal olacağı anlatıldı.

Buna rağmen Kaymakamlıkça devrimcilerin olaylar çıkartacağı imajı yaratılarak, derneklerimiz basıldı, aramalar yapıldı. Devrimcilere baskı uygulandı. Faşist köpekler bellerinde silahlarıyla serbestçe dolaştılar ve halka saldırdılar.

Türkeş'in geçişi sırasında Yozgat Belediye Başkanı ve beraberindeki faşistler Ürgüp'te kalarak halka saldırdılar. Ama halktan gerekli cevabı alarak kaçmak zorunda kaldılar. Geriye dönüşte Ürgüp halkından intikam almak isteyen bir grup çapulcu faşist ilçeye saldırarak içlerinde Belediye Başkanının eczanesi de olmak üzere bir çok dükkanın camlarını da kırdılar. Bunun üzerine Ürgüp'lüler arabalara binerek kaçan faşistlere Ürgüp dışında yetiştiler ve yakaladıkları bir kamyon dolusu faşisti, jandarmayı zorlayıp ilçeye getirttiler.

Fakat faşistler gece 1.30'da çıkartıldıkları mahkemede serbest bırakıldı. Halkın nefretini toplayan faşist çapulcular güvenlik kuvvetleri koruyuculuğunda ilçenin dışına kadar götürüldüler.

Bu olaylardan sonra faşizme karşı mücadelemiz daha bir kararlılıkla ve genişleyerek sürüyor.

ÜRGÜP'Ü FAŞİST KATİLLERE TESLİM ETMEYECEĞİZ!
YAŞASIN HALKIMIZIN FAŞİZME KARŞI MÜCADELESİ!

Ürgüp DEV-GENÇ

●

AYDINLIKEVLER'DE FAŞİST İŞGALİ KIRIYORUZ...

Aydınlıkevler çevresinde Telsizler, Çinçin bağları, Türk-İş Blokları, Hasköy ve Subayevleri ile çevrilidir. Bu mahallelerin hepsi devrimcilerin denetimi altında bulunmaktadır. Sadece Aydınlıkevler bölgesi 1974'lerden buyana faşist işgal altındadır. Oldukça yoğun bir anti-faşist potansiyel olmasına rağmen, devrimci bir önderlik olmaması nedeniyle bu potansiyel değerlendirilmemiştir. Devrimcilerin çalışmaları geçen yıl yaz aylarında başlatılmış, kısa bir ön çalışma sonunda bölgenin belirli bir kesimi faşist denetimden kurtarılmıştır. Fakat ön çalışmaların büyük ölçüde eksik olması nedeniyle devrimciler bölgeden çekilmek zorunda kalmıştır. Daha sonra yapılan değerlendirmelerde yapılan hatalar tespit edilmiş ve giderilmek için çalışmalara tekrar başlanılmıştır.

Bölgede tespit edebildiğimiz anti-faşist evlerle tek tek ilişkiye geçilmiş, bildiri, pul, pankart, otobüs konuşmaları ve korsan mitingler yapılmıştır. Kısa bir süre içinde halkın belirli bir desteği sağlanmıştır. 13 Ağustos günü bölgenin belirli bir kısmına yerleşilmiştir. Faşistlerin yaptığı her türlü saldırı anında gerektiği gibi püskürtülmüştür. Bölge içindeki güçleri yetmeyince diğer bölgelerden çok sayıda faşist getirmelerine rağmen bu da faşistler için bir çözüm olmamış ve aynı akibete onlar da uğramıştır. Her geçen gün yeni yeni mevziler kazanılmakta, adım adım ilerlenmektedir. Faşistler şu anda çok küçük bir alana sıkışmıştır.

Bölgeye yerleşilmesinden önce Türk-İş'te var olan HK'cılarla konuşulmuş ve mücadeleye katılmaları için ikna edilmeye çalışılmışsa da başarılamamıştır. HK işgali kırmanın mümkün olamayacağı, böylesi girişimin maceracılık olacağı türden mazeretler ileri sürmüştür.

Bundan sonra elimizdeki mevzilerin tahkim edilmesi ve dar bir alana sıkışan faşistlerin atılması görevi bizi bekliyor. Bu görevleri başarmaya kararlıyız. Hiç bir güçlük bizi mücadelemizden alıkoyamaz.

Aydınlıkevler'den Devrimci Yol'cular

Okuyucu

ADANA MAHALLELERİNDE FAŞİST İŞGALLER TEKER TEKER KIRILIYOR

Türkiye'nin dört bir yanında olduğu gibi, Adana'da da emekçi halklarımızın mücadelesi devrimcilerin önderliğinde gelişiyor ve hergün yeni mevziler kazanıyor.

NARLICA, DENİZLİ, MİTHATPAŞA Mahalleleri geçtiğimiz dönemde faşist saldırıların en yoğun olduğu mahallelerdi. Yeni Döşeme Mahallesinde üstlenen faşistler bu mahallelere defalarca saldırıp kahve taramışlardı. Narlıca Mahallesinde sürdürülen anti-faşist mücadele sayesinde bu semtte barınamayan faşistler, Denizli Mahallesine saldırmaya başladılar. Faşist saldırılar karşısında, mahalle halkının mücadele isteği devrimcilerin önderliğinde birlik ve direnişe dönüştü. Dişe diş bir mücadele ile bölge faşistlerden temizlendi. Son olarak Pol-Bir Başkanının yaralanmasıyla bölgedeki faşistler çekip gitmek zorunda kaldı.

Diğer yandan devrimcilerin önderliğinde ŞEHİT DURAN Mahallesi halkı kararlı bir mücadele sonucu faşistleri bölgeden püskürttü. Faşist işgalin kırılması mücadelesinden kaçan İGD, SGB, KSD, Acil gibi gruplar, daha sonra mahalleye dönerek parsa toplamak istediler. Ancak, halk onlara gerekli cevabı verdi.

KANAL, KÖPRÜ VE YURT MAHALLELERİ'nde de devrimcilerin önderliğinde sürdürülen anti-faşist mücadeleyi bastırmak, bölgeden atılan sivil faşist çetelerin yarattığı boşluğu doldurmak amacıyla estirilen jandarma-polis terörüne rağmen mücadele sürüyor.

İsmetpaşa Mahallesi'nde üslenerek YEŞİLEVLER bölgesini denetim altına almaya çalışan faşistler, devrimcilerin örgütlenmeleri ve mücadeleye atılmaları sonucu mahalleden atıldı.

Adana'da devrimciler bütün zorlukların üstesinden gelmeye kararlı ve azimlidirler. Zafer ergeç halkımızın olacaktır.

ADANA'dan Devrimci Yol'cular

İŞKENCELER, ZİNDANLAR MÜCADELEMİZİ DURDURAMAZ!

İZMİR BUCA CEZAEVİNDEN BASINA AÇIKLAMA

Bizler; Buca cezaevinde tutuklu ve hükümlü devrimciler olarak son günlerde ülke çapında emekçi halkımız üzerinde artırılan baskı, zulüm uygulamalarının bir parçası olarak cezaevinde de artırılan yoğun baskıları ve gerici-faşist uygulamaları kamuoyuna açıklamak görevi ile karşı karşıyayız.

Geçtiğimiz hafta içinde Buca cezaevinde tutuklu bir arkadaşın hastahanede ölmesinin gerçek nedeni şudur: Çeşitli kereler cezaevi idaresine, bir doktorun da içinde yer aldığı sürekli olarak görev yapacak bir sağlık ekibinin oluşturulması talebi götürülmüştü. Ancak idare; halen bu talebi dikkate almamakta ısrar edip, tecribesiz bir "eczacının" yaptığı rasgele iğnelerle acil vakaları geçiştirme niyetindedir. Ayrıca, devlet hastanesindeki 'hükümlüler koğuşu'nda hasta olmayanları hasta edecek koşulların, hasta olanları ne duruma getireceğini tahmin etmek güç değildir. Yine hastanede ameliyat edilen bir hükümlünün koğuşa sedyeyle değil, yürütülerek getirilmesi ve bu hastanın pansumanlarını kendisinin yapması, 'hükümlüler koğuşu'nun kötülüğü bir yana büyük bir ilgisizliğin en büyük göstergesidir. Yaşanılan bu gerçeklerle; geçtiğimiz hafta cezaevinde fenalaşan ve tecrübesiz bir eczacının ters tepki gösteren iğnesinden sonra hastaneye koma halinde gönderilen tutuklu arkadaşın ölmemesi şaşırtıcı olurdu.

Bu olayın duyulmasından sonra cezaevindeki tüm tutuklu ve hükümlüler daha önceleri de götürdükleri talepleri ile birlikte idareyi protestolarını yükselterek, tutuklu arkadaşın ölümünü ıanetlediler. Bu sırada idareye götürülen talepler şöyle sıralanıyordu:

- Sağlık ekibinin derhal oluşturulması ve ekibin tam gün görev yapması,
- Yemeklerin sağlık koşullarına uygun ve besin değeri yüksek olarak çıkarılması,
- Siyasi tutuklu ve hükümlülerle diğer tutuklu ve hükümlüler arasındaki t e c r i t'in kaldırılması,
- Sinema, toplantı ve spor salonlarının açılması. Bu anlamda da tutuklu ve hükümlülerin toplantı hakkının verilmesi, birlik ve dayanışmaları önündeki engellerin kaldırılması.

Bunun ardından; 10 Ağustos 1979 Cuma günü 10. koğuştan iki tutuklu arkadaşımız yasadışı ve keyfi olarak bir uygulamayla sürgüne gönderildi. Bunun üzerine cezaevi müdürü ve savcısı ile görüşme talebi ile tüm tutuklu ve hükümlüler koğuşlarından çıktılar. "Zindanlar boşalsın genel af", "Zindanlar, sürgünler yıldıramaz bizleri", "Kahrolsun faşizm" sloganları ile koridorları işgal ettiler. Cezaevi müdürünün "Benim haberim yok(!)" şeklindeki ifadeleri üzerine daha bir gür sesle cezaevi müdürü protesto edildi.

Kısacası bu olaylar cezaevi idaresinin, tüm tutuklu ve hükümlülerin haksızlıklara gerici uygulamalara karşı, tüm yurtta anti-faşist direnişin bir parçası olarak gösterdikleri tepkileri, sürgün ve tecrit "tehditleri" ile engelleme çabasındadır. Ama biz haklı demokratik haklarımızı sonuna kadar savunacağız. İdarenin gerici baskıları bizleri durduramayacak!

Buca Cezaevi'nden Devrimci Yol taraftarları

ANTAKYA CEZAEVİNDEN HK, DY, DHB TARAFTARLARININ MEKTUBU

... Egemen sınıfların emekçi halkımız üzerindeki zulmü, terörü, işkencesi, sömürüsü ve baskısı mevcut düzenin ZİNDANLARINDA DA katmerli bir şekilde sürdürülmektedir.

Yıllardan beri bu işkence, zulüm ve horlanmanın sonucu olarakda Türkiye cezaevlerindeki mahkumların çeşitli eylem türleriyle günbe gün düzene karşı sesleri yükselmektedir. 24.7.1979 günü Antakya Kapalı Cezaevi'ndeki mahkumların yukarıda belirttiğimiz nedenlerin yanısıra, ziyaretlerine gelen ailelerinin namuslarına bazı idarecilerce sarkıntılık yapılmasına tepki olarak başarıyla sonuçlanan 3 saatlik aktif bir direnişe geçilmiştir.

Hakim sınıfların emekçi halkımız için yaptırmış olduğu zindanlarda dahi devrimci ve kararlı mücadelemizin sonucu tüm mahkumlarla birlikte aşağıdaki taleplerimizin doğrultusunda egemen sınıfların temsilcilerini dize getirmeyi başardık.

... Direniş esnasında başından sonuna kadar muhatap olarak valiyi aldığımızı bildirdik ve valinin cezaevine gelmesini sağladıktan sonra şu taleplerimizi belirttik:

1. Genel af,
2. Mahkumların sürgün edilmemesi,
3. Ziyaretin koşullara uygun olarak düzeltilmesi,
4. Ziyaret günlerinde bayan gardiyanların bayan ziyaretçilerle ilgilenmesi,
5. Sağlık sorunlarının eksiksiz yerine getirilmesi,
6. Düzgün ve temiz yemek yapılması,
7. Polis karakolundaki işkencelerin kaldırılması,
8. Yarıaçık ve açık cezaevlerine sevki çıkan mahkumların zamanında ve bakanlık tahsisi ile gönderilmesi,
9. İsimleri ile belirtilen 8 tane faşist gardiyanın işten el çektirilmesi,
10. Faşist savcı Seyfettin Akmanlar'ı muhatap olarak kabul etmiyoruz,
11. Sınavlara girecek olan tutuklu öğrencilerin sınavlarına gönderilmesi.

taleplerini egemen sınıfların temsilcilerine kabul ettirdik. Eylemin kendiliğinden başlamasına rağmen organizede tali olarak bazı eksiklerimiz olduysada eylem esas olarak olumluydu ve başarıyla sonuçlandı.

– YAŞASIN DEVRİMCİ EYLEMİMİZİN BİRLİĞİ!
– ZİNDANLAR BOŞALSIN, GENEL AF!
– SIKIYÖNETİM KALDIRILSIN

DY, HK, DHB taraftarları

mektupları

BAĞDAT'TAKİ DEVRİMCİ YOL TARAFTARLARINDAN

Devrimci Yola.
Bin selam size Devrim için savaşan sosyalistler.

Biz Bağdat'ta çalışan emekçileriz. Burda bir Türk şirketinde çalışan emekçilerin üzerindeki oligarşinin oynadığı yüz karası rollerden bahsedeceğiz.

1. *Nisan ayında yurt dışında çalışan işçiler maaşlarının % 50 sini transfer yaptıracakdır diye kanun çıkmıştı. Bizim devletle anlaşma yapmadan geldiğimiz için bu kanun bizim için geçerli değil. Ama patron bunu kesmeye kalktı ve halende idda ediyor.*
2. *Biz emekçilerin parasını ödemedi. Bu paralarla başka devletlerde yeni yeni işyerleri kurdu.*
3. *Hiç bir sosyal ve ekonomik hakkımızın olmaksızın çalışdırıyor. Bunu da Irak makamlarına ödüyorum diye bildiriyor.*
4. *Maaşlarımızı ilgili Irak makamlarına 400-500 dinar göstererek bize en fazla 150 dinar ödüyor. (gerçi 4-5 aydır hiç maaşlarımızı ödemedi ya). 500 dinar alarak ve bize 150 dinar verip aradaki emekçinin 300 dinarını kendi cebine atıyor.*
5. *Şirketle yemek anlaşmamız olmasına rağmen, yemeyi yine kendi cebimizden yiyoruz.*

Biz emekçiler tüm haklarımızı maaşlarımızı ve geçmişdeki farklarımızı almak için 10 gündür direnişteyiz. Bu haklarımızı alıncaya dek mücadele edeceğiz.

Bunu yazmamızdaki gaye oligarşinin pis yüzünü bir kez daha açığa vurmak. Oligarşiyi daha iyi tanımak ve ona karşı devrimci tavrımızı ve mücadelemizi artırmak.

Kahrolsun oligarşi ve faşizm, yaşasın mücadelemiz.
Kurtuluşa kadar savaş, tek yol devrim.

30 Haziran'da Türkeş'in Nevşehir mitingine giden faşistler Avanos'da sağa sola ateş ederek terör estirmeye kalktılar. Güvenlik kuvvetlerinin seyirci kaldığı olaylara Avanos halkı anında cevap vererek faşist katillerin arabalarını, MHP, ÜGD, Ülkü-Bir binalarını tahrip ettiler. 12 Temmuz'da Orhan Karakurt'un cenaze töreni sırasında da tahrip edilen faşist yuvaları işgal ederek, "Orhan'ın katili MHP'li faşistler", "DEV-GENÇ" parkartları astılar.

KAYSERİ'DE DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR!

Halkın muhalefetinin hızla genişlediği Kayseri'de Devrimci Hareket faşizme karşı mücadelede yeni yeni deneyimler kazanıyor ve güçleniyor. Faşistlerin mahalleleri işgal etme politikası doğrultusunda halka yönelik saldırıları gün geçtikçe artıyor.

Bu saldırılar karşısında Devrimci Yol'cular izledikleri tutarlı çizgi ile her geçen gün halkın güven, sempati ve desteğini kazanıyor.

Birçok kez otobüsleri çevrilen, evleri bombalanan Keykubat Mahallesine geçtiğimiz günlerde bildiri dağıtmak amacıyla girmeye kalkışan faşistler halkın direnişiyle karşılaştılar. Devrimcilerin önderliğindeki örgütlü direniş sonucu faşistler arkalarına bakmadan kaçtılar. Bunun üzerine 50 kişilik grup halinde mahalleyi basmaya kalkışan faşistlere mahalle halkı, karısı, çocuğuyla "Dev-Genç Halkımızla Omuz Omuza" sloganlarıyla gerekli cevabı verdi. Çıkan silahlı çatışmada 3 faşist ve halktan bir kişi yaralandı. Bundan sonra faşistler mahalleye uğrayamaz oldular. Daha sonra faşistlerin saldırı üssü ÜGD binası iki kez halk tarafından tahrip edilerek yakıldı.

Civar mahalleleri faşist işgal altında bulunan Plevne mahallesinde de faşistlere karşı mücadele yükseliyor. Her türden oportünist-revizyonist anlayışın tecrit olduğu mahalleye faşistler saldırıda bulunuyor. Bu saldırılara gerekli cevabı veren mahalle halkı polis baskısına maruz kalıyor. Son olarak bir ilericinin evini tarayan faşistler 70 yaşındaki bir nineyi yaraladılar. Ancak bugün devrimciler Plevne Mahallesinde halkla omuz omuza direnmeye kararlı ve ne faşistlerin ne de polislerin baskısı bu mücadele azmini kıramayacak.

Bugün Kayseri'de gelişen Devrimci Hareket her türden eksik ve zaaflarından arınarak güçlenmektedir.

Anadolu DEV-GENÇ

Elazığ'da Analar, bacılar, babalar sıkıyönetimi faşist baskıları, işkenceleri protesto ettiler

Son aylarda Elazığ'da sıkıyönetim terör ve baskısı iyice yoğunlaştı. Halka gözdağı verme, onları sindirme amacına yönelik gerekçesiz ev basmalar, kahve basmalar, suçsuz insanları rasgele gözaltına alarak çeşitli işkencelere tabi tutmalar, alabildiğine arttı. Sıkıyönetim güçlerinin gerekçesiz ev basmaları sırasında evlerde bulunan genç kızlara sarkıntılık yaparak sataşmaları, analara, bacılara küfürler yağdırarak saldırmaları, dipçiklemeleri, hanenin erkeklerini, Malatya yolu üzerindeki Trafik Bürosu diye bilinen işkencehaneye götürüp akla gelmedik işkencelere yatırmaları halkın geniş nefretini ve tepkisini topladı.

Son olarak, Malatya'da sıkıyönetimce gözaltına alınarak Elazığ'a getirilen devrimci bir hemşireye bu işkencehanede işkenceci faşistlerce tecavüz edilmesi başta analar, bacılar olmak üzere Elazığ halkının baskılara karşı eyleme geçmesine neden oldu.

6 Temmuz günü analar, bacılar, babalar devrimcilerin önderliğinde Valiliğin önüne gelerek, sıkıyönetimin baskı ve terörünü, hayasızca işkenceler uygulayan sıkıyönetim güçlerini lanetleyen sloganlar haykırarak protesto ettiler.

Valiyle görüşmeleri sırasında Valinin kimden yana olduğunu, taleplerinin nasıl reddedildiğini görüp yaşadılar. Kendi namuslarını ancak kendilerinin koruyabileceğini, zulme karşı direnmekten başka çıkar yol olmadığını "idareyi bundan sonra biz alacağız ve faşistlere gereken dersi biz vereceğiz" sözleriyle belirttiler.

Elazığ'da sıkıyönetime, faşist baskı ve teröre karşı duyulan tepki, mücadele azmi her geçen gün daha bir artıyor ve devrimcilerin omuzuna yeni yeni görevler yükleniyor.

Elazığ'daki bu direniş eylemi Aydınlık gazetesince çarpıtılmaya çalışıldı. Bu gazetenin 8.7. 1979 tarihli sayısında direniş eyleminin faşizme karşı değil de, Kürt'solundaki bir grubu protesto amacıyla yapıldığı yazıldı. Her zaman faşizme, sıkıyönetim uygulamalarına karşı halkın direniş eylemlerini kendi politikası doğrultusunda çarpıtmaya özel özen gösteren gazetenin bu haberi Elazığ halkı tarafından tepki ve nefretle karşılandı.

Elazığ halkı faşizme, baskı ve teröre boyun eğmeyecek, mücadeleye yılmadan devam edecektir. Ne oportünist sahtekarların engellemeleri ve ne de faşist terör bizi Devrimci Yolumuzdan alakoyamayacaktır.

ELAZIĞ'LI DEVRİMCİ YOL TARAFTARLARI

ANILARI ÖNDERİMİZ YAŞAMLARI ONURUMUZ

ORHAN KARAKURT (1957 - ....)

Avanos'ta 10 Temmuz gecesi faşist katillerin kahveye açtıkları ateşle yaralanan Orhan Karakurt'u 12 Temmuz günü hastahanede kaybettik. Yüzlerce işçi, köylü, memur ve emekçinin katıldığı cenaze töreninde "sağ-sol çatışması yok, faşist katliamlar var", "Faşist eller kırılacak", "Orhanlar ölmez" sloganları haykırıldı.

KEMAL AYDENİZ (1958 - ....)

22 Haziran'da Afyon'da faşist katillerin saldırısı sonucu yaralanan Kemal Aydeniz kardeşimiz 12 Temmuz günü kurtarılamayarak öldü. Cenaze için çevre ilçe ve köylerden gelen devrimcilerin Afyon'a girişi polislerce engellenmeye çalışıldı. Polis pankart açıldığı gerekçesiyle cenazeye katılanlara coplarla saldırdı. Bütün bunlara rağmen törene yüzlerce Afyon'lu katıldı ve faşizmi, baskı ve terörü protesto eden sloganlar haykırdı.

ERTUĞRUL EMİR

Hayatını faşizme karşı mücadeleye adamış yiğit bir militandı. Cenazesi Hekimhan-Murağlar Köyünde yapılan anti-faşist gösteriyle toprağa verildi.

CEMAL ALTINBULDUK (1955 - ....)

Gerçek bir proleter, mütevazi ve yiğit bir devrimci Cemal ALTINBULDUK yoldaşımızı 5 Ağustos'da kaybettik. Kendilerini Devrimci Kurtuluş diye adlandıran kişiler tarafından alçakça katledildi. Cemal yoldaş Adana'da anti-faşist mücadelenin yoğunlaştığı her yerde en ön saflarda emekçi halkların kurtuluşu için gecesini gündüzüne katıyordu.

O, Yavuzlar'ın faşist işgalden kurtarılmasında yiğitçe savaştı; Halkevinden faşistlerin sökülüp atılmasında ve oranın demokratik bir mevzi haline getirilmesine önderlik etti. Bir yandan halkevi yönetiminde, diğer yandan Çukobirlik'te gelişen devrimci mücadeleye önderlik etti. Çukosen sendikasında devrimci sendikacılık anlayışını hayata geçirmeye çahşırken işverenin ve sarı sendikacıların korkulu rüyası oldu. SSK işçilerinin örgütlendirilmesini başarıyla sürdürdü. Sarı sendikanın sökülüp devrimci sendikanın getirilmesi için canla başla çalıştı. Sonunda başardı. O anda Zillidede de faşist işgalin kırılması mücadelesinde de en önde savaştı.

CEMAL yoldaş en son olarak da tekstil işçilerinin örgütlendirilmesine çalışıyordu.

Yoldaşımız şimdiye kadar oligarşinin sivil ve resmi güçleri tarafından birçok defa saldırıya uğradı. Çeşitli defalar tutuklandı. Bugüne kadar oligarşinin sivil ve resmi güçlerinin başaram dığını onun sol içindeki uzantıları başardı. MHP binası baskınında faşistlerle çatışmada yaralanan arkadaşlarına kan vermek üzere SSK hastahanesine gelen Cemal'i kendilerini DK'lı diye adlandıran kişiler pusu kurarak alçakça katlettiler.

BASKI – ZULÜM – TERÖR ŞAVŞAT HALKINI DEVRİMCİ YOLUNDAN DÖNDÜREMEZ !

ŞAVŞAT'TA JANDARMA HALKA KURŞUN YAĞDIRDI; 5 ÖLÜ!

23 Temmuz günü, Şavşat'ta izinli "FAŞİST BASKILARI PROTESTO" mitingi için toplanan halkın üzerine jandarma birliklerince yaylım ateşi açıldı. Bu alçakça saldırı sonucu halktan *beş kişi* öldü. Otuza yakın kişi de yaralandı. *Beş kişiyi* öldüren askeri birlikler halkın büyük tepki ve direnişi karşısında hükümet konağına sığınmak zorunda kaldılar. Olaylar, yurt çapında halkın büyük tepkisiyle karşılaşırken, olayların baş sorumlusu hükümet, olup bitenleri örtbas etmeye çalışıyordu. İçişleri Bakanı olayın "Şavşat'lılarla, Ardanuç'lular arasındaki bir çatışma"(!) olduğunu ileri sürüyor, CHP Genel Sekreteki M. Üstündağ ise "ölenlerin ölümü hakettiklerini" utanmadan söyleyebiliyordu.

ŞAVŞAT'I ANAVATAN TOPRAKLARINA KATMAYA GELENLER!

Sivil faşist çetelerin halkın karşısında tutunamadığı yerlerde, halka baskı ve terör uygulamak ve sindirmek için resmi devlet güçlerinin faşist baskıları gündeme gelmektedir. Şavşat'taki faşist katliam olayı bunun en son örneği olmuştur. Halkın yükselen muhalefetinden, devrimci mücadelesinden korkan oligarşi, Temmuz'un ilk haftasında arama yapmak iddiasıyla Şavşat'a Giresun'dan komando alayı göndermiştir. Alayın komutanı ilçeye geldiğinde halka açık açık *"Şavşat'ı anavatan topraklarına katmaya geldiklerini"* söylemiştir. Alayın gelmesiyle birlikte halk üzerinde yoğun bir baskı ve zulüm uygulanmaya başlanmıştır. Komandolar yüzbaşının emriyle alış-veriş yaptıkları esnaflara hiç para ödememişler, taksi, minibüs gibi motorlu araçlara el koyarak ilçede devriye gezmişlerdir.

Bir baştan bir başa şehri hergün aramaya çıkan yüzbaşı, halka olmadık hakaretlerde bulunmuştur. Sebepsiz arama taramalar, gözaltına almalar ve şatafatlı gövde gösterileri ile halk bezdirilmeye çalışılmıştır.

KEPENK VE KONTAK KAPAMA DİRENİŞİ

Bütün bu baskıları demokratik kitle örgütleri, esnaf ve zanaatkar kuruluşları, taksi ve dolmuşçular çeşitli yollarla protesto etmişler ve komando alayının Şavşat'tan geri çekilmesini istemişlerdir. Gün geçtikçe artan baskılar karşısında halk çeşitli direnişlere girişmiştir. İlk direniş 18 Temmuz'da başlamış, esnaflar dükkanlarını açmamış, şoförler arabalarını çalıştırmamışlar, memur ve işçiler iş bırakmışlardır. Bu direniş Şavşat'ın dışında Artvin, Borçka ve Murgul'da da tam bir başarıyla gerçekleştirilmiştir. Direniş günü yörede halkın acil taleplerini karşılamak üzere görevlendirilen vasıtaların dışında hiçbir araç çalışmamış, bütün esnaf kepenklerini yarıya indirerek dükkanları önünde oturmuştur. Güvenlik kuvvetlerinin direnişi kırmaya yönelik baskıları, tehditleri sökmemiş, halkın kararlılığı bir şamar gibi zalimlerin suratında patlamıştır.

"FAŞİST BASKILARI PROTESTO" MİTİNGİ VE HALKA YÖNELİK ALÇAKÇA SALDIRI

Jandarma baskısının yoğunlaşarak sürdürülmesine karşı bu kez Şavşat'ta, "Faşist Baskıları Protesto" mitingi düzenlendi. 23 Temmuz'daki mitinge Murgul, Ardanuç, Artvin ve Şavşat yörelerinden onbin kişilik halk topluluğu katıldı.

12'de başlayan mitingde işçiler, kadınlar, öğretmenler, köylüler konuştular; jandarma baskı ve terörünü nefretle protesto ettiler. En son konuşmayı yapan yaşlı bir köylü; *"Şavşat'ı haraca kesen, halka işgal ordusu gibi davranan komando birliği ile jandarma alayı, Şavşat'tan defolsun!"* sözleri binlerce kişinin sloganlarıyla desteklendi.

Miting 14.30'da sona erip, katılanların düzenli sıralar halinde dağılmaya başladığı sırada 2500 kişilik Ardanuç topluluğunun gelmekte olduğu görüldü. Kamyon, traktör ve diğer vasıtalarla sabahleyin Ardanuç'tan hareket eden bu kortej yolda jandarmaca 5 kez arama yapmak bahanesiyle durdurulmuş, çeşitli hakaretlere uğramış, mitinge katılmaları engellenmeye çalışılmıştı. İşte bu yüzden Ardanuç'lular Şavşat'a ancak saat 14.30 sıralarında girebilmişlerdi. Ardanuç korteji mitingin bitmiş olması nedeniyle TÖB-DER binası önünde toplandılar ve yapılan bir konuşmadan sonra dağılmaya başladılar.

Tam bu sırada, jandarma birliklerinin yaşlı-kadın-çocuk demeden halkı dipçiklemeye başladığı görüldü. Halkın kendini savunma çabalarına karşı da, Giresun'dan daha önce getirtilmiş komando birlikleri başlarında yüzbaşıları olmak üzere halka yaylım ateşi açtılar. Yaylım ateşiyle yaralanan ve ölenler oldu. Ama halk dağılmadı. Bir yandan vurulanlar hastaneye götürülürken, diğer yandan binlerce kişi jandarmaların ölüm kusan silahlarının üstüne yürüdü. Civar binalardan askerler taş yağmuruna tutuldu. Bunun üzerine yüzbaşı binaların taranmasını emretti ve TÖB-DER, Belediye ve civar binalar delik deşik edildi. Ama halk yılmadı, direndi ve bir saat süren çatışmadan sonra jandarmalar, kimi otomatik silahlarını da bırakarak hükümet konağına sığındı.

Çatışma sırasında Adil Bilir, Eşref Koça, Atanur Şahin, Alim Kılıç jandarma kurşunlarıyla ve oğlunun öldürüldüğünü sanan TÖB-DER Şube Başkanı Erdem Uzun'un anası Samime Uzun da geçirdiği kalp krizi sonucu öldü. Onlarca kişi yaralandı.

Olaylardan hemen sonra jandarma birliği ile komando alayı hükümetçe geri çektirildi. Akşama doğru çevre yörelerden gelenler geri dönmeye başladılar. Artvin konvoyu gece saat 22.00 sularında Artvin'e geldi. Ana cadde üzerinde 3000'e yakın kalabalık meşalelerle miting ve gösteri yaptı. Köprüyü tutan halk il merkezine askerleri salmadı. Bir saatlik gösteriden sonra hastaneye giden kitle ölen öğretmenin cenazesi başında sabaha dek nöbet tuttu.

Ertesi akşam Valinin arabası ile Merkez polis karakolunun, daha sonra da yöredeki çeşitli karakol, hükümet konağı ve benzeri yerlerin havaya uçurulduğu öğrenildi.

kanları yerde kalmayacak

Adil BILIR
(1943 - ...)
Şavşat Belediyesi zabıta memuru TÜM-DER Şavşat Şubesi üyesi

Eşref KOÇA
(1954 - ...)
Arıca Köyü İlkokulu öğretmeni TÖB-DER Çataözeytin Şubesi üyesi

Saime UZUN
TÖB-DER Şavşat Şube Başkanı Erdem Uzun'un anası

Alim KILIÇ
(1960 - ...)
Artvin Endüstri Meslek Lisesi mezunu

Atanur ŞAHİN
(1960 - ...)
Kırşehir Endüstri Meslek Lisesi mezunu

Şavşat katliamı büyük tepkiyle karşılandı!

Şavşat'taki faşist katliam yurt çapında *geniş devrimci halk* kesimleri arasında tepki ve nefretle karşılandı. Hükümetin ve basının olayları örtbas etme ve çarpıtma çabalarına karşı, yurdun dört bir yanında asılan pankartlar, yazılar, bildiriler, özel sayılar ve protesto eylemleriyle Şavşat katliamı halka anlatıldı.

İSTANBUL'DA KORSAN GÖSTERİ

İstanbul Çemberlitaş meydanında toplanan devrimciler, Caddenin iki yanına ateş yakarak, trafiği kestiler. "Şavşat Katliamının Hesabını Soracağız" pankartını astılar. Şavşat'taki faşist katliamı protesto edenlere jandarmaca ateş açılması sonucu çıkan çatışmada bir asker yaralandı. Devrimciler daha sonra gösterilerini tamamlayıp dağıldılar.

ANKARA'DA YOĞUN PROTESTO EYLEMLERİ

Faşist katliam duyulur duyulmaz başlayan tepkiler her gün şehrin çeşitli semtlerinde düzenlenen çeşitli eylemlerle sürdürüldü. 23 Temmuz'u takibeden ilk hafta içerisinde onlarca korsan gösteri ve yürüyüş düzenlendi, şehrin çeşitli semtlerinde yüzlerce pankart asıldı, onbinlerce bildiri dağıtıldı; birçok bölgede ev ev - kapı kapı dolaşılarak örtbas edilmeye çalışılan gerçekler halka anlatıldı, faşist güçlere darbeler indirilmeye çalışıldı.

Dışkapı - Esat - Maltepe ve şehrin birçok dış mahallesindeki protesto mitinglerinin yanısıra açık bulunan Gazi Eğitim Enstitüsü'nün 5000 öğrencisi, Konya yolundan Fen İşlerine kadar bir yürüyüş yaparak "Şavşat katliamının hesabı sorulacak", "halka kalkan eller kırılacak" sloganları söyledi. Gene Kavaklıdere'de yüzlerce kişi ellerindeki meşalelerle Tunalıhilmi Caddesi'nde yürüyerek Şavşat Katliamını protesto eden sloganlar haykırdılar. Aynı gün akşamüstü saat 18.00'de Akay Caddesi'nde düzenlenen korsan gösteride 300'ü aşkın memur-öğretmen, teknik eleman Şavşat olaylarını lanetleyen bir pankart astı, trafiği uzunca bir süre keserek "halka kalkan faşist eller kırılır", "Şavşat katliamının hesabı sorulacak" sloganlarını bağırdılar.

KATLİAM HOZAT'TA PROTESTO EDİLDİ

Hozat'lı devrimciler gizli bir yerden belediye hoparlörüne bağladıkları bir teyp aracılığıyla bütün ilçe halkının dinlediği bir konuşma yayınladılar. Yarım saat kadar süren ve güvenlik kuvvetlerinin bir türlü önleyemediği bu konuşmada sıkıyönetimin Tuncell'deki baskıları, Artvin emekçileri üzerinde uygulanan terör halka anlatıldı. Halk çarşıda toplanarak bu konuşmayı büyük bir ilgiyle izledi.

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Ayet ERAY ● Yönetim Yeri: İhsan Sungu Sok. No: 12, Kültür Mah. Balçova - İZMİR ● Baskı yeri S.S Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık. Baskı tarihi 2.9.1979